

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ 6 ΜΑΡΤΙΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 126

ΟΠΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Θεραπεία του προώρου
γήρατος.

ΤΟΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ
ΟΛΟΚΛΗΡΟΥ ΩΣ ΚΑΙ ΤΩΝ
ΓΕΝΝΗΤΙΚΩΝ ΑΔΕΝΩΝ

Διὰ τοῦ ΛΟΓΚΟ Α.
δι' ἄνδρας

καὶ ΛΟΓΚΟ Β.
διὰ γυναῖκας,

τοῦ Δόκτ. Γ. ΚΑΜΑΡΙΩΤΗ

Κατόπιν πολυετῶν ἐπιστημονικῶν
ἐρευνῶν ἀπεδείχθη ὅτι τὸ πρόωρον
γήρας ὀφείλεται εἰς τὴν ἀνεπαρκῆ
λειτουργίαν τῶν ἐσωκεκριντικῶν ἀδέ-
νων.

Τοῦτο μᾶς ὤθησε νὰ ἀσχοληθῶμεν
ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος
τῆς ἐλαττωματικῆς λειτουργίας καὶ
τῆς θεραπείας τῶν ἀδένων τούτων,
καὶ ἐπετύχαιμε νὰ παρασκευάσωμεν
τὰς εἰδικότητας ΛΟΓΚΟ Α' διὰ
τῶν ἀνδρῶν καὶ ΛΟΓΚΟ Β' διὰ
τῶν γυναικῶν, αἵτινες περιέχουσιν εἰ-
δικὰ τονωτικά ἀδενικά ἐκχυλίσματα,
πρὸς τόνωσιν ὅλων τῶν ἐσωκεκριντι-
κῶν ἀδένων, ὡς καὶ τῶν γεννητικῶν
ἀδένων ἀρρενῶν καὶ θήλειων.

Διὰ τῆς τακτικῆς χορήσεως αὐτοῦ,
ἢ τε σωματικῇ καὶ ψυχικῇ κατάστα-
σις ἀποκαθίστανται, ὅλα δὲ τὰ συμ-
πτώματα, ἥτοι νευρασθένεια, ἀτελής
σωματικὴ διάπλασις, διανοητικὴ ἢ
σωματικὴ ἀνικανότης, ἐξαφανίζονται.

ΠΡΟΣΟΧΗ : Κανένα ἄλλο φάρ-
μακον δὲν δύναται νὰ παραβληθῇ ἢ
νὰ ἀντικαταστήσῃ τὰς εἰδικότητας
ΛΟΓΚΟ Α' καὶ ΛΟΓΚΟ Β', κα-
θόσον αὗται παρασκευάζονται μὲ ὁ-
λως ἰδιαίτερον μέθοδον διὰ νὰ ἐνερ-
γώσιν ἐπωφελῶς ἐπὶ τοῦ ὁργανισμοῦ.

Εἶνε ἐγκρινομένη παρὰ τοῦ Ἀ-
νωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου
τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν
109392 ἀποφάσεως τῆς 11/12/28,
ὡς φάρμακον τελείως ἀβλαβὲς καὶ
εἰδικὸν πρὸς τόνωσιν τοῦ ὁργανισμοῦ
ὁλοκλήρου.

Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία
πρὸς δραχμὰς 55 τὸ φιαλίδιον.

Ἀποκλειστικὸς Ἀντιπρόσωπος με-
τὰ παρακαταθήκης : Θεόδωρος Σ.
Βασιλειάδης, Εὐρυπιδίου 6, Ἀθήναι.

ΡΟΔΑΛΙΝΗ

ΧΙΩΝ

ΤΡΕΠΑΡΣΟ

ΕΙΣ ΔΙΣΚΙΑ, ΧΑΠΙΑ

Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Συφιλίδος. Ἐγκρι-
νόμενον παρὰ τοῦ Ἱατροσυνοεδρίου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς
Φαρμ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισίων.

Ἀντιπρόσωποι Υἱοὶ ΦΩΤΙΑΔΗ Σία Πειραιᾶ. Ἐπιστημονικὰ
δὴνγίαι παρὰ Συφιλιδολόγῳ κ. Φωτίῳ Μοσχολᾷ, Ἀθήναι,
Ὁδὸς Πειραιῶς 8, ἐπίσης καὶ εἰς τὸ Ἱατεῖον
Χαριλάου Τρικούπη 14, ΑΘΗΝΑΙ

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΝΗ

Εἶναι ἀπαραίτητος δι' ὅλας
τὰς Κας καὶ Δίδας αἱ ὁποῖαι
ὑποφέρουν ἔνεκα τῆς ἀταξίας
τῆς περιόδου των. Καθησυχάζει
ἀμέσως τοὺς πόνους καὶ
κανονίζει τελείως τὰ χρονικά
διαστήματα ποῦ ἀπαιτοῦν-
ται.

ΥΣΤΑΝ

(ΚΑΨΟΥΛΕΣ)

Νέον Γαλ. φάρμακον
ΥΣΤΑΝ θεραπεύει τὴν χρο-
νίαν Κυστίτιδα καὶ βλε-
νόρροϊαν.

Ὁ
χειμῶνας δὲ
περάσῃ, χωρὶς πόνου,
κρυολογήματα, ρευματι-
σμούς καὶ ἰσχυαλγίαις,
ἂν ἔχετε σπῆτι σας ἓνα
φιαλίδιον Σλόαν.

ΤΗΝ ΝΕΟ
'ΑΓΟΡΑ

Παρακα-
λεῖται νὰ συμ-
μετέχῃ ἐν τῇ
μετ' ἐμῶν ἀντι-
κοντακτικῇ
μα. ἢ Σάββα-
το ὁ Σάββα-
το.

ΣΙΜΟΝ

εἶναι ὁ
δεσμιὸς
ἐργαζο-
μενός.

CRÈ
SIM

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νοσοκ. 17
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΠΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ'

ΣΥΝΑΡΜΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Ἐσωτερικοῦ Δρχ. 125
Ἐξωτ. Α. Ἀγγλίας 1
Ἐξέμνητοι κατ' ἀνα-
λογίαν.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 2 1/2

«Σὰς γνωρίσαμε σαχλά καὶ ἐπίσα-
χλα καρναβάλια, σὰς γνωρίσαμε ἀπ' τὴν
ἀκεφιά καὶ τὴν κρυάδα ποῦ
τώρα τελευταῖα, καὶ πῶς πολὺ φέ-
τος, ἐπιμένετε νὰ μᾶς ἐμφανίζεσθε
Σὰς γνωρίσαμε. . .»

Μὰ τὴν ἀλήθεια, μὲ τὴν προσφώνησι
αὐτῇ θάπρεπε νὰ κατευοδώσουμε σή-
μερα τὰ μεσάνυχτα τὰ ἀπερχόμενα
καρναβάλια, καὶ νὰ εὐχηθούμε — ἂν
πρόκειται καὶ τοῦ χρόνου νὰ μᾶς ἔρ-
θουν τὰ ἴδια κι' ἀπαράλλαχτα — νὰ
μὴν ξαναπατήσουν καλλίτερα τὸ πόδι
τοῦς στὴν πρωτεύουσά μας!

Κι' ἀναμφισβήτητα, ὅχι μόνον θὰ λέ-
γαμε καὶ θὰ ἐκφράζαμε τὴν σωστὴ ἀ-
γανάκτησιν μᾶς γιὰ τὸ σαχλὸ πέρα-
σμά τους, ἀλλὰ ὅτε θὰ κινδυνεύαμε
νὰ βρεθῇ ἔστω κι' ἓνας ποῦ νὰ μὴν
νὰ μᾶς διαμφισβητήσῃ τὸ δικαίον τοῦ
ἀφορισμοῦ «μας, γιατί περί ἀφορισμοῦ
πρόκειται.

Τί θὰ ποῖν καρναβάλια; Τί ἄλλο θὰ
ποῖν Ἀποκρῆς παρὰ ἓνα γλέντι ἀπὸ
τὴν ἀρχὴ ἴσαμε τὸ τέλος, παρὰ μιὰ δι-
ασκέδασιν, παρὰ μιὰ ὀλιγοήμερῃ ἔστω
περίοδον, ἐγγονοισιάς, στῆς σκοτοῦ-
ρας, τὰ βάσανα καὶ τῆς στεναχώρι-
ας ποῦ μ' αὐτὲς ὑποχρεωτικὰ προικοδοτεῖ
ἡ καθημερινὴ βιοπάλη τῆ σημερινῇ
ζωῇ μας;

Τί τὴν θέλουμε τὴν ἀποκρῆ, τὸ μα-
σκάρεμα, τὸ καρναβάλι, ὅταν δὲν μπο-
ρῇ νὰ μᾶς κἀνὴν νὰ ξεχάσουμε τὸ στί-
βαγμα τῶν εὐδυνῶν τῆς δουλειᾶς καὶ
τῶν ὑποχρεώσεων — δῶρα κι' αὐτὰ
τῶν ἀπαιτήσεων τῆς μεταπολεμικῆς
κοινωνίας — ὅταν δὲν μπορεῖ, τραβών-
τας μᾶς ἀπὸ τὸν στίβον ὅπου παλεύου-
με γύρω ἀπ' τὴν ἀπόχτησι τοῦ καθημε-
ρινοῦ ψωμοῦ, νὰ μᾶς ἀφήσῃ γιὰ λίγο
ὁλόκληρα ἥσυχους κι' ἡρεμούς ψυχικά
στὸ περιθώριον τοῦ ἀγωνίσματος ὅπου
μᾶς κρατᾷ καρφωμένους ἐξακολουθητι-
κά ἡ περὶ ρουτίνα.

Ναί, τί τὴν θέλουμε τέτοιες ἀπο-
κρῆς;

Ὁμολογῶ πὺς γιὰ μένα τοῦλάχιστο
θάταν χίλιες φορές προτιμώτερον νὰ
λείπουν ἀπ' τὸ καλαντάρι — τὴν μονα-
δικὴ ἄλλωστε ἐνδειξὴ τοῦ ἐρχομοῦ καὶ
τοῦ φευγιοῦ των. — Ἐτοί τοῦλάχιστο
δὲν θὰ τὰ θυμόμασταν καὶ δὲν θὰ μᾶς
ἐκάναν ν' ἀναπολοῦμε ἀθελά μᾶς πα-
λῆς ἐποχῆς κι' ἀγαπητῆς ἀναμνήσεως,
νὰ θλιβόμαστε περισσότερο μὲ τὴν ση-
μερινὴν κατάντια τους.

Μὰ γιὰ νὰ μὴ μὲ πάρετε γιὰ ὑπερβο-
λικό, ἀπαιτητικό ἢ καὶ γὰρ δὲν ξέρω

τί ἄλλο, σπεύδω νὰ σᾶς δώσω μερικὲς
ἀπαραιτήτες ἐξηγήσεις, μὲ τὴν πεποι-
θησὶ πὺς ὅταν τῆς διαβάσετε θὰ μοῦ
δώσετε πληρέστατο δίκαιον.

Λέγαμε λοιπὸν γιὰ τὰ καρναβάλια,
ἂν δὲν ἀπατώμαι ἔτσι;

Ποῖος ἀπὸ σᾶς δὲν θυμᾶται, μιὰ ποῦ
ἀρχίσαμε τέτοια κουβέντα, τοὺς πα-
λῆους — ἀλήθεια! πόσο πῶς μακριὰ
μᾶς φαίνονται σήμερα — ἐκείνους εὐτυ-
χισμένους καιροὺς ποῦ ὁ κόσμος λογά-
ριαζε μὲ τῆς μέρες πὺς καὶ πὺς θάρ-
βουν ἢ ἀποκρῆς γιὰ νὰ γλεντήσῃ;
Τότε δὲν περιμέναμε νὰ μᾶς τ' ἀναγ-
γεῖλουν οἱ ἡμεροδείχτες καὶ τὰ κα-
λαντάρια. Σπεύδαμε μῆς νὰ τὰ ξε-
φυλλίσουμε καὶ νὰ μολυβώσουμε μὲ
κόκκινο μολύβι τῆς Κυριακῆς. Πόσα ὀ-
νειρα, πόσες λαχτάρες, πόσα σχέδια,
πόσες ἐλπίδες.

Ἀρχίσαμε ν' ἀπαριθμοῦμε τοὺς χο-
ροὺς ποῦ θὰ πηγαίναμε, τὰ γλέντια ποῦ
θὰ κάναμε, τὰ «μασκαράτα» μᾶς, τῆς
ἐλαφινῆς ἐπιδρομῆς ποῦ θὰ ὀργανώ-
ναμε στὰ φιλικὰ μᾶς σπῆτια, τὰ περ-
ράγματα, τὰ τσατίσματα, τὰ
τά.

Θεὲ μου πόσα πράγματα.
Κάθε τί ἄλλο παραμερίζονταν ἀπ'
τὴν σκέψιν μᾶς, κάθε τί ἄλλο ἔπαιρνε
μηνιαία ἀναβολὴ ἐκτελέσεως.

— Ὡχ ἀδελφε, ἀκούγες ἀπ' ὅλων τὰ

στόματα! Τώρα μῆκαμε στῆς ἀπο-
κρῆς. Θὰ γλεντήσουμε! Ὑστερα βλέ-
πουμε. Ἐχει ὁ Θεός; δὲν χάθηκαν ἡ
μέρες. Καὶ τί μέρες, προσέθετε γελών-
τας; σαρακοσιανές!

Τώρα δμως τί λένε οἱ ἴδιοι αὐτοὶ ἄν-
θρωποι;

— Δὲν μὲ παρατᾶς καὶ σὺ στὰ βά-
σανά μου; Τί χοροὺς καὶ γλέντια μοῦ
λές; Ἐδῶ κινδυνεύουμε νὰ μὴν ἔχουμε
ψωμὶ νὰ φάμε. Τόσος κόσμος πεινᾷ,
φίλε μου, πεινᾷ. . . Δὲν διάβασες προ-
χτὲς τῆς πτωχεύσεως, τῆς. . . τῆς. . .

Καὶ στέλνοντας στὸ διάβολο καρνα-
βάλια καὶ χοροὺς, ἀπομακρύνεται
σιγά-σιγά μὲ κουρασμένο καὶ βαρεμέ-
νο βᾶδισμα σὰν νᾶναι, θαρρεῖς, ἀρ-
ρωστος ἢ νὰ πηγαῖν σὲ κηδεῖα.

Θὰ μὲ ρωτήσετε τώρα τὸ γιατί;

Δὲν τὸ ξέρω, ἦ, γιὰ νᾶμαι εὐλικρινέ-
στερος, προτιμῶ νὰ μὴν μῶδὸ σὲ τέτοιου
εἶδους συζητήσεις ποῦ δὲν θάχαν κα-
νένα ἄλλο ἀποτέλεσμα παρὰ νὰ αὐξή-
σουν τὴν θλίψιν μᾶς γιὰ ὅ,τι γίνεται.

Δὲν λέω, γίνηκαν καὶ φέτος χοροί,
πῆγε κόσμος — κόσμος δμως ποῦ
πῆγε ἀναγκασμένος καὶ γὰρ δὲν ξέρω
ἀπὸ ποῖα αἰτία ἢ ὑποχρέωσι, κόσμος
ἀκεφός. Γίνηκαν καὶ φέτος γιορτὲς, ἀ-
πόπειρες γλεντιῶν, ντύθηκαν μερικὸι
μασκαράδες, ἀλλὰ κέφι, κέφι. . . που-
θενά!

Κι' αὐτό, γιατί ἂν τοὺς ρωτοῦσες
τοὺς λιγοστοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους ἂν
κάνανε θεληματικὰ κι' εὐλικρινὰ τὸ κέ-
φι τους, θὰ σούλεγαν ὅχι! Οἱ ἄνθρω-
ποι αὗτοι ἦταν ψεύτικοι, προσποιημένοι.

Ἄν μπορῇ νὰ γίνουν δυὸ ἄνθρωποι
καλοὶ φίλοι χωρὶς νὰ λῆθ' ἓνας στὸν
ἄλλον ὅλα του τὰ μυστικά, ἔτσι μπο-
ρεῖ νὰ γίνουν καὶ καρναβάλια μὲ μάσκα
ψεύτικη καὶ προσποιημένη.

Τὸ ἐνενηντὰ τοῖς ἑκατὸ τοῦ κόσμου
ἀπέσχε φέτος ἀπ' τὰ καρναβάλια, καὶ
γι' αὐτὸ κανένας μᾶς δὲν ἐνοιῶσε τὴν
εὐχαρίστησίν τους, δὲν γλεντήσῃ ἓνα
βράδυ ἀξένοιαστα, μ' ὅλην τὴν
καρδιά.

Ἦταν ἐπόμενο.

Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφταναν αὐτὰ ἦρθαν
κι' ἡ βροχὴ καὶ τὰ χιονόκροκα ποῦ πά-
γωσαν καὶ τὴν παραμικρὴ ἔστω διά-
θεση γλεντιοῦ.

Κι' ἔτσι τὰ φετινὰ καρναβάλια ἦρ-
θαν καὶ πέρασαν κι' αὐτὰ, σαχλά κι'
ἐπίσχαλα, ἀνοήσια, ἀνιστά, ἀφίνοντας
στὸ πέρασμά τους ὅχι τὴν μέθη τοῦ
γλεντιοῦ, τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ γέλιου,
μὰ τὴν νοσταλγίαν καὶ τὴν θλίψιν.
Ἄς ἐλπίσουμε — εἶναι τὸ μόνον ἄλ-
λωστε ποῦ μᾶς ἀπομένει νὰ κάνουμε —
πὺς τοῦ χρόνου θὰ ξαναχῆσουμε μέσα
στῆς καλῆς χαρούμενης συνήθει-
ας τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, γιὰτὶ ἄλλοιῶς θὰ βρε-
θοῦμε στὴν σκληρὴ μὰ ἀναπόφευκτη
ἀνάγκη, νὰ δακρύσουμε γιὰ τὸν θάνα-
τον ἑνὸς ἀκόμα συντρόφου τῆς περα-
σμένης ἀξέχαστης ἐποχῆς.

Πτολὴς Νικβας

Το κ. ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΑΣΗΜΑΝΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΑΚΟΣ...

—Te souvient-il de notre extase ancienne?
—Pourqu'avez-vous donc qu'il m'en souvienné?

Verlaine

Ο Παναγής είχε αποφασίσει να γλεντήσει απόψε. «Α, όλα κι' όλα, φτάνει πιά! Κόντευαν να περάσουν ή αποκομής, κι' αυτός θαρρείς πως περνούσε την εβδομάδα των Παθών. Και με το δική του δ' ανθρωπος! Ζωή ήταν αυτή, για σχολάρα; Όλη την ημέρα κλεισμένος στο γραφείο του, σ' ένα υγρό κι' ανήλιαγο δωμάτιο που πάνω στους μονωσιαμένους τοίχους είχε φρεσκάσει και κρέμονταν βούλες-βούλες το γρασίδι σαν πελώρια μονοτάκια, κρατούσε ξεκολλημένα το κορμί σκυμμένο πάνω στο σανιδένιο τραπέζι με τα πολλά χοντροδεμένα κατόπια.

Όποιος πέθαινε, όποιος γεννιόταν, όποιος βαφτίζονταν, ναι, όλος αυτός ο κόσμος θα περνούσε απ' το γραφείο του.

Είχε πιά μάθει απ' έξω κι' ανακατωτά της λίγες στερεότητες φράσεις που της επανελάμβανε ξεκολλημένα σαν τροπάριο.

«Πόσον έτών ελπίσε; Τό δνομα του πάτρός σας... τής μητρός... τό επάγγελμα... ή κατοικία...»

Μά όχι, ξέχασε το κυριότερο, που τώρα τελευταία μάλιστα, μα που την Σαρακοστή άπαυονόταν, δεν περνούσε μέρα που να μην γράφει καμιά δεκαριά. Ξέχασε τους γάμους.

Μά ήταν να μην τους ξεχάσει ο κακόμοιρος; Έγραψε μονάχα να τους φέρει στο νου του, γιά να δει να ζωντανέει μπροστά του όλη του ή ζωή. Και τί ζώη! Βάσανο...

Κι' αλήθεια, τί στάθηκε γι' αυτόν ο γάμος; Τίποτε άλλο παρά μία κοινή διατίπωση που γίνετο άφορη κι' απ' το καταστρέφει βότερα όλη του τη ζώη.

Κι' ο Παναγής καθώς καθιφόριζε τον στενό δρομάκο με την άποψη πως τό βράδυ εκείνο—βότερα από πέντε ολόκληρα χρόνια—θα γλεντούσε επί τέλους μία φορά σαν τον παλιό καρό, τον καρό πουταν ακόμα λείπερος, ελδε να ξεναπερνά από την σκέψη του όλη ή ζώη.

Ναι, βέβαια, ήταν τότε που μόλις είχε πρωτομνη υπάλληλος στην Τράπεζα. Η μητέρα του είχε πεθάνει την μέρα που τοΐδινε αυτού την ζώη. Ο πατέρας του πάλι πέντε χρόνια ύστερως. Μεγάλωσε κοντά σε μία θεία του άνεπανση, ύστερως κι' άσχημομούρα. Όταν τέλειωσε τό σχολείο και πήρε τον διορισμό του στην Τράπεζα, ήταν ή πρώτη μέρα της ζωής του που ελδε να του χαμογέλει τό μέλλον και τά όνειρα που γεννιόνταν αυθόρμητα στα νεανικά μυαλά.

Νοίκιασε τότε ένα δωμάτιο, και ζούσε ήσυχα, φτωχικά πάντα, μα εύτυχισμένα και χαρούμενα. Τότε γνώρισε μία κοπέλλα. Ήταν κι' αυτή υπάλληλος στην Τράπεζα σαν κι' αυτόν. Ένα μελαχροινό κορίτσι, μικρόσωμο, όχι πολύ όμορφο, μα εύγενικό και καλό...

Άγαπήθηκαν ναι, δεν χωρούσε συζήτηση! Αγαπήθηκαν μ' όλη την όρμη και την θερμότητα που δίνει ή πρώτη αγάπη, που όσο κι' αν είναι έφημερη, όσο κι' αν ανακατεφεί ύστερως με χίλιες δυό άλλες, πάντα κρατά μέσα στην καρδιά μας την πιο τριφερή κι' αγαπημένη γωνιά.

Αυτός λεφτά δεν είχε, ούτε εκείνη μ' αυτό ήταν κάτι που δεν τό σκέφτηκαν τό βράδυ εκείνο, που κάτω απ' της φυλλωσιές των δέντρων του Ζαπτείου, άρρασαν της ψυχής τους να ξεχάσουν από αγάπη και τά χείλη τους να σφραγίσουν την πίστη των όρκων τους.

Πέρασαν δυό χρόνια... Αυτός δημιουργούσε

κάθε μέρα ύποχρεώσεις. Γνωριζόταν με κόσμο, γλεντούσε, ξόδευε. Ο μισός του δεν έφτανε πιά καλά-καλά ούτε σ' αυτόν. Κι' ένα βράδυ έβιασε χασιά, στην άρχη γιά να μην ντροπαστη στής δεσποινίδος του σπιτιού πουταν προσκαλεσμένος, βότερα από συνήθεια, και τελευταία από ανάγκη.

Έβιασε και κέρδιζε, μα έβιασε κάποτε κι' έχασε. Και τότε κοντά σ' όλη δημιούργησε και χρεή. Έδωσε τον λόγο του, υπέγραψε γραμμάτια, άνανύωσε γραμμάτια, προεξόφλησε μισθούς του. Μα όλα αυτά δεν έφτασαν να διορθώσουν τη θέση του.

Και τότε γίνηκε δ.τ. γίνεκε. Παντρεύτηκε μία κοπέλλα μεγαλειότερη του, πολύ μεγαλειότερη του, μα που τό λεφτά που τοΐδινε θα τον σώζανε απ' τό αδιέξοδο όπου ελδε πέσει.

Αυό μέρες ύστερως παντρεύτηκε. Στην άρχη όλη του φάνηκε πάλι χαρούμενα κι' εύτυχισμένα. Πλήρωσε τό χρέη του, γλτύωσε απ' την δουλειά, την κοινωσιακή κι' άναρχή δουλειά της Τράπεζας. Ξαναβρήκε την γαλήνη, την ήρεμία του.

Μά γιά πόσο λίγο, Θεέ μου, γιά πόσο λίγο!... Απ' εδω άρχισε τό μαρτύριο, ή βασανισμένη ζώη του. Απ' τό πρωί ίσαμε τό βράδυ φωνές, μούτρα κατεβασμένα, μαλλώματα γκρίνες.

Γκρίνες απ' την γυναίκα του, γκρίνα απ' τον πεθερό του πως ήταν άκαμύτης, λεί, και θάτρωγε την προίκα της κόρης του.

Έφηνεγε τότε απ' τό σπίτι του και γύριζε μέσ' στους δρόμους σαν άδέσποτο σκυλλί, γιά κλειδονόταν μέσ' στην κάμαρά του και δεν έβγαινε πολλές μέρες. Κι' ήταν γι' αυτόν ή στιγμή αυτές που περνούσε μονάχος του ή πολύ εύτυχισμένες. Ξαναβρήκε τον έαυτό του ο Παναγής, ξαναζούσε μέσ' στής παλμής θύμης του κι' ή μικρή αυτή άνάπαυλα τοΐδινε δύναμη κι' άνταμπαλίσση πάλι τά κατσουφιασμένα μούτρα της γυναίκας και του πεθερού του που τον περιέμεναν σαν θηρία, άνήμερα στο κατόφλι της πόρτας.

Προσπαθούσε να μην τους προσέχει, έκανε τον άδιάφορο, άρχισε να συνηθίζει της φωνές τους και κάθονταν και τούς άκουγε ήσυχος κι' ήρεμος σαν νάταν κάτι που άποτελούσε αναπόσπαστο μέρος στο καθημερινό πρόγραμμα της ζωής του.

Και μόνο μία μέρα που ο πεθερός του του μίλησε πιά άπρεπα και προστυχά, ο Παναγής παραφάρθηκε και τον έβρισε. Μ' αυτό είχε γιά συνέπεια να περιορίσει ο πεθερός του τό έπιδομα που τους έδινε, κι' ο Παναγής βρέθηκε στην άνάγκη να ζητήσει δουλειά.

Σκέφτηκε στην άρχη την Τράπεζα, μα ντροπή. Όχι! δεν μπορούσε να πάη εκεί. Τί δόλεσαν οι συνάδελφοί του, ο τμηματάρχος του; Μά απ' όλα πιά πολύ τον νταρνονόσε ή σκέψη της Αιλικας. Δεν ήνιχε δει από τότε που της έγραψε τό γράμμα, κι' όσες φορές έτυχε να ρωτήσει γι' αυτήν κανένα φίλο του, του έλεγαν πως απ' τον καρό που έφυγε αυτός είχε γίνει ή πιά έργατική κι' αμύλητη υπάλληλος μέσα σ' όλο τό τμήμα. Φημάρηκε τότε πως είχε ένα φίλο του στην Δημοσχία.

Πήγε σ' αυτόν και τον παρακάλεσε να φροντίσει να τον βάλει κάπου. Κι' αυτός τον διώρισε στο Ληξιαρχείο. Δεν ήταν θέση που ταίριαζε γι' αυτόν, μα τί να κάνει; Δεν μπορούσε να περμηνί! Τό λεφτά του είχανε σωθί κι' ο πεθε-

ρός του δεν έννοωσε να τό δώσει τίποτα. Απ' τότε άρχισε γι' αυτόν ή ζωή τίνες. Απ' τό πρωί, ίσαμε τό βράδυ, όλος μέσ' στο γραφείο του, γύριζε σαν άγριο γάμο-γάμο γύρω-γύρω άπό τους μονωσιαμένους τοίχους και τά σκουριασμένα γραφόντας κάθε τόσο στα χοντροδεμένα σπινθη, τά διατίπια, τους δάκτυλους, τις νήσεις και τους γάμους...

Έκανε τη δουλειά του μηχανικά, άναγεμένα, και μόνο όταν έφτανε να γράψει νένα καινούργιο γάμο έννοια να τον μω' παραξενή έπαυμία να φωνάζει στους άνθρώπους αυτούς την δουλειά του χία, να τους πη την ιστορία της ζωής του, τότε έμφοδισι... Χαμήλωνε άμύση, να μω' ένφ στο πρόσωπό του άλυσσάτο νεμένο χαμόγελο, τά χείλη του άργαργα γιά να μονομιούσουν της στερητικότητας:

«Πόσον έτών ελπίσε; Τό δνομα του πάτρός σας... τής μητρός... τό επάγγελμα... ή κατοικία σας!...»

Τό βράδυ πάλι γύριζε σπίτι του κατάνυσταμένος, χωρίς νάη δει τίποτα πια λησιέρας να πη. Έτρωγε, άναγε αλλοιον συνηθισμένο τροπάριο της γκρίνας κι' ένα κοιμηθι.

Αί τί έκανε πως δεν τον ελδε κι' ένα τό πρόσωπό της άλλης...

Ήταν-δεν ήταν εικοσιόχτώ χρόνια, μοιάζε σαν νάταν πενήντα χρονών, προσώπο του ήταν αλλοκαμένο άπό ρυτίδες, οι κροτάφοί του ήταν γεμάτοι άπό άσπρες χέρες.

Αυτός που είχε άρχισε την ζώη του με μωρφα, με τόσες ελπίδες γιά μία εύτυχία, με γέλοια και διασκεδάσεις, με ιδανικά, είχε καταντήσει τώρα ένας ήττος, ένας άσημαντος άνθρώπος, ένας καμπούρης, χωρίς ψυχή...

Κανένα ξενοθύμα, καμιά γκρομ, ή μέρες γι' αυτόν ήταν ίδιες, ίδιες με τις λαχτες. Ήμερες δίχως διαφορά, ήμερες χωρίς χαρά, ήμερες δίχως σημασία...

Και νά, ξαφνικά, που ήθε πιά κάτι να βγάλει απ' την νύχτη που θροισάτο γύρω-γύρω τό πρωί δυό συνάδελφοί του—δεν ήσαν άλλοι γερωντοαλλήλαροι—τον προσκάλεσαν να βγουν να γλεντήσουν. Αυτός δεν ήθε στην άρχη να δεχθί, μα αυτό έπείστανε νά μω' μία μεγάλη παρέα, κορίτσια, γυναίκες, σέ, είναι, τούχαν πη: αν δεν γλεντήσουν, τότε θα ξεσάσουνε και μες τό κοιτή!

Κι' ο Παναγής δέχτηκε. Σήμειο τής ζωής του, δέν ελπε στην γυναίκα του, και τό βράδυ όταν έβλε τό κατέλει του γιά νά

αυτή παραξενεύτηκε. Και με τό δική της ή γυναίκα. Τόσα χρόνια τόσα δεν είχε βγεί ποτέ Κοριακή απ' τό σπίτι του. Τόν ρώτησε που πήγαινε, κι' αυτός της άπάντησε πως είχε μία δουλειά κι' ίσως-ίσως ν' άργούσε κι' όλος... Μία σεφαντίνα ποΐθε να χτυπήσει στο πρόσωπό του και να ξεπληχτεί μερδός στα πόδια του, ζήτησε τον Παναγή απ' της σκέψεις που τον βυθιζόσε. Ελξε φτάζει χωρίς να τό κατάρδη στον μεγάλο δρόμο. Απ' όλες της μερδές ξεχνόνταν παρές-παρές μασκαράδες, κι' ή φωνές και τά γέλοια συνόδευσαν της σεφαντινής και τά κοιμητι.

Ο κ. Νικόλης Νίκβας.

Άγασσε μία σακούλα κοιμητι κι' άρχισε κι' αυτός να φωνάζει, να γέλει και να πετ φουγχιές-φουγχιές τον χαροπόλο στο μούτρα του κάπου. Ελξε ξαναγίνει γιά μία στιγμή, ο παλιός Παναγής, ο γλεντιός, ο λείπερος. Κάπως τον έπιασε απ' τό μπράτσο. Γύρισε. Ήταν ένας συνάδελφος του απ' την Τράπεζα.

—Παλιά, έ, παλιά! Έλάτε να δητε τον Παναγή...

Σχεδόν ταυτόχρονα βρέθηκε ο Παναγής περιγεγραμμένος από ένα σωρό εύθιμα κεφάλια. Οι πιά πολλοί ήταν παλιοί του συνάδελφοι. Δεν πρόφτανε να στήνουν χείρα και να χαιρετίζ. Δεν βρόχαζε πιά τίποτε. Μιλούσαν και γελούσαν όλοι μαζί.

Ξαφνικά ο Παναγής κέρωσε. Τό γέλοιο σβήστηκε από τα χείλη του, κι' έχασε τά λόγια του: Άντικρυς τον στεκόταν ή Αιλικα. Άφρησε τό χέρι του να πέση, και χαμήλωσε τό κεφάλι. Αί τί έκανε πως δεν τον ελδε, κι' έστρεψε τό πρόσωπό της άλλο. Μία άλλη παρέα ήθε ν' άνακατεφεί με την διαά τους. Τους έσπρωξαν, τους στρώσαν, τους παρέσυραν.

Με μεγάλο κόπο κατόρθωσε ο Παναγής να ξεπληρώσει μέσα από την άνθρώπινη εκείνη μάζα. Έστρεψε στον πρώτο δρομάκο που βρέθηκε μπρός του, κι' άρχισε να περπατά γρήγορα-γρήγορα, σαν να τον κληνιούσε κάποιος.

Πού πήγαινε; Γιατί έτρεχε έτσι; Όχι κι' αυτός δεν ήξερε. Μέσα στο μυαλό του ή μία σκέψη έρχόταν να θαμώση την άλλη. Άσυνείδητα πήρε τον δρόμο του σπιτιού του—ήδη μ' άπαράλυτα σαν τό ζώο που ξαναγυρνά σ' άχούρι του.

Ελξε ξεχάσει τό κάθε τί. Και τό φαντεβό του με τους φίλους του, και την τελευταία Κυριακή της Άποκαλψας, και την άπόφαση πουχε πάρει να γλεντήσει.

Όταν τον ελδε να μπαίνει μέσ' στο σπίτι ή γυναίκα του, βέλησε να τον ρωτήσει γιατί γύρισε τόσο γρήγορα.

Δεν της έδωσε καμιά άπάντηση. Μπήκε μέσ' στην κάμαρά του και κλείδωσε την πόρτα. Άφρησε τό κορμί του να πέση πάνω στο κρεβάτι του, κι' έλεισε τά μάτια του.

Λίγες στιγμές ύστερως ο Παναγής έκλεισε...

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

δεν ελπε τίποτε στην γυναίκα του, και τό βράδυ όταν έβλε τό κατέλει του γιά νά

ΥΠΕΡΒΟΛΕΣ

Κατόπιν της άπαγωγής του στρατηγού Κουτιέπου, ή άστυνομία νόμισε ότι άνεκάλινε ίζη στο δάσος του Μεντόν και μία μεγάλη πρωινή έφημερίς του Παρισιού άνέθεσε σ' ένα συντάκτη της να κάνει έρευνα σ' αυτά τά μέρη. Ο ρεπόρτερ, άκολουθούμενος από έπιθεωρητές του άστυνομικού τμήματος, γύρισε πολλή ώρα τό δάσος του Μεντόν και στο τέλος έβρεσε σ' ένα πανόδετο όπου εκέρασε τους άστυνομικούς που τον είχαν συνοδεύσει.

Λίγα λεπτά αργότερα, μετά την άναχώρησή του, άλλοι ρεπόρτερ έβρισαν απ' τον ξενοδόχο, ότι πολλοί άστυνομικοί μόλις είχαν φύγει απ' τό πανόδετο του.

Έτσι την επομένη, ή μεγάλες πρωινές έφημερίδες άνήγγειλαν στους άναγνώστες των πως τό δάσος του Μεντόν είχαν έρεινηθι από άκου εις άκου από την άστυνομία,—ένφ έπρόκειτο περί άπλουστάτου περιπάτου ενός δημοσιόφρονου.

Στής υπερβολές, μās συναγωνίζονται πολύ επικινδύνως οι γάλλοι συνάδελφοι!

ΡΕΚΟΡ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΝ

Ο Κόνραδ Νάγκελ άναγγέλλει ότι κατέρριψε τό ρεκόρ, εμφανιζόμενος σε 27 όμιλούς, ταινίες, μέσα στους 21 τελευταίους μήνες.

Τό άποτέλεσμα, φυσικά, δεν είναι λαμπρό κι' ή ποιότης άδικείται πολύ απ' την ποσότητα. Έπί πλέον, στην έδιναι έπιδομα, ο Κόνραδ Νάγκελ έξακολουθεί να παίζει τους εζέν-προμείς, ένφ είναι ζήτημα αν μπορεί να έξακολουθι εμφανιζόμενος σε όόλους επάτες-νόμους.

Ο ΣΑΛΙΑΠΙΝ ΚΑΙ Η ΗΧΗΤΙΚΗ ΤΑΙΝΙΑ

Ο μέγας αιδός Σαλιάπιν επρόκειτο να εγυρίση στην Άμερική ήχητικές ταινίες. Οι άμερικανοί επχειρηματία υπελοζάν πολλή περισσότερο στην παγκόσμια δημοτικότητα του Σαλιάπιν γιά να δημευγήσουν ταινίες μεγάλης έμπορικης αξίας. Είχαν όμως την άνοησία να φανερώσουν στον καλλιτέχη με ποιά τρόπο έννοουσαν να χρησιμοποιήσουν τό ταλέντο του. Μεσολάβησαν μεγάλες συζητήσεις. Έκατομμύρια προσεφέρθησαν στον αιδό. Αυτός όμως έμεινε άπαθής στη γοητεία των δολαρίων. Άρνήθηκε να υπογράνη τό παραμυρικό συμβόλαιο και δικαιολόγησε ως εξής την άρνήσή του:

—Θά εγυρίσω ήχητικές ταινίες την ήμερα που ή διεύθυνσις των ταινιών, θ' άνατεθι σε πρόσωπα δεδοκιμασμένης καλλιτεχνικής αξίας και όχι σε έμπόρους. Δεν δίνω καμιά σημασία στο χρέμα, έφ' όσον δικαιώνουν τά συμφέροντα της Τέχνης.

Ο Σαλιάπιν, καθώς βλέπετε, σκέπτεται την Τέχνη, πριν από κάθε άλλο. Και είναι γι' αυτό, πραγματικώς και ελκενής καλλιτέχνης, έροτευμένος με την Τέχνη.

ΜΙΑ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗ ΠΙΚΦΟΡΝΤ

Οι μεγάλοι καλλιτέχη σαν την Μαίρη Πικφορντ, τον Ντοβίγλας Φαίμπαρνκ, τον Τζόν Τζιλμπερτ, την Πόλα Νέγκρι, τον Τζόν Μπάρομφο, τον Γιάννις δέχονται διαρκώς αίτήσεις από νέους που έπιθυμούν να παίζουν στον κινηματογράφο και φωνάζονται ότι θά διαπρέψουν στην δόξη. Κατά γενική γνώμη, οι γοημωτές των εστέτων αναλαμβάνουν ν' άπογοητεύουν τους ύποψους στα θηρία κινηματογραφικά αξιώματα. Πολλές φορές, δεν είναι και τόσο εύκολο, γιατί ο νέος δεν άποθαρόνεται. Έμπειρον, κατά τό γνωστό οητό: «Ο έμπειρον νικά».

Η Μαίρη Πικφορντ, άκλόνητος κάτοικος δ' αλλήλλό της να προσπαθι μάταια να πέση μία νέα δειν έχει καμιά έλπίδα έπιτυχίας, μη-έξω από τό γραφείο κι' έπείθε σιωπή στην έπισκέπτρια που την κίετσε να διευκολύη τό ντεμπούτο της στην δόξη.

—Δεσποινίς, της έλε, θά σας λυτήσω, θεωρώ όμως καθήκον μου να ένεργήσω έτσι. Έχετε βλέμμα χωρίς εκφραστικότητα, καμπούρα, τό πρόσωπό σας δεν βγαίνει απ' τά όρια της κοινοτυπίας, δεν έστε ούτε άσχημη, ούτε όμορφη. Πιστέψτε με, είμαι βέβαια πως κληνγίτε ένα άπραγματοποίητο όνειρο.

Η νέα έβλαψε και όμολόγησε πως ήταν στην οίκογενείας και γι' αυτό ζήτησε έργασία που να άμείβεται όσο τό δυνατό καλλίτερα.

—Υπ' αυτές τάς συνθήκας, έλε ή Μαίρη Πικφορντ, σας προτείνω νάθητε ως υπάλληλος στο στυντιό κι' αν εγχαριστήθω από σας πραγματικά, θά έχετε σύντομα προαγωγή.

Κι' έτσι, βρήκε την καλλίτερη λύση.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΤΑΙΝΙΑ

Ο Ζώρς Φιτςμωρίς γεννημένος στο Παρίσι, από γονείς Ιρλανδούς, που έμεινε πολλή καρό στας Ίνδίας και είναι τώρα πολιτογραφμένος άμερικανός, διευθύνει την Ντολός ντέλ Ρίο, μεξικανική στάς, στην ταινία «Ο Κακόζ» της όποιας τό σενάριο έγραψε ο άστρολάς Τζόν Φάρροου και με ύπόθεσιν που συμβαίνει στη Γαλλία.

Σωστή ρούσικη σαλάτα!

ΟΙ ΡΟΜΠΟΤ ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗ

Οι Ρόμποτ; Ναι, οι μηχανικοί άνθρωποι! Είναι παντού. Χαμολέον στής βιτρίνες των καταστημάτων του Παρισιού. Μοιράζον προγράμματα στους κινηματογράφους, στα θέατρα. Ο άνθρώπος αναθέτει σ' αυτούς τη φροντίδα να σκέπτονται, να ζουν. Είναι τό επικίνδυνο στοιχείο ενός καινούργιου πολιτισμού. Ο Έζέν Ντελάβ θ' άνεβάρη τους Ρόμποτ στην δόξη. Στήλωσε τό μηχανήμα του σ' ένα πλήθος μικρές και μεγάλες κοιλίες, περίπλοκες ή άπλούστερες, όλων των χρωμάτων. Μελέτησε της κινήσεις του, τη χωρητικότητα της ζώης του.

Η ταινία του Έζέν Ντελάβ, θά είναι, κατά βάθος, μία ταινία επί της καταστάσεως του ανθρώπου. Θά δείξη πως, στής μεγαλοπλοΐας, ο άνθρώπος παραχωρεί όσο πάει τη θέση του στους Ρόμποτ. Και θά είναι και σ'αυτομάτω άνθρώποι με σώμα και δειά στην ταινία του Ντελάβ.

Ο Ντελάβ εργάστηκε όκτώ μήνες. Η ταινία θά είναι έτοιμη σε μερικές εβδομάδες.

Η ΟΜΠΛΟΥΣΑ ΤΑΙΝΙΑ ΣΤΑ ΣΟΒΙΕΤ

Αυτή ή ιστορία συνέθη σε μία μικρή πόλη της Σαμάρρα.

Ένας έξυπνος μπρεζάκος άνήγγειλε, με μεγάλη γοητεία και προφορική ρεκάλα, ότι ο μοναδικός κινηματογράφος της πόλεως θά παροπλάσε μία πραγματική «όμιλωση ταινίας: τη «Χειρουργική», παρμένη από έργο του Τσέχωφ.

Κοσμοπλήμμορα. Η άίδουσα του κινηματογράφου ήταν επατεΐς-με, πατά-σε την προσδιορισθείσα μέρα. Προβλήθηκε μία παλιά ταινία, λίγα χαλασμένη. Κι' όμως, τά πρόσωπα του έργου, ένας διάκος κι' ένας όδοντογιατρός, μιλούσαν πολύ καθαρά. Ξαφνικά, άκούστηκε ένας φοβερός θόρυβος. Κάποιος είχε πέσει πίσω απ' την δόξη. Τό διόλου μέρος της ταινίας κατέβηκε στο μηδέν. Τό βράδυ μέρος άρχισε. Μαθεύτηκε πως δυό ήθοισιού του δημοτικού θεάτρου είχαν άρκαζοσφισι απ' τον μπρεζάριο και, κοιμημένοι πίσω απ' τό λευκό πανί, άπήγγειλαν ύποψους στο έργο του Τσέχωφ. Κι' ένας απ' τους ήθοισιούς σκότωσε κι' έπιασε.

Ο μπρεζάκιος είναι στη φυλακή.

Τους δυό ήθοισιούς, οι θεαταί τους μώνισαν στο έζωο.

Γιά καλή άρχη, δεν πρέπει ν' άπογοητευθούν οι ένοχλοι φίλοι της δόξης, γιατί έπείσταν και νέο σύστημα όμιλωσης ταινίας, που αν δεν είναι έπιστημονικότερο από τό εν χρήσει, είναι όμως άσυναγώνιστον από οικονομική άπόψους.

Max Frantel

ΤΟ ΒΡΑΧΙΟΛΙ ΜΕ ΤΑ ΡΟΔΑ

Ο γιατρός Νταρμουζά κυνηγούσε κάθε φθινόπωρο στην γαίε του της Σαζόν. Η βίλλα του, μία παλιά γωριάντικη κατοικία με στέγη από κόκκινα κεραμίδια και περιτοιχισμένη με ένα κύκλο με επάλξεις, αντιφεγγίζονταν μέσα στο μαύρο και βαρύ νερό μιας λίμνης σπασιμένης με άσπρα νούφαρα. Η αιθέριος λόγος που κτερινίζανε από τα πρώτα κρούα, αείχανε από μακριά το σπήτι. Το βράδυ ο γιατρός Νταρμουζά επανήρχετο με τους προσκεκλημένους του. «Αν καμιά φορά ήταν αυτοί κουρασμένοι και άπρακτοι, εκείνος όμως είχε πάντα το σάκκιο γεμάτο και την όλη δροσερή. Ήταν ένας άνδρας γερός με μυώνας ευκαμπτούς και νευρώδεις, και υπερίσχυε την διδουρή του με την ίδια ακρίβεια, όπως έκανε και την διάγνωση μιας νευροσθενείας: ο Νταρμουζά ήταν ένας περίφημος ψυχίατρος, με μεγάλη πελατεία.

Κατά το διάστημα λοιπόν των επιστροφών αυτών από το κυνήγι, η φιλοφρονία δίνανε και παίρνανε. Ο Νταρμουζά ήταν ένας ευγλωττός σύντροφος. Δεν υπήρχε πού μεγάλη ευχαρίστηση από το να τον ακούει κανείς. Οι φίλοι του προσπαθούσαν πάντα να τον προκαλούσαν για να μιλήσει. Ο ένας απ' αυτούς, ο Δανιήλ Μπερρί, αρχιτέκτων και συνετάρας ενός εφορτασιόχου αεροπλάνων, είχε τον τρόπο να τον κουδίζε: δεν είχε παρά να κάνει κάποιον τον σκεπτικιστή. Ο Νταρμουζά δεν παρέλειπε να απαντά σε παρατηρήσεις του και η απαντήσεις του πλούτιζονταν από αλλόκοτες ιστορίες που ήξερε να διηγείται.

□□□

Μία βραδυά που γυρίζανε στο σπήτι, ο Δανιήλ Μπερρί φώναζε:

—Δεν μου λένε, Νταρμουζά, είδατε ότι η εφημερίδας αγνέλλουν τον θάνατο του λόρδου Μπερτ Κόρκ; Ξεύρετε πως είναι ένας απ' εκείνους τους αγγλοφίλους που ανοίξαν τον τάφο του Τουτανχαμόν. Ο λόρδος Μπερτ Κόρκ είχε δηλητηριασθεί. Μερικοί λένε πως ο θάνατός του οφείλεται σε έκδοξη του Φακώ. Η πρόληψη, βλέπετε, δεν εξέλπει από τον κόσμο!

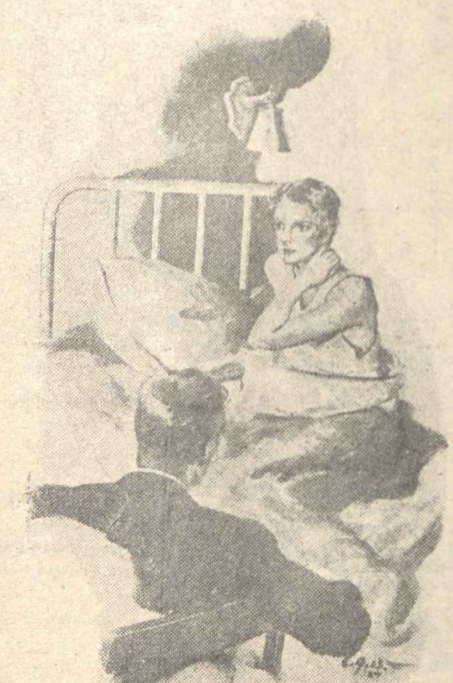
Ο Νταρμουζά σιωπούσε. Ο Δανιήλ Μπερρί δεν απογοητεύτηκε από τη σιωπή αυτή. Όταν ο Νταρμουζά εκνευριζόταν από μία αστόχαστη κάπως κουνιέντα, συνήθιζε πάντα να πωπά και να σκέπτεται. Η απάντησι έρχότανε αργότερα. Τότε είχε περισσότερη γλυκά. Ο Δανιήλ Μπερρί έμεινε άφωνος σαν φάρι. Ήταν υποχρεωμένος, όπως και οι άλλοι, να περιμένει υπομονητικά. Κοντοζυγώνανε πιά στη βίλλα. Μία γερή φωτιά έλαμπε και η φλόγες της αντιφεγγίζανε πάνω στην πλάκα του τζακιού. Πάνω στο τραπέζι πιάτα γεμάτα από ένα παχύ ζουμί, άχνιζανε κάτω από το φως δύο κηροστάτων.

Ο γιατρός Νταρμουζά έπιασε το κουτάλι του με ύψος αφηρημένο. Δοκίμασε απόρροια ένα μπουτάκι κατσίκας με λαρό και θυμάρι. Ο Δανιήλ Μπερρί τον κύτταζε με την άκρη του ματιού του, γεμάτου πικρόδα. Ο Νταρμουζά τον άντελλε, χαμογέλασε με περισσότερη ειρωνεία και είπε:

—Δεν γνώρισα τον λόρδο Μπερτ Κόρκ, με συνήντησα κάποτε έναν αγγλοφίλο, επίσης περιώνυμο, όπως κι' αυτός, τον σέρ Τζέιμς Γούντ. Είχαν ανακαλύψει μέσα σε μία βασιλική νεκρόπολη ένα χρυσό βραχιόλι ακαλαμμένο, όπου ήταν τοποθετημένη μία πέτρα με ψεύτικα ρόδα. Όταν επέστρεψε στην πατρίδα του, στη Γλασκώδη, το έδωσε στη γυναίκα του. Ο σέρ Τζέιμς, έπειτα από είκοσι χρόνων γάμο, ήταν ακόμη ερωτευμένος με την λαίδη Γούντ. Εκείνη ήταν άρρετα

νεότερα του και την μεταχειριζότανε λιγάκι σαν μικρό παιδί. Ήταν μία γυναίκα καποισίδια. Για να μην είναι τόσο νευρική, ο λόρδος απέφαινε να της αντιλέγει πάντοτε και να μη την κυπιάει ποτέ.

Με γαλήνη γεμάτη φόβο, η λαίδη Γούντ πήρε το βραχιόλι και το πέραςε στο υπράστος της. Κάθε μέρα το θαύμαζε. Το βράδυ το ακουμπούσε πλάι της, πάνω στο κομοδίνο. Μέσα στην διαφάνεια μιας φωτεινής νύχτας του καλοκαιριού, το βραχιόλι λαμποκοπούσε μυστηριωδώς. Εάφνου η λαίδη Γούντ φαντάστηκε πως η αιτιοφαιρα άρχισε να γίνεται πού θαρεία δόγυρά της. Αισθανότανε τα μηλίγγια της να πιέζονται και από μακριά ακουσε να μουγκρίζε η θύελλα. Ο θόρυβος μεγάλωνε. Η βροντές ήχολογούσανε πάνω από

—Το βραχιόλι σας φέρνει δυστυχία, Τζέιμς!

την Γλασκώδη, μέσα σε μιάν άνταρα γεμάτη αστραπές. Μπροστά στην έπαυλη έπεσε ένα αστροπελέκι. Στη λάμψη του το κόσμημα φλογίστηκε σαν ένα αστέρι. Η λαίδη Γούντ λιποθύμησε. Την επομένη, όταν άνοιξε τα μάτια της, δεν φαινότανε να θυμάται τίποτα απ' όλα αυτά. Έστρεψε το κεφάλι, σαν να προσπαθούσε να συνέλθι. Όταν το βλέμμα της συνήντησε την λάμψη της πέτρας με τα ψεύτικα ρόδα, έπνιξε μια κραυγή ή εκθαμβωτική εικόνα της αστραπής παρουσιαστικής μπροστά της.

—Τι έχετε λοιπόν; την ρώτησε ο σέρ Τζέιμς, μ' ένα μορφασμό αναγκαστικής.

Το βραχιόλι σας φέρνει δυστυχία, Τζέιμς!

Ο σέρ Τζέιμς άρχισε να γελάει: είπαε στην λαίδη Γούντ πως η φαντασία της ήταν εξημεμένη και ότι θα είχε διαβάσει πού κοιμήθη κανένας διήγημα του Έδγαρ Πόε.

Η λαίδη Γούντ δεν απήντησε. Σηκώθηκε, ντύθηκε τρέμοντας είχε πυρετό. Ο σέρ Τζέιμς την άρρεσε ήσυχη. Μόνο φεύγοντας χαμογέλασε κάπως σαρκαστικά, που την επάγωσε. Την ξανασηνήντησε στο τραπέζι για το πρόγευμα. Ήταν κατάχλωμη. Μόλις και μετά βίας έδωσε μερικά μπουκίες στο στόμα της. Ο σέρ Τζέιμς αισθανότανε άμεσως μεγάλη δόξα. Η λαίδη Γούντ δεν έδωσε λέξη. Εκείνος δεν έπαυε να καταδροχίζει και να

απειθεία:

—Μά ελάτε... Έλάτε!... Διότι λογική. Θάλεγα μάλιστα πως γίνετε λαιά! Μά μπορεί κανείς να περπατήσει ένα βραχιόλι, επειδή ήταν στο Ραμσέ ή κανένας άλλος Φακώ, που έπιεζε επάνω στα καμιά σαράκι να έχη γεννηθή κανείς στη γη; Φρον για να έχη τέτοιες ανήσεις!

—Σας παρακαλώ, Τζέιμς, αμεί!

Η λαίδη Γούντ ήταν θαρραλέα και σπασε σε λυγμούς. Σηκώθηκε και έφυγε πού τότε έμεινε σχεδόν πάντα σιωπηλή. Υπήρχε πράγμα που να μη το άνηκε; Δυσπιστία; τα πάντα της φαινότανε απάχη. Φαινότανε πάντοτε σαν να είναι πριφυλακή. Σε κάθε στιγμή είχε τον φόβο πως την συντρίψει η ζωή. Δεν έπαυε όμως να το προσπαθεί: η ζωή της βρισκότανε διαρκώς στο προσκήνιο της απόληξης. Σε κάθε στιγμή είχε τον φόβο πως την συντρίψει η ζωή. Δεν έπαυε όμως να το προσπαθεί: η ζωή της βρισκότανε διαρκώς στο προσκήνιο της απόληξης.

Και το κόσμημα έλαμπε στην παλάμη της. Την νύχτα φάνταζε σαν να είναι κεντήλα και όταν το γαργάλησε τα κλειστά παραθυρόφυλλα, λαμποκοπούσαν το άστρο των Μάγων. Η λαίδη Γούντ κοιμότανε πάντα ανάλαφρα και βραχνά από μακριά ύπνους. Όταν επέστρεφε από τη γη, δεν έλαγε τίποτ' άλλο παρά να αναντίον του σέρ Τζέιμς για την σιωπή του. Εκείνος δεν έπαυε να την κυπιάει και δοκίμασε πως θα εξημενέται αυτής της νύχτας αναίσθητης. Το βράδυ λοιπόν, ήθελε κοντά της. Εκείνη μύθανε. Ο σέρ Τζέιμς πήρε το βραχιόλι και το πέραςε στο χέρι της Γούντ. Απεσώθη και στάθηκε κοντά της. Ήταν άραγε το χέρι του βραχνά ή ο θόρυβος που έκανε ο σέρ Τζέιμς; Η λαίδη Γούντ απεπλήθησε... Κοίταξε το χέρι της... Είδε τη σκοτεινή και ροζαία της πέτρας. Άρχισε να φωνάζει δυνατά, γνωσμένα. Ο σέρ Τζέιμς έτρεξε κοντά της. —Ε, λοιπόν!... Τι βλέπετε πως σας κάνει να πεθάνετε!

Την ίδια στιγμή, η λαίδη Γούντ αναίσθητη. Θέλησε να την συγκρατήσει, κεφάλι της νέας γυναίκας κύλησε πάνω μαζιλίκι: ήταν νεκρή...

□□□

Ο γιατρός Νταρμουζά είχε τελειώσει την ιστορία του. Ο Δανιήλ Μπερρί φώναζε με έκπληξη:

—Μπά! αυτό δεν είναι παρά μία κοινή περιπτώσις αυθιποβολής!... Αποδείξτε το, απάντησε ο Νταρμουζά.

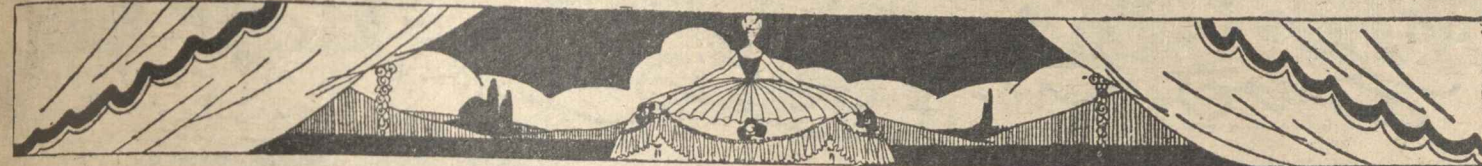
—Τότε γιατί δεν έπαυε κανένας να το κάνει;

—Καλώς είχατε! Κι' ο θάνατος της Τζέιμς!

Ο Δανιήλ Μπερρί δεν απάντησε. Ήταν μείνανε σιωπηλοί. Τα πρόσωπά τους ήταν γεμάνα μέσα στον καπνό των παγίων των πούδων. Τα μάτια φαντάζανε σαν να φοριζόντα στίγματα με μία γαλάζια ακαλαμμένη.

—Ο Νταρμουζά πήγε ν' ανοίξη ένα παρθεύσο. Ο δροσερός αέρας φούσκε από τον έσοχό. Τ' αστέρια μέσα στη νύχτα φάνταν σαν να τομευοιζάσαν. Και η λαίδη Γούντ είχε την υποχρέωση να φυλάει την συζυγική πίστη.

ΜΑΞ ΦΡΑΝΤΕΛ

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

HENRI ARDEL

ΟΤΑΝ ΡΟΔΙΖΗ Η ΑΓΑΠΗ

[Τα προηγούμενα.—Ο νεαρός γλύπτης Ρισάρ ντε Βωβαρά βρίσκεται στην έπαυλη Κέε-Αρμό, της Βρετανίας, προσκεκλημένος της κυρίας ντε Τανύ, με τον γιο της οποίας συνδέεται αδελφικά. Προσπαθεί να ξεχάσει, στην ήρεμία της έσοχης, μία παλιά έρωτική απογοήτευσή. Μία μέρα, συναντά στο δρόμο μία κοπέλα. Είναι η Ζιλιάνα ντε Τρεβενέκ. Ο Βωβαρά κατορθώνει να συστηθεί στην οικογένειά της και την ερωτεύεται].

(Η συνέχεια)

VI

Όταν η κυρία ντε Τανύ ανέθηκε στα διαμερίσματά της ο Βωβαρά κατέβηκε στο πάρκο. Τί παρόξενη ιδέα κατέβηκε στη φίλη του! Να παντρευτεί, αυτός!... Ποτέ μία τέτοια σκέψη δεν ήθε στο μυαλό του...

Όχι πώς, κατ' αρχήν, απέκλειε το γάμο. Πού άφιστα καταλάβαινε ότι μία μέρα θα κατέβηκε σ' αυτόν και τότε, χωρίς να χάρη καθόλου την αγαπητή του ελευθερία, θα αποκτούσε ένα δικό του σπίτι με μία πολύ δημοφιλή σύντροφο, απ' την οποία θα ζητούσε να του δώσει την απόφαση που χρειαζότανε για την ανάληψη του ταλέντου του και για την ευτυχία του. Ο πόθος θάνατος των γονέων του του έδωκε μια πραγματική ελευθερία: μία έτσι στερούμενη από φοβίες την οικογενειακή τριφυρότητα. Για πρώτη φορά κοντά στην Ζιλιάνα ντε Τρεβενέκ διασθένθηκε τι μπορούσε να είναι η ψυχική μερίδα των γυναικών. Και λαχταρούσε να μη πάθε αίσθημα σ' αυτή την καρδιά που έμενε κλειστή γι' αυτόν...

Είχε αφήσει το Τρεβενέκ με την πρόθεση να ξαναγυρίσει.

Και να που ξαφνικά η κυρία ντε Τανύ τον πλησίαζε σ' αυτή την άγνωστη, του έρχονε στο μυαλό του—στο μυαλό το φλογισμένο απ' τη θύμηση της Κατερίνας 'Αρβενέσκο—τη σκέψη να κάνει δικό του, να, για πάντα δικό του, αυτό το άγριο κορίτσι... 'Εκείνος ν' αγαπήσει αυτή την παρθένα;... Να την κάνει να τον αγαπήσει; Τί γυναικεία σκέψη! Σήκωσε το κεφάλι του... Να, μία τέτοια σκέψη δεν ήταν χωρίς θάλπητρο για ένα μιλιάσε που λαχταρούσε κάτι απόδοτο, για έναν που διψούσε να ξεχάσει.

Να την κάνει να τον αγαπήσει... Να κάνει δικό του τη σκέψη, την καρδιά που ασφαλώς κανένας άνδρας δεν είχε ποτέ αποκτήσει, το νεαρό αυτό κορίτσι που τα μάτια του, μάτια γλυκά, μάντευαν κάτω απ' τα λεπτά φρυμάτια;

Να την κάνει να τον αγαπήσει... να την παντρευτεί... να δώσει έτσι στην Κατερίνα 'Αρβενέσκο, την δεσποινίδα που τώρα μία άλλη γυναίκα που ήταν πολύ πιο αγαπητή απ' όσο καποτε ήπιε, να τον ερωτεύεται, το κατοίτιο μιας μέρας, που γρήγορα ξεχάστηκε. Αυτό το γυναιμ ήθελε να το πιστέψει η Κατερίνα με κάθε τρόπο.

...Και δε σκέφθηκε πιά την τιμή που του σπαίριζε αυτή η ικανοποίηση... Η ελευθερία του δεν είχε να φορηθεί τίποτα από ένα τέτοιο γάμο, γιατί ασφαλώς αυτή η μυστολόγητη κοπέλα της Βρετανίας, η μεγαλωμένη σύμφωνη με τις παλιές αξίες, δεν θα είχε της απαιτήσεως μιας μορφής Παριζιάνας, ηλιάρδας για τα στίγματα της δικαιώματα. Θα της φερότανε με όλη την δυνατή ευγένεια. Η ένοσή τον θα ήταν μία από τις πολλές που βλέπει κανείς στο Παρίσι: ένας συνεταρισμός ανθρώπων καλιστα-θεμένων, που βλέπονται λίγο, που διασκεδάζουν χωριστά ο καθένας, όπου μόνο η γυναίκα θα είχε την υποχρέωση να φυλάει την συζυγική πίστη.

—Επείλουν η πρόταση της κυρίας ντε Τανύ δεν ήταν τόσο παράξενη όσο φαινότανε στην άρχη... Έτσι, πάνω από μία ώρα γυρνούσε μέσα στο πάρκο. Και ξαφνικά η πραγματικότητα ξαναήρθε στα μάτια του. Τότε τα χείλια του

χαμογέλασαν ειρωνικά και μουρμούρισαν:

—Μά την αλήθεια, γίνομαι τρελλός! 'Ας πάω να κοιμηθώ... αμεί ο ήλιος θα με ξανα-φύγει στα καλά μου!

VII

Από μήνες έπειτα, στον εξώστη του ξενοδοχείου του Λουγκάνο, η πριγκίπισσα Κατερίνα 'Αρβενέσκο μεθούσε απ' τον ήλιο. Και διάβασε στην «Κοσμική Ήχώ», που μόλις της έφερε το ταχυδρομείο του Παρισιού, την είδηση που προκαλούσε την γενική εκπλήξη της γαλλικής αριστοκρατίας.

«Αγγέλλονται οι γάμοι του διασημού γλύπτου—και φιλάθλου—κόμητος Ρισάρ ντε Βω-

Πάνω από μια ώρα γυρνούσε στο πάρκο...

βαρά μετά της δίδος Ζιλιάνας ντε Τρεβενέκ, κόρης και εγγονής των μαρκησιών ντε Τρεβενέκ, απόγονου μιας από της παλιές μας οικογένειας της Βρετανίας. Ο γάμος έγινε σε στενό οικογενειακό κύκλο, στο Τρεβενέκ...

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

I

Στην γωνιά, μπροστά στη φωτιά που φούσκε τα μαύρα καμιά της, η Ζιλιάνα διαβάζει μιά επιθεώρηση που είχε στα χείλη της.

«Ενα δικαστικό χιτάκι» ακούστηκε στην πόρτα με μικρό σαλονιού.

—Τί τρέχει; Έμπρός!

—Το παιδί ταχυδρομείο, είπε ένας υπηρέτης.

—Καλά, δός μου το, ευχαριστώ.

Πάνω στο δίσκο είχε πολλά γράμματα. Με το δαχτυλίδι της οαλίσε, αναζητώντας επιθεώρηση που είχε στα χείλη της.

—Πήγαυε τα στον κύριο, είναι όλα δικά του. Βρίσκεται στο ατέλει του.

Ο υπηρέτης έφυγε. Τότε εκείνη άνοιξε, με ζήλο σχεδόν ελαβικό, το γράμμα που ερχότανε από την Βρετανία, από το Τρεβενέκ. Πριν το διαβάσει, μόλις το άνοιξε πού τόσο αγαπούσε η δνς ντε Τρεβενέκ... Αυτό το άρωμα, το τόσο συνθησμένο της, της έφερε άμεσως στο νου το αγαπημένο πρόσωπο σκαυτο πάνω σε κανένα φιλανθρωπικό εργοχείριο, μέσα στην κίμαρη με τα παράθυρα της δοθάνοντα προς την αιώνα θάλασσα.

Το όραμα ήταν τόσο ζοηρό, πού για μία στιγμή της φάνηκε πως ανέπνεε τη μυρωδιά εκείνη της θάλασσας, πού η νοσταλγία έφευγε κάποτε δάκρυα στα μάτια της. Πάνω απ' αυτό το χαρτί, σκέφθηκε, θα πέρσε ίσως ο αγέρας της θάλασσας. Και, σχεδόν άδυνεστη, έσπινε και φίλησε το χαρτί, ψιθυρίζοντας:

—Βρετανία μου, Τρεβενέκ μου, πώς είστε μακριά!

Έπειτα άρχισε να διαβάζει με όλη της την ψυχή:

«Κορούλα μου, Μόλις γύρισα από την λειτουργία κι' από την επίσκεψη των φτωχών μου πού δεν έλειψαν—οί καλοί μου άνθρωποι!—να ρωτήσουν για τη «δεσποινίδα Ζιλιάνα». Γιατί ακόμα δε συνήθισαν να σου δίνουν άλλο όνομα από εκείνο με το οποίο σ' αγάπησαν. Και τώρα, πρην άρχισο της καθημερινής μου ασχολίας, θέλω να σου στείλω την τρυφερή ενθύμηση του παπούλι σου και τη δική μου.

«Αύριο γίνονται μόλις τρεις μήνες από τότε πού ο Θεός σ' έχωρισε από μās για την ευτυχία σου. Για να σε ξαναβρω λίγο, μικρή μου, ζητάω την εικόνα πού μάς έστειλες από το Παρίσι, μ'α δεν σε καλογνωρίζω πιά σ' αυτή την άμορη κυρία ντυμένη σατέν, με τους όμοις γυνικούς, με τα μαργαριτάρια στο λαιμό, και πού τα μάτια της, το στόμα, το χαμόγελο δε μου φαινόταν να μοιάζουν μ' αυτά πού γνώρισα άλλοτε...

«Ο εφημέριος ήθελε χτες ενώ εγώ εξέτασα με δειλία—μην γέλας μικρή μου—την άγνωστη αυτή Ζιλιάνα, ρωτώντας την αν, στην κανονική ζωή της θρησκείας, όχι με πόνο βέβαια, αλλά τρυφερά την ήσυχη ζωή της κοντά στους γέροντες πού αυτή ήταν το φως των, κοντά στους γονείς πού την πονούσε, κοντά στα παιδιά πού μάθαινε γράμματα...

«Και με τον εφημέριο μιλήσαμε για το κορίτσι πού μάς έφυγε. Κι' ευχήθηκε, ο κόσμος όπου τώρα ζει και πού μάς τρομάζει λιγάκι για λογαριασμό της, ν' αφήσει μέσα της ζωντανή τη γλυκύτητα της ψυχής και την προσήλωση στο καθήκον, έτσι πού, ενώ θα μείνει η γυναίκα πού πρέπει να ήταν, να ευτυχίσει όσο παρακαλούμε το Θεό...

—Ζιλιάνα, έδω είσαι ακόμα; Μ' αυτά τα λόγια, φάνηκε στο κατοίφι του μικρού σαλονιού ο Ρισάρ.

—Μά τί διαβάσεις λοιπόν κι' είσαι τόσο απογοητευμένη;

—Ενα γράμμα από το Τρεβενέκ, είπε με ήθος ανθρώπου πού τον φώναζαν ξαφνικά από μακριά.

—Α! πολύ καλά!... Τότε καταλαβαίνω το ενδιαφέρον σου. Καλές ειδήσεις!

—Προφίμους, ευχαριστώ.

Κάτω από την ευγένεια της ερωτήσεως, η Ζιλιάνα έμεινε μιά κοινή αδιαφορία...

Τρεις μήνες ήταν αρκετό για να μάθει ότι ο γάμος ένοιξε δύο ήπαρξες, μ'α δεν της ένοιξε για πάντα...

—Βιάσου ναβης, Ζιλιάνα;

—Όχι... Μόνο στις τέσσαρες θα περάσω να με πάρει η Ζανί Σαμπέλ.

—Για πού;

—Μου φάνετα, κάποι, όχι όμως στις τέσσαρες της, όπως είχε πη—γιατί η κυρία ντε Τανύ έχει γλυπτή—μ'α δεν έφευγε σε από αστοκρατικό κέντρο, στο Ρίτς, νομίζω...

(Η συνέχεια εις το προσχές)

Léo Darty

ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ

— Πώς! φώναξε ο Παύλος μπαίνοντας, ακόμα δεν είναι έτοιμο το φαγητό;... ακόμα δεν στρώθηκε το τραπέζι;... Στη μισή!... Είναι ακατανόητο!

— Άκουσε, φίλε μου, είτε σ'αγαπάει η Ζακλίν, δεν φταίω εγώ! Η πλύστρα άρχισε να βράζει, κι' είχε χάσει ένα τραπέζι-μάντηλο, άρχισα να ψάχνουμε μαζί και χαρομερήσαμε!

— Ακατανόητο! επανέλαβε ο συζυγος που καθόταν σε μία πολυθρόνα για να διαβάσει την εφημερίδα του. Δεν μπορώ να καταλάβω τι κάνετε, ή υπηρέτρα κι' εσύ, όλο το πρωί.

— Σε βεβαιώ, στέναξε εκείνη, έτοιμη να κλάψω, ότι κάνω τ' αδύνατα δυνατά. Όσο για τη Λεονί, ξέρεις ότι πρέπει να μην της κακομύλωμε γιατί θα μας αφήσει στη μέση και θα βρεθώ ολομόναχη! Φαντάσου να μένουμε χωρίς υπηρέτρια... εφ' όσον μάλιστα δεν έχουμε να διαθέσουμε πολλά χρήματα για αντικαταστάτριά!

— Την πληρώνεις πολύ καλά, και με το παρπάνω μάλιστα!... Με τη μισή τιμή, θα μπορούσαμε να βρούμε πολύ καλύτερη υπηρέτρια!... Δεν ξέρεις να βουλευτείς;... Όσο συλλογίζομαι πώς δεν έχεις άλλη δουλειά στη μέρα!

Αυτή τη φορά η άδεια ξεχειλίσε.

Η γυναίκα του ξέσπασε:

— Δεν έχω άλλη δουλειά;... Θα ήθελα να ήσωνα στη θέση μου!... Για να δωμε μαζί τι δουλειές εγώ κι' εσύ!

— Ό! ω! άρχισε πάλι να ιδία! "Ε λοιπόν, σε βεβαιώ πως θα πάω μαζί σου εθελούσιας εγώ! Πήγαινε λοιπόν να με αναπληρώσεις εσύ στο έργο-στόλαιο και θα δεις!

Πήδηξε απ' τη χορά της.
— Έγώ;... Μα αυτό θέλω μονάχα! Βέβαια και θα σε αναπληρώσω. Λοιπόν δοκιμαστικά, νάλλεξουμε: εγώ θα σε αναπληρώσω κι' εσύ θα δαχοληθείς με τη δουλειά του σπιτιού!

Την παρετήρησε Εκκλητικός.

— Πώς; Δέχεται; Μα θα μπορούσε;... Δεν θα δώσει;... Θα τα καταφέρω, μη φοβίσαι, δεν θα σου κάνω γκάφες! Λοιπόν ωρ-δοφόρ! Και φρόντισε να με αναπληρώσεις καλά εσύ!

— Ήταν έξω κιάλας. Λίγο σαστισμένος, μου-μύρισε:

— Δεν χοράζεται να είναι κανείς ξενιστος για να την αναπληρώσει!... Έχεινη μάλλον θα τα βρή σκούρα... Είμαι περίεργος να δω πώς θα τα βγάλει πέρα!... Είτινος που ο Λα-σινάλ είναι εκεί για να την έμποδισή να κάνει γκάφες...

— Άρχισε φήγνα-ήσωνα να ρουφά τον κρο-φύ του. Σαρκικά όμως ξεμύτησε απ' την κοιλία η Λεονί και στηλώθηκε μπροστά του.

— Όποτε, τί θα κάνω τώρα; ρώτησε από-τομα.

— Τί θα κάνεις; επανέλαβε Εκκλητικός, μα ό,τι θέλεις, κοπέλα μου, τι με νοιάζει εμένα!

— Η κυρία φρίγγοντας, μου είπε να πάω της διαταγής του κυρίου σήμερα... Περιμένω να δατάξω ή κυρία. Έμένα δεν μ' αρέσει ένα σπίτι χωρίς αφέντη κι' αν δε με δατάξουν, δεν ξέρω να κάνω τίποτα!...

— "Α... να! Έκανε, γιατί θυμήθηκε τον καινούριο του ολό. "Ε λοιπόν, τι περιμένεις να... για να ξεστρώσεις αυτό το τραπέζι, κο-πέλα μου!

— Δε λένω όχι, είτε συμβιβαστικά, φτάνει να με δατάξετε... μόνο να μη με λέτε εκοπέλα μου!... περάζομαι!

Μονομιάς, σήκωσε όλα τα πιάτα. Ξα-ναγύρισε και τράβηξε το τραπέζι-μάντηλο τόσο άπτομα, όποτε ο Παύλος, άκουμπισμένος ε-πάνω, λίγο έλεψε ν' αναποδογυρισθί κι' όλα τα ψήφονα σκορπίστηκαν στο χαλί.

— Τώρα, πρέπει να φύγετε, για ν' άρρι-σώ. "Υστερα, θα μου πείτε τί πρέπει να δώλω στη μπουνάδα. Κι' ύστερα, τί πρέπει να ψωνίσω... Κι' ύστερα...

— "Αδισέ μου τη γωνιά! Ξεφώνισε ο νέος, που συλλογίζταν πώς θα μπορούσε να ξεμυ-λέ-

Ξη απ' όλα αυτά και έκνευριζόταν για την ά-νικανότητά του.

— "Α! είτε ή υπηρέτρια... Θ' αδειάσω άμέ-σως τη γωνιά του κυρίου! "Αν ο κύριος έχει την καλώςήν να μου κανονισί το λογαριασμό μου!...

Παραξιασμένος, θέλησε να την κρατήσει, δικαιολογήθηκε, προσπάθησε να την κάνει ν' αλλάξει απόφαση. Χαμένος κόπος! Έπιμένον-τας στην απόφασή της, για την προσδληθείσα άξιοπερία της, η Λεονί κατέθεσε την ποδιά της και άπεσέθη, παρ' όλες της διαμαρτυρίες του αφεντικού της.

— Χωρίς υπηρέτρια! Αυτό μάς έλειπε! μου-μύρισε πεσμένος. Τί θα μου πη η Ζακλίν στην έπιστροφή της;... Δε θα βρεθεί! Θα πάω να βρω άλλη στο μεσιτικό γραφείο! Δεν είναι καλό δόσολο να βρή κανείς... Και θα ξερωτίσω καμιά φτηνότερη... Θάχουμε και οικονομία!...

Μ' αυτή την προβληματική, αλλά παρήγορη έλπίδα, όρισε σ' ένα ταξί, έτρεξε στο πρώτο μεσιτικό γραφείο. Βγήκε απογοητευμένος.

— "Α! είτε ή υπηρέτρια... Θ' αδειάσω άμέ-σως τη γωνιά του κυρίου! "Αν ο κύριος έχει την καλώςήν να μου κανονισί το λογαριασμό μου!...

Παραξιασμένος, θέλησε να την κρατήσει, δικαιολογήθηκε, προσπάθησε να την κάνει ν' αλλάξει απόφαση. Χαμένος κόπος! Έπιμένον-τας στην απόφασή της, για την προσδληθείσα άξιοπερία της, η Λεονί κατέθεσε την ποδιά της και άπεσέθη, παρ' όλες της διαμαρτυρίες του αφεντικού της.

— Χωρίς υπηρέτρια! Αυτό μάς έλειπε! μου-μύρισε πεσμένος. Τί θα μου πη η Ζακλίν στην έπιστροφή της;... Δε θα βρεθεί! Θα πάω να βρω άλλη στο μεσιτικό γραφείο! Δεν είναι καλό δόσολο να βρή κανείς... Και θα ξερωτίσω καμιά φτηνότερη... Θάχουμε και οικονομία!...

Μ' αυτή την προβληματική, αλλά παρήγορη έλπίδα, όρισε σ' ένα ταξί, έτρεξε στο πρώτο μεσιτικό γραφείο. Βγήκε απογοητευμένος.

— "Α! είτε ή υπηρέτρια... Θ' αδειάσω άμέ-σως τη γωνιά του κυρίου! "Αν ο κύριος έχει την καλώςήν να μου κανονισί το λογαριασμό μου!...

Παραξιασμένος, θέλησε να την κρατήσει, δικαιολογήθηκε, προσπάθησε να την κάνει ν' αλλάξει απόφαση. Χαμένος κόπος! Έπιμένον-τας στην απόφασή της, για την προσδληθείσα άξιοπερία της, η Λεονί κατέθεσε την ποδιά της και άπεσέθη, παρ' όλες της διαμαρτυρίες του αφεντικού της.

— Χωρίς υπηρέτρια! Αυτό μάς έλειπε! μου-μύρισε πεσμένος. Τί θα μου πη η Ζακλίν στην έπιστροφή της;... Δε θα βρεθεί! Θα πάω να βρω άλλη στο μεσιτικό γραφείο! Δεν είναι καλό δόσολο να βρή κανείς... Και θα ξερωτίσω καμιά φτηνότερη... Θάχουμε και οικονομία!...

Μ' αυτή την προβληματική, αλλά παρήγορη έλπίδα, όρισε σ' ένα ταξί, έτρεξε στο πρώτο μεσιτικό γραφείο. Βγήκε απογοητευμένος.

— "Α! είτε ή υπηρέτρια... Θ' αδειάσω άμέ-σως τη γωνιά του κυρίου! "Αν ο κύριος έχει την καλώςήν να μου κανονισί το λογαριασμό μου!...

Παραξιασμένος, θέλησε να την κρατήσει, δικαιολογήθηκε, προσπάθησε να την κάνει ν' αλλάξει απόφαση. Χαμένος κόπος! Έπιμένον-τας στην απόφασή της, για την προσδληθείσα άξιοπερία της, η Λεονί κατέθεσε την ποδιά της και άπεσέθη, παρ' όλες της διαμαρτυρίες του αφεντικού της.

— Χωρίς υπηρέτρια! Αυτό μάς έλειπε! μου-μύρισε πεσμένος. Τί θα μου πη η Ζακλίν στην έπιστροφή της;... Δε θα βρεθεί! Θα πάω να βρω άλλη στο μεσιτικό γραφείο! Δεν είναι καλό δόσολο να βρή κανείς... Και θα ξερωτίσω καμιά φτηνότερη... Θάχουμε και οικονομία!...

Μ' αυτή την προβληματική, αλλά παρήγορη έλπίδα, όρισε σ' ένα ταξί, έτρεξε στο πρώτο μεσιτικό γραφείο. Βγήκε απογοητευμένος.

— "Α! είτε ή υπηρέτρια... Θ' αδειάσω άμέ-σως τη γωνιά του κυρίου! "Αν ο κύριος έχει την καλώςήν να μου κανονισί το λογαριασμό μου!...

Παραξιασμένος, θέλησε να την κρατήσει, δικαιολογήθηκε, προσπάθησε να την κάνει ν' αλλάξει απόφαση. Χαμένος κόπος! Έπιμένον-τας στην απόφασή της, για την προσδληθείσα άξιοπερία της, η Λεονί κατέθεσε την ποδιά της και άπεσέθη, παρ' όλες της διαμαρτυρίες του αφεντικού της.

— Χωρίς υπηρέτρια! Αυτό μάς έλειπε! μου-μύρισε πεσμένος. Τί θα μου πη η Ζακλίν στην έπιστροφή της;... Δε θα βρεθεί! Θα πάω να βρω άλλη στο μεσιτικό γραφείο! Δεν είναι καλό δόσολο να βρή κανείς... Και θα ξερωτίσω καμιά φτηνότερη... Θάχουμε και οικονομία!...

Μ' αυτή την προβληματική, αλλά παρήγορη έλπίδα, όρισε σ' ένα ταξί, έτρεξε στο πρώτο μεσιτικό γραφείο. Βγήκε απογοητευμένος.

— "Α! είτε ή υπηρέτρια... Θ' αδειάσω άμέ-σως τη γωνιά του κυρίου! "Αν ο κύριος έχει την καλώςήν να μου κανονισί το λογαριασμό μου!...

Παραξιασμένος, θέλησε να την κρατήσει, δικαιολογήθηκε, προσπάθησε να την κάνει ν' αλλάξει απόφαση. Χαμένος κόπος! Έπιμένον-τας στην απόφασή της, για την προσδληθείσα άξιοπερία της, η Λεονί κατέθεσε την ποδιά της και άπεσέθη, παρ' όλες της διαμαρτυρίες του αφεντικού της.

— Χωρίς υπηρέτρια! Αυτό μάς έλειπε! μου-μύρισε πεσμένος. Τί θα μου πη η Ζακλίν στην έπιστροφή της;... Δε θα βρεθεί! Θα πάω να βρω άλλη στο μεσιτικό γραφείο! Δεν είναι καλό δόσολο να βρή κανείς... Και θα ξερωτίσω καμιά φτηνότερη... Θάχουμε και οικονομία!...

Μ' αυτή την προβληματική, αλλά παρήγορη έλπίδα, όρισε σ' ένα ταξί, έτρεξε στο πρώτο μεσιτικό γραφείο. Βγήκε απογοητευμένος.

— "Α! είτε ή υπηρέτρια... Θ' αδειάσω άμέ-σως τη γωνιά του κυρίου! "Αν ο κύριος έχει την καλώςήν να μου κανονισί το λογαριασμό μου!...

Παραξιασμένος, θέλησε να την κρατήσει, δικαιολογήθηκε, προσπάθησε να την κάνει ν' αλλάξει απόφαση. Χαμένος κόπος! Έπιμένον-τας στην απόφασή της, για την προσδληθείσα άξιοπερία της, η Λεονί κατέθεσε την ποδιά της και άπεσέθη, παρ' όλες της διαμαρτυρίες του αφεντικού της.

— Χωρίς υπηρέτρια! Αυτό μάς έλειπε! μου-μύρισε πεσμένος. Τί θα μου πη η Ζακλίν στην έπιστροφή της;... Δε θα βρεθεί! Θα πάω να βρω άλλη στο μεσιτικό γραφείο! Δεν είναι καλό δόσολο να βρή κανείς... Και θα ξερωτίσω καμιά φτηνότερη... Θάχουμε και οικονομία!...

Μ' αυτή την προβληματική, αλλά παρήγορη έλπίδα, όρισε σ' ένα ταξί, έτρεξε στο πρώτο μεσιτικό γραφείο. Βγήκε απογοητευμένος.

— "Α! είτε ή υπηρέτρια... Θ' αδειάσω άμέ-σως τη γωνιά του κυρίου! "Αν ο κύριος έχει την καλώςήν να μου κανονισί το λογαριασμό μου!...

Παραξιασμένος, θέλησε να την κρατήσει, δικαιολογήθηκε, προσπάθησε να την κάνει ν' αλλάξει απόφαση. Χαμένος κόπος! Έπιμένον-τας στην απόφασή της, για την προσδληθείσα άξιοπερία της, η Λεονί κατέθεσε την ποδιά της και άπεσέθη, παρ' όλες της διαμαρτυρίες του αφεντικού της.

— Χωρίς υπηρέτρια! Αυτό μάς έλειπε! μου-μύρισε πεσμένος. Τί θα μου πη η Ζακλίν στην έπιστροφή της;... Δε θα βρεθεί! Θα πάω να βρω άλλη στο μεσιτικό γραφείο! Δεν είναι καλό δόσολο να βρή κανείς... Και θα ξερωτίσω καμιά φτηνότερη... Θάχουμε και οικονομία!...

Μ' αυτή την προβληματική, αλλά παρήγορη έλπίδα, όρισε σ' ένα ταξί, έτρεξε στο πρώτο μεσιτικό γραφείο. Βγήκε απογοητευμένος.

— "Α! είτε ή υπηρέτρια... Θ' αδειάσω άμέ-σως τη γωνιά του κυρίου! "Αν ο κύριος έχει την καλώςήν να μου κανονισί το λογαριασμό μου!...

— Φοβή! Κατάτησα και ύπνευριζόταν για την ά-νικανότητά του.

— "Α! είτε ή υπηρέτρια... Θ' αδειάσω άμέ-σως τη γωνιά του κυρίου! "Αν ο κύριος έχει την καλώςήν να μου κανονισί το λογαριασμό μου!...

Παραξιασμένος, θέλησε να την κρατήσει, δικαιολογήθηκε, προσπάθησε να την κάνει ν' αλλάξει απόφαση. Χαμένος κόπος! Έπιμένον-τας στην απόφασή της, για την προσδληθείσα άξιοπερία της, η Λεονί κατέθεσε την ποδιά της και άπεσέθη, παρ' όλες της διαμαρτυρίες του αφεντικού της.

— Χωρίς υπηρέτρια! Αυτό μάς έλειπε! μου-μύρισε πεσμένος. Τί θα μου πη η Ζακλίν στην έπιστροφή της;... Δε θα βρεθεί! Θα πάω να βρω άλλη στο μεσιτικό γραφείο! Δεν είναι καλό δόσολο να βρή κανείς... Και θα ξερωτίσω καμιά φτηνότερη... Θάχουμε και οικονομία!...

Μ' αυτή την προβληματική, αλλά παρήγορη έλπίδα, όρισε σ' ένα ταξί, έτρεξε στο πρώτο μεσιτικό γραφείο. Βγήκε απογοητευμένος.

— "Α! είτε ή υπηρέτρια... Θ' αδειάσω άμέ-σως τη γωνιά του κυρίου! "Αν ο κύριος έχει την καλώςήν να μου κανονισί το λογαριασμό μου!...

Παραξιασμένος, θέλησε να την κρατήσει, δικαιολογήθηκε, προσπάθησε να την κάνει ν' αλλάξει απόφαση. Χαμένος κόπος! Έπιμένον-τας στην απόφασή της, για την προσδληθείσα άξιοπερία της, η Λεονί κατέθεσε την ποδιά της και άπεσέθη, παρ' όλες της διαμαρτυρίες του αφεντικού της.

— Χωρίς υπηρέτρια! Αυτό μάς έλειπε! μου-μύρισε πεσμένος. Τί θα μου πη η Ζακλίν στην έπιστροφή της;... Δε θα βρεθεί! Θα πάω να βρω άλλη στο μεσιτικό γραφείο! Δεν είναι καλό δόσολο να βρή κανείς... Και θα ξερωτίσω καμιά φτηνότερη... Θάχουμε και οικονομία!...

Μ' αυτή την προβληματική, αλλά παρήγορη έλπίδα, όρισε σ' ένα ταξί, έτρεξε στο πρώτο μεσιτικό γραφείο. Βγήκε απογοητευμένος.

— "Α! είτε ή υπηρέτρια... Θ' αδειάσω άμέ-σως τη γωνιά του κυρίου! "Αν ο κύριος έχει την καλώςήν να μου κανονισί το λογαριασμό μου!...

Παραξιασμένος, θέλησε να την κρατήσει, δικαιολογήθηκε, προσπάθησε να την κάνει ν' αλλάξει απόφαση. Χαμένος κόπος! Έπιμένον-τας στην απόφασή της, για την προσδληθείσα άξιοπερία της, η Λεονί κατέθεσε την ποδιά της και άπεσέθη, παρ' όλες της διαμαρτυρίες του αφεντικού της.

— Χωρίς υπηρέτρια! Αυτό μάς έλειπε! μου-μύρισε πεσμένος. Τί θα μου πη η Ζακλίν στην έπιστροφή της;... Δε θα βρεθεί! Θα πάω να βρω άλλη στο μεσιτικό γραφείο! Δεν είναι καλό δόσολο να βρή κανείς... Και θα ξερωτίσω καμιά φτηνότερη... Θάχουμε και οικονομία!...

Μ' αυτή την προβληματική, αλλά παρήγορη έλπίδα, όρισε σ' ένα ταξί, έτρεξε στο πρώτο μεσιτικό γραφείο. Βγήκε απογοητευμένος.

— "Α! είτε ή υπηρέτρια... Θ' αδειάσω άμέ-σως τη γωνιά του κυρίου! "Αν ο κύριος έχει την καλώςήν να μου κανονισί το λογαριασμό μου!...

Παραξιασμένος, θέλησε να την κρατήσει, δικαιολογήθηκε, προσπάθησε να την κάνει ν' αλλάξει απόφαση. Χαμένος κόπος! Έπιμένον-τας στην απόφασή της, για την προσδληθείσα άξιοπερία της, η Λεονί κατέθεσε την ποδιά της και άπεσέθη, παρ' όλες της διαμαρτυρίες του αφεντικού της.

— Χωρίς υπηρέτρια! Αυτό μάς έλειπε! μου-μύρισε πεσμένος. Τί θα μου πη η Ζακλίν στην έπιστροφή της;... Δε θα βρεθεί! Θα πάω να βρω άλλη στο μεσιτικό γραφείο! Δεν είναι καλό δόσολο να βρή κανείς... Και θα ξερωτίσω καμιά φτηνότερη... Θάχουμε και οικονομία!...

Μ' αυτή την προβληματική, αλλά παρήγορη έλπίδα, όρισε σ' ένα ταξί, έτρεξε στο πρώτο μεσιτικό γραφείο. Βγήκε απογοητευμένος.

— "Α! είτε ή υπηρέτρια... Θ' αδειάσω άμέ-σως τη γωνιά του κυρίου! "Αν ο κύριος έχει την καλώςήν να μου κανονισί το λογαριασμό μου!...

Παραξιασμένος, θέλησε να την κρατήσει, δικαιολογήθηκε, προσπάθησε να την κάνει ν' αλλάξει απόφαση. Χαμένος κόπος! Έπιμένον-τας στην απόφασή της, για την προσδληθείσα άξιοπερία της, η Λεονί κατέθεσε την ποδιά της και άπεσέθη, παρ' όλες της διαμαρτυρίες του αφεντικού της.

— Χωρίς υπηρέτρια! Αυτό μάς έλειπε! μου-μύρισε πεσμένος. Τί θα μου πη η Ζακλίν στην έπιστροφή της;... Δε θα βρεθεί! Θα πάω να βρω άλλη στο μεσιτικό γραφείο! Δεν είναι καλό δόσολο να βρή κανείς... Και θα ξερωτίσω καμιά φτηνότερη... Θάχουμε και οικονομία!...

Μ' αυτή την προβληματική, αλλά παρήγορη έλπίδα, όρισε σ' ένα ταξί, έτρεξε στο πρώτο μεσιτικό γραφείο. Βγήκε απογοητευμένος.

— "Α! είτε ή υπηρέτρια... Θ' αδειάσω άμέ-σως τη γωνιά του κυρίου! "Αν ο κύριος έχει την καλώςήν να μου κανονισί το λογαριασμό μου!...

Παραξιασμένος, θέλησε να την κρατήσει, δικαιολογήθηκε, προσπάθησε να την κάνει ν' αλλάξει απόφαση. Χαμένος κόπος! Έπιμένον-τας στην απόφασή της, για την προσδληθείσα άξιοπερία της, η Λεονί κατέθεσε την ποδιά της και άπεσέθη, παρ' όλες της διαμαρτυρίες του αφεντικού της.

— Χωρίς υπηρέτρια! Αυτό μάς έλειπε! μου-μύρισε πεσμένος. Τί θα μου πη η Ζακλίν στην έπιστροφή της;... Δε θα βρεθεί! Θα πάω να βρω άλλη στο μεσιτικό γραφείο! Δεν είναι καλό δόσολο να βρή κανείς... Και θα ξερωτίσω καμιά φτηνότερη... Θάχουμε και οικονομία!...

Μ' αυτή την προβληματική, αλλά παρήγορη έλπίδα, όρισε σ' ένα ταξί, έτρεξε στο πρώτο μεσιτικό γραφείο. Βγήκε απογοητευμένος.

— "Α! είτε ή υπηρέτρια... Θ' αδειάσω άμέ-σως τη γωνιά του κυρίου! "Αν ο κύριος έχει την καλώςήν να μου κανονισί το λογαριασμό μου!...

Παραξιασμένος, θέλησε να την κρατήσει, δικαιολογήθηκε, προσπάθησε να την κάνει ν' αλλάξει απόφαση. Χαμένος κόπος! Έπιμένον-τας στην απόφασή της, για την προσδληθείσα άξιοπερία της, η Λεονί κατέθεσε την ποδιά της και άπεσέθη, παρ' όλες της διαμαρτυρίες του αφεντικού της.

— Χωρίς υπηρέτρια! Αυτό μάς έλειπε! μου-μύρισε πεσμένος. Τί θα μου πη η Ζακλίν στην έπιστροφή της;... Δε θα βρεθεί! Θα πάω να βρω άλλη στο μεσιτικό γραφείο! Δεν είναι καλό δόσολο να βρή κανείς... Και θα ξερωτίσω καμιά φτηνότερη... Θάχουμε και οικονομία!...

Μ' αυτή την προβληματική, αλλά παρήγορη έλπίδα, όρισε σ' ένα ταξί, έτρεξε στο πρώτο μεσιτικό γραφείο. Βγήκε απογοητευμένος.

— "Α! είτε ή υπηρέτρια... Θ' αδειάσω άμέ-σως τη γωνιά του κυρίου! "Αν ο κύριος έχει την καλώςήν να μου κανονισί το λογαριασμό μου!...

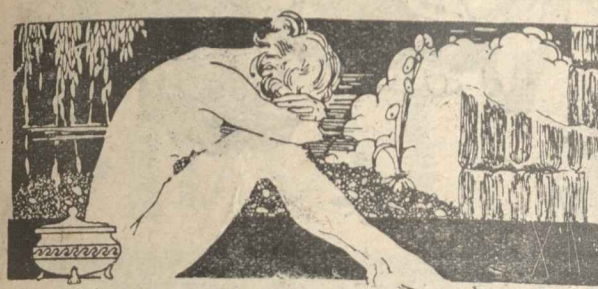
Παραξιασμένος, θέλησε να την κρατήσει, δικαιολογήθηκε, προσπάθησε να την κάνει ν' αλλάξει απόφαση. Χαμένος κόπος! Έπιμένον-τας στην απόφασή της, για την προσδληθείσα άξιοπερία της, η Λεονί κατέθεσε την ποδιά της και άπεσέθη, παρ' όλες της διαμαρτυρίες του αφεντικού της.

— Χωρίς υπηρέτρια! Αυτό μάς έλειπε! μου-μύρισε πεσμένος. Τί θα μου πη η Ζακλίν στην έπιστροφή της;... Δε θα βρεθεί! Θα πάω να βρω άλλη στο μεσιτικό γραφείο! Δεν είναι καλό δόσολο να βρή κανείς... Και θα ξερωτίσω καμιά φτηνότερη... Θάχουμε και οικονομία!...

Μ' αυτή την προβληματική, αλλά παρήγορη έλπίδα, όρισε σ' ένα ταξί, έτρεξε στο πρώτο μεσιτικό γραφείο. Βγήκε απογοητευμένος.

— "Α! είτε ή υπηρέτρια... Θ' αδειάσω άμέ-σως τη γωνιά του κυρίου! "Αν ο κύριος έχει την καλώςήν να μου κανονισί το λογαριασμό μου!...

Παραξιασμένος, θέλησε να την κρατήσει, δικαιολογήθηκε, προσπάθησε να την κάνει ν' αλλάξει απόφαση. Χαμένος κόπος! Έπιμένον-τας στην απόφασή της, για την προσδληθείσα άξιοπερία της, η Λεονί κατέθεσε την ποδιά της και άπεσέθη, παρ' όλες της διαμαρτυρίες του αφεντικού της.

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΠΟΚΡΗΣ

Η Αποκριές δεν είναι βέβαια καινούργιο έθιμο. Από τους αρχαιότερους χρόνους ύπηρ-χε συνήθεια, στους διαφόρους λαούς και σε ό-ρισμένες εποχές του χρόνου να γίνονταν με-γάλα λαϊκά γλέντια. Τέτοιες άποκριάτικες νά-ποιμε γιορτές, ήταν ή γιορτή της "Ισιδός και του Ταύρου Άπιος των Αιγυπτίων, τα Διονύσια των αρχαίων Έλλήνων, τα Λήνια, τα Κρόνια και τα "Μακκανάλια των Ρωμαίων, καθώς και ή γιορτή των Έβραίων κτλ.

Το κύριο χαρακτηριστικό όλων αυτών των γιορτών ήταν σειρά συμπόσιων, θορυβώδης μουσική, χοροί, μασκαράδες, δογία, κραιπάλη. Η σπουδαιότερη όμως απ' όλες της άπο-κριάτικες γιορτές του είδους αυτού που άνα-φέρει ή ιστορία ήταν τα Διονύσια των αρχαίων Έλλήνων και τα Μακκανάλια ή τα Βακχικά των Ρωμαίων.

Ο γενικός χαρακτήρ των γιορτών του Διο-νύσου, απ' ό,τι ξέρουμε, ήταν μία υπερβολική εθιμική, ένας πανόρμησμος που κατέληγαν να-το εορταστές και που έκδηλωνόταν πο-λυ-τροπώς: μεθούσαν, τραγουδούσαν και χορεύαν μασκαρεμένοι οι μόν άνδρες σε σατίρους, ή δέ γυναίκες σε βακχίδες. Πολλές φορές όμως, αντί να μασκαρευτούν έτσι, ήρχοντο στο να βάφουν το πρόσωπό τους με πηλό, με κόκκινη μπογιή ή και με καπνιά άσπρη.

Οι αρχαίοι πρόγονοί μας δέ γιορτάζαν της άποκριες μία φορά το χρόνο μονάχα, σαν κι' εμάς: τα Διονύσια ελάμβαναν χώραν τέσσερις φορές το χρόνο και, ανάλογως της περιστά-σεως, ονομάζοντο: "Τά κατ' άγρούς Διονύσιας, στα Λήνια, στα "Ανθεστήρια και στα Διο-νύσια τα έν "Αστες.

Σχετικά με της Διονυσιακής γιορτής έχει ξεκαθαριστεί ακόμα ότι στην αρχή τους γίνον-το και άνδραποθήσεις. "Αργότερα όμως, όταν οι Έλληνες άρχισαν να εκπολιτίζονται καθώς περυσότερο, ή άνδραποθήσεις αυτές μετεβλή-θησαν σε γεύματα όπου σερβιριζόνταν... όμω-κράτια. "Υστερ' από λίγον καιρόν όμως, και τα γεύματα αυτά καθιερώθησαν, ή άγριότης δέ των Διονυσιακών γιορτών περιορίστηκε στα διάφορα άπεινα δογία που γίνονταν σ' αυτές.

Η συνήθεια των να μεταμφιεζόνταν σ' αυτές Διονυσιακές γιορτές προήλθε και καθιερώθηκε από δύο κυρίως λόγους: Πρώτον, γιατί ο Θεός Διόνυσος έθεωρείτο πάντοτε ότι περ-ισχιζόταν από ένα σορό Σατιύρου, με ποικί-λες μορφές και που θορυβώδως χοροπηδούσαν διάφορα τον και γι' αυτόν, άκριβώς το λόγο, άπό ή γιορτή γινόταν προς τιμήν του Διονύ-σου, οι μασκαράδες προσπαθούσαν να μιμη-θούν όσο μπορούσαν καλύτερα τους μαυνομέ-νους αυτούς σατίρους, φορώντας δέματα ζώ-ων και έξυμνες κακοβαλμένες μάσκες, κι' έτσι να μεταβάλλουν το χορό τους σε χορό σατύ-ρων και μανάδων και να ελαιοστήσουν τον γλέντι Θεό... Γιατί μη λησμονούμε πως ή γιορτή αυτή, όσο εθιμική κι' άν ήταν, στο βά-θος είχε θρησκευτικό χαρακτήρα.

Άιτερος λόγος ήταν—και αυτός είναι, νο-μίζουμε, και ο Ισχυρός έως σήμερα—ότι οι γιορ-τάζοντες, καθώς ήταν σε έλευρία χάλια από το μεθύσι—μη λησμονούμε ότι ύπνοος δεν έ-πνε έθεωρείτο ότι άσεβόησε στο Θεό, —έκαναν χίλιες δυό παρεκτροπές, κι' έτσι, για να μην άναγνωσθούν άργότερα κρυβόνταν πίσω από τη μάσκα.

Τά κατ' άγρούς Διονύσιας γιορταζόνταν από της 15 Δεκεμβρίου ως της 15 "Ιανουαρίου, στους διαφόρους δήμους της "Αττικής. Πολλοί από τους εορταστές, περιεφέρονταν μεταμφιε-σμένοι όπως περιγράφουμε προηγουμένως μέσα σε άμάξια και περπατώντας τους διαβάτες.

Από την συνήθεια αυτή έμεινε και ή φράση "έπει τα έξ άμάξιας, έως σήμερα. Στην γιορτή αυτή γίνονταν και διάφορα παι-χνίδια, από τα όποια το κυριότερο ήταν το έ-ξως:

Οι πανηγυριστάι έθιμάζαν στον Διόνυσο έ-ναν τραγό. Από το δέρμα του τραγού αυτού

κατεσκευάζαν έναν άσσο, τον όποιον άλε-βαν με λάδι και γέμιζαν με άερα. Πάνω σ' αυτόν έόχονταν, και ο καλύτερος χορευτής έπαιρνε ως δώρο ένα... άσσο με κρασί.

Τα "Αθήνιας γιορταζόνταν από της 15 "Ια-νουαρίου ως της 15 Φεβρουαρίου, στον ναό του Αθηναίου Διονύσου κάτω από την "Ακρό-πολη. Κατά την γορτή αυτή θυσιαζόταν στο Διόνυσο ένας τραγός, κι' ο χορός που χορεύό-ταν κατόπιν ονομαζόταν "ετραγικός

Η πρωτεύουσα του εγκλήματος

ΣΙΚΑΓΟ-ΦΙΛΜ

Η τελευταία πληροφορία αναγγέλλει την χρεωκοπία της πόλεως του Σικάγου. Δημοσιεύουν την δραματική αφήγηση ενός αμερικανού δημοσιογράφου, όπου συνοψίζεται η τραγική ιστορία της πρωτεύουσας του εγκλήματος, κατά τα πέντε τελευταία χρόνια.

Στις 12 Νοεμβρίου 1924, η αστυνομία δυσκολεύεται πολύ ν' ανοίξει διάβαση στην πένη συνοδεία, που διάβαινε σιωπηλά. Μόνο οι λυγμοί του Λουί Άλτερ και του Τζον Βάις, συντρόφων του μακαρίτου Όμπανιον, που έκλαιαν σαν γυναίκες, τάραισαν την ήσυχία του δρόμου.

Τό φέρετρο του πεθάνοντος αρχηγού χάνεται πίσω απ' τα λουλούδια. Ένα καλάθι λουλούδια δύναντο μέτρων ύψους, έφερε την κάρτα του Άλ Καπόνε, «του στυγνισμένου».

Ο Ντύν Όμπανιον, ανθοπώλης στον αριθμό 738 του Νοσ Στέτς στο Στρίτ, θα ήταν άραγε ευτυχής να βλέπει τον τάφο του κατακλυσμένου από λουλούδια;

Ίδω πώς συνέβησαν τα γεγονότα: Ο Ντύν Όμπανιον έτοιμαζε ένα στέφανο από χρυσάνθεμα για κάποια κηδεία. Ξαφνικά υπήκουε στο μαγαζί του τρία άτομα, τα οποία τον φώναζαν με τ' όνομά του.

—Στάς διαταγές σας, είπε ο ανθοπώλης και προχώρησε προς αυτούς, ανυπόπτος, κρατώντας ένα ψαλίδι στο χέρι.

Και χωρίς να πούν λέξη οι νεοελθόντες, τον έκαναν κάθιστο στην πιστολίε.

Ο Ντύν Όμπανιον, ανθοπώλης και αρχισυμμορτής των βορείων συνοικιών του Σικάγου, μία μέρα, μιλώντας για τους Τόρρι, κά τον Άλ Καπόνε, έκανε την ανοησία να πη:

—Στο διάβολο κι αυτοί οι Σικελιανοί!

Αυτό ήταν το μόνο εγκλήματά του. Άραγε ο ίδιος ο Άλ Καπόνε να τον είχε πυροβολήσει;

—Καυτηριάσατε της πληγής, καυτηριάσατε της πληγής!... δεν έπαινε να στενάξει ο Τζών Τόρρι, που πληγώθηκε, ύστερα από δύο μήνες, από σφαίρες περιστροφού και οπλομαραζιολογού.

Συλλογιζόταν ότι η σφαίρες θα ήταν δηλητηριασμένες.

—Έστω πως πυροβόλησε, πρόσθεσε... Αυτό όμως αφορά εμένα...

Ο πληγωμένος ανήγγελε κάθε αποκάλυψη στον άνακτι. Το ίδιο έκανε και ο Άλ Καπόνε, ο «στιγματισμένος», υπαρχηγός της συμμορίας Τόρρι.

Παρά της αυστηρής διαταγής των κακοποιών που είχαν παρευρεθεί στην κηδεία, η ενομερίδες δημοσίευσαν μία φωτογραφία της συνοδείας.

—Νά ο δολοφόνος του Τζών Τόρρι, δεξιάς ένας άστυς, δείχνοντας στην φωτογραφία τον ένα από τους ανθρώπους που κρατούσαν της ταινίες του φερέτρου.

Αυτός ο άνθρωπος ήταν ο Μπουγκς Μόραν, υπαρχηγός και διάδοχος του Ντύν Όμπανιον.

Τρεις μέρες όμως μετά την σύλληψή του, ο δικαστής Ουίλιαμ Λίντσουμ απέλυσε τον Μπουγκς Μόραν, «περιμένοντας να γυρθεί περισσότερο φως».

Ο Τζών Τόρρι έξηφανίσθη απ' το Σικάγο. Ο Άλ Καπόνε, ο στιγματισμένος, τον οποίο είχε καλέσει απ' τη Ν. Υόρκη, ανέλαβε, στη θέση του, την αρχηγία της συμμορίας.

Στις μεσημεριανές συνοικίες, ενώ ο Μπουγκς Μόραν διηγήθηκε της δόσεις συνοικίες.

Στο 1925, ένα ήλιόλοστο πρωινό του Ι.

συνίου, τέσσερες αστυνομικοί έκαναν βόλτα μ' αυτοκίνητο, όταν ανενώρισαν σένα άλλο αυτοκίνητο που πέρασε, τον κακούργο Μίκε Τζέννα, έναν απ' τους έξη αδελφούς Τζέννα, που τρομοκρατούσαν επί δέκα χρόνια το Σικάγο και ήταν ασύλληπτοι.

Άρχισε μία τροχάλη καταδίωξη. Η ασφάλτος ήταν βρεγμένη και τα δύο αυτοκίνητα στην απότομη στροφή, κινδύνευαν να αναποδογυρισθούν. Στην 59η δρόμο, ένα χαρροτσάκι έφραζε την δίοδο. Μολονότι, έφραξαν αμέσως τα φρένα, τα δύο αυτοκίνητα έπεσαν επάνω στο εμπόδιο. Ένώ το αυτοκίνητο των ληστών έπεφτε επάνω σένα φανάρι, το άλλο κράτησε ως εκ θαύματος την ισορροπία του και σταμάτησε απότομα.

Λογικά τουφεκίζι απ' τα δύο σταυτόπεδα. Οι δύο πρώτοι αστυνομικοί έπεσαν θανάσιμα πληγωμένοι, και ο τρίτος πολύ βαριά. Ο

Μάχη με δολοφονολογία.

τέταρτος, ο αξιωματικός Σούνιν εξηκολούθησε μόνος τη μάχη καταδιώκοντας τους κακούργους. Ταχύτερος απ' τον Μίκε Τζέννα, εκέριζε έδαφος στην καταδίωξη. Ο Σικελιανός εστράφη, σημάδεψε τον Σούνιν κι έπιασε τη σκανδάλη. Το περιστρόφο δεν έχυσε κρότης. Ο Σούνιν εξηκολούθησε να τον πυροβολεί με το οπλομαραζιολογικό του. Πληγωμένος στο πόδι, ο ληστής έσπασε το τζάμι ενός υποπόριου και γρόθηκε μέσα, κάτω απ' τη χάλαξη των φαιρών.

Ο αστυνομικός βοηθούμενος από μερικούς ποσοτρεζάντας συναδέλφους του, έσπασε την πόρτα του σπιτιού κι ανακάλυψε τον Μίκε Τζέννα που ξεφυγόσε...

Την επομένη της μεγαλοπρεπούς κηδείας του Ντύν Όμπανιον, ο φίλος του Λουί Άλτερ είχε δηλώσει: «Θα πέθανε ευτυχής, αν είχα την τύχη να βολεύω αντιμετώπιζε τους φονιάδες του... Θα καθαρίσω δυό-τρεις, προτού με σκοτώσουν... Θά ήθελα να ανταμώσω στη γωνία των Στέτς και Μέντιζον το Τζόν Τόρρι».

Ένα τεταγμένο παραπέρα, στη γωνιά των Ντρουμπορν και Μέντιζον στο Στρίτ, μέσα στον μεγάλο συνοικιστικό στή 7 Οκτωβρίου 1928, μετά από τέσσερα χρόνια, ένας συμμορτής του Μπουγκς Μόραν ή ο ίδιος ο Μπουγκς Μόραν, βρέθηκε στο ραντεβού που είχε δώσει στον θάνατο ο Λουί Άλτερ.

Ο Αντόνιο Λουμπάρντο, πρωτοπαλλήκαρο του Άλ Καπόνε, σφαιρώθηκε άγρια στο πλήθος, με το σβέρκο ανοιγμένο από σφαίρες

ντόμα-ντόμα και πέθανε χωρίς να μιλήσει. Μέσα σε δύο χρόνια, το Σικάγο είχε 215 βίαιους θανάτους.

Η έκλογος όμως του Νοεμβρίου έκαναν επί τέλους την πόλη απ' ένα συμβούλιο που φάνηκε ανίσχυρο να πιάσει ληστές.

Μία σχετική γαλήνη άρραξε επί μήνες, όταν η είδηση του θανάτου των ληστών της έστρεψε το ενδιαφέρον της πόλης στη τορκία. Έπειτα από συμμορίες του Μπουγκς Μόραν βρεθήκαμε φρεσκάμενα μπροστά σ' ένα σπίτι. Μπαίνοντας, ο Φράγκ Γκαζέμπεκ, πρωτοπαλλήκαρος του Μπουγκς Μόραν, που είχαν πιάσει να πεθάνει, χωρίς να πη δώσει λέξη.

Η αστυνομία, η δικαιοσύνη των δέν έφυγε γι' αυτούς. Έκριναν τις δυνάμεις στη γιγάντια πόλη, που είχε καταλάβει τους, χωρίς να παραβλέποντας τη δικαιοσύνη απ' τη δική τους.

Αντιμέτωπος του Μπουγκς Μόραν, μόνο ο Άλ Καπόνε.

Οι φόνος του αγίου Βαλεντίνου πηλουν το τέμα του αγώνος των ληστών. Λεγε τον Μάτσιο του 1929 ο διεθνιστής αστυνομικός Ρούσσελ.

Τό Σικάγο βράσκει στις πυλές ενός σωστού ευαγγελίου πολέμου: φωνάζει Φεβρουάριο του 1930 ο δημοκρατικός «Δώσατε τις ψυχές των».

Πέντε χρόνια τώρα, το βαρύνει και το Σά ποιο άλλο μέσο του κόσμου, θα έπαισσε να φαντασθίτε πόσο μακροχρόνια χιζία; Αλκοολισμός, εκδικισμός, κρυφή πειρία, αυτοί είναι οι άθλοι και η εργασία των ληστών.

Εξαγοράζουν συνεδίσεις: αστυνομικοί της αστυνομίας, μαζευτές, δικαστές, βουλευτές, όλοι πληρώνουν με την αξία τους.

Η πρωτεύουσα του εγκλήματος! Η μιανέμει η δημοκρατία για να φύγει από πειρατικό λάβαρο;

Δύο μήνες τώρα, οι σαραντα μιανέμοιοι υπάλληλοι δέν πηραν μισθό. Τη της πόλεως του Σικάγου ανίσχυρη τα εκατομμύρια δολларίων. Αυτή τη στιγμή, πλήθος έχει εξαγορευθεί και απειλεί.

Τό Σικάγο είναι υπογεγραμμένο να δειχθεί «οικονομική δικτατορία» ενός βοηθητικού μινάτου, του οποίου προεδρεύει ο Σίλβ Σουνιν.

«Ελπίζουμε, γράφει το Σικάγο Νιούς, ότι το δημοτικό ταμείο θα γερήσει την τσέπη του Ιουνίου...».

Έν τώ μεταξύ απολύονται άθλια μικρά όργανα, για λόγους οικονομίας. Η φυλακή της πόλεως ήταν για πολλήν βοήθεια όμως άγοραστή.

Πέντε υπόπτες εξεραγίστηκαν μέσα σε σιτέσσες ώρες: η πρώτη εναντίον ενός γάλου υπαχάλικου, που το κατέστρεψε ένας ή τρεις στην κομική συνοικία της Λαυρε Μίτσιγκαν' η πέμπτη, ανεκλήθησε μέσα στο αυτοκίνητο του επιθεωρητή Πάτρικ Ράι, νός από τους πιο άεικλιτους έληθους εγκληματικών συνδικάτων.

Φρίκη!...

ΡΟ-Υ' HINKER

ΜΙΛΑΕΙ Η ΖΑΖΑ

[Τά προηγούμενα.—Η Ζαζά Μπαλάντη διηγείται της επιτυχίες της στην Αθήνα και στα διάφορα τουρνέ, και πως άπεράσισε να πιά το έξοτερο γιά ν' αποκτήσει μία μόρφωση καλλιτεχνική.]

(Η συνέχεια)
ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Με μεγάλη λύπη, εγκατέλειπα τη Βιέννη για να ξαναγυρίσω στην Αθήνα. Στο τέλος του Νοεμβρίου, βρέθηκα και πάλι στο Παριζιάνη, για να κρεάσω την επιτυχία της σαζόν: το «Χορό της Τύχης». Αύτη η όπερττα στάθηκε επιτυχία, ίσως λόγω του τίτλου της κι' έκανε μεγάλες πέννες. Στο θέατρο, τότε, ήταν η Αφροδίτη Λαυρεντί, η Σάσσα Λάμπερ, η Ελένη Πέριον κι' ο κ. Αλέξης Αργάντος. Μετά, ανέβασαμε την «Ωρασιόττα των Γυναικών». Και τον Άρλιλο, δώσαμε, στα Όλνιμα, τη «Ζαγκολέτ».

«Ζαγκολέτ»: Άραγε ήταν ο τίτλος της όπερττας; Αυτή λέγονταν απλόστατα: «Ο Χορός των Χρυσάλλιδων» κι' ήταν επιτυχία του κ. Αργάντος να παχθή με τον καινούριο τίτλο, για να «πάσσει». Στο θέατρο, όπως και στη φιλοσοφία, τα 50 εκατοστά της επιτυχίας εξαπλώνονται απ' τον τίτλο του έργου. Κ' η «Ζαγκολέτ» άρεσε, γιατί είχε τίτλο που υποσχόταν άπαιχτες, καταγνώγια, μαχαίρια, κόκκινα μαντήλια, κτλ. Η επιτυχία αυτής της όπερττας ήταν καταπληκτική. Είχαμε κρεάσει, μαζί με τον κ. Αργάντοφ τον άπαιχτο χορό που ξετσίλωνε την Αθήνα:

«... Άχ έλα, γλυκό μου καμίνε, ο άπαιχς λείει στη Ζαγκολέτ...»

Η επιτυχία μου δέν μου έκαναν πιά εντύπωση. Ήθελα να ξαναβρίξω τά φερέα μου για να πετάξω σε μακρινούς ορίζοντες. Η Δύση: αυτή με τραβούσε με τα μυθικά πλούτη της, τον πολιτισμό της, τη γλέντια της σαν τη φλόγα που παρουσεί ακατανίκητη τη μεθυσμένη πεταλούδα... Τό Παρίσι. Ή από τις πιο φωτός και της ήδονης. Ή νικητότα πάλι των γλεντιέδων, των καλλιτεχνών, των μουσών.

Τον Ιούνιο, βρισκόμουν στο Παρίσι. Σε όλη τη διάρκεια του ταξιδιού (Πειραιεύς—Μασσαλία με διαπόρι, Μασσαλία—Παρίσι με σιδηροδρομ) ένοιονθα μία μεγάλη χαρά και μία έσηρη περιέργεια. Κι' όσο πλησίαζα προς τό τέμα, γινόμουν πό νευρική, διαβόμουν να γνωρίσω τη μαγική πρωτεύουσα.

Απ' το σταθμό της Λυών, πήρα ένα ταξί κι' έβουκα την διεθνή της άβενν ντέ λ' Όπερ, όπου μου είχαν συστήσει κάποια πασιόν που νοκούσε πολλά άπαιχτιά. Πέρασα διαδοχικά τη ού ντέ Λυών, την πλάς ντέ λ' Μπασιγ, τη ού Σαιντ-Αντουάν, τη ού ντέ Ριβολί (όπου είναι το Δημοκαείο) και τό ταξί έστρεψε στη γωνιά του Παλα-Ρουαυάλ. Τό άπαρτιάν ήταν πολύ καλό, μολονότι δέν έβλεπε στην άβενν ντέ λ' Όπερ, αλλά σ' ένα δρομάκι. Άποτελούνταν από μία κορβετακιόμαρα, ένα σαλόν, ένα boudoir και μία salle de bain. Και στοίχιζε τόσο φτηνά: σαράντα φράγκα την ήμερα.

Απ' το σταθμό της Λυών, πήρα ένα ταξί κι' έβουκα την διεθνή της άβενν ντέ λ' Όπερ, όπου μου είχαν συστήσει κάποια πασιόν που νοκούσε πολλά άπαιχτιά. Πέρασα διαδοχικά τη ού ντέ Λυών, την πλάς ντέ λ' Μπασιγ, τη ού Σαιντ-Αντουάν, τη ού ντέ Ριβολί (όπου είναι το Δημοκαείο) και τό ταξί έστρεψε στη γωνιά του Παλα-Ρουαυάλ. Τό άπαρτιάν ήταν πολύ καλό, μολονότι δέν έβλεπε στην άβενν ντέ λ' Όπερ, αλλά σ' ένα δρομάκι. Άποτελούνταν από μία κορβετακιόμαρα, ένα σαλόν, ένα boudoir και μία salle de bain. Και στοίχιζε τόσο φτηνά: σαράντα φράγκα την ήμερα.

Απ' το σταθμό της Λυών, πήρα ένα ταξί κι' έβουκα την διεθνή της άβενν ντέ λ' Όπερ, όπου μου είχαν συστήσει κάποια πασιόν που νοκούσε πολλά άπαιχτιά. Πέρασα διαδοχικά τη ού ντέ Λυών, την πλάς ντέ λ' Μπασιγ, τη ού Σαιντ-Αντουάν, τη ού ντέ Ριβολί (όπου είναι το Δημοκαείο) και τό ταξί έστρεψε στη γωνιά του Παλα-Ρουαυάλ. Τό άπαρτιάν ήταν πολύ καλό, μολονότι δέν έβλεπε στην άβενν ντέ λ' Όπερ, αλλά σ' ένα δρομάκι. Άποτελούνταν από μία κορβετακιόμαρα, ένα σαλόν, ένα boudoir και μία salle de bain. Και στοίχιζε τόσο φτηνά: σαράντα φράγκα την ήμερα.

Τό Παρίσι, μ' έλα τό θέλητρόα του, δέν μου άρεσε όσο η Βιέννη. Ένας οφάνος συνήθως γαλός, σκετινός, συννεφιασμένος, ή άσφαλτος των δρόμων λεκασιμένη από της λαδιές των αυτοκινήτων, καπνά που σε μουντζούφανε αν έβγαινες περίπατο, τά δρομερά και σκούρα πιά του Σηκουάνα, όλα αυτά δέν μπορούσαν δέναν να ένθουσιάζουν τον έπισκέπτη.

Αυτές της μελαγχολικές σκέψεις έκανα, όταν γυρονοσα στους δρόμους, με την περιέργεια του ταξιδιού που έπισκέπτεται για πρώτη φορά μία πόλη. Κάθενα στά μεγάλα μουλνιάρ, σαν της μαθητριούδες όταν είναι σχολή και βγαίνουν περίπατο. Τό μουλνιάρ Όσιάν με τό μεγαλοπρεπή μέγαρά του, ή άβενν ντέ Σάνς-Ελνέ με της κομψότερες βώλες, ή άβενν του Μπουά, ο πλούτος κι' ή πολυτέλεια που με περιστοιχίζαν, έπρεπε να με κάνουν να ζηλέψω και να ποθήσω κι' έγώ κάτι παραπάνω απ' ό τι είχα. Συλλογιζόμουν όμως την Αθήνα, με τον γαληνεμένο και διάφανο ούρανό της κι' ήμωνα εύχαιρισμένη με την τύχη μου.

Πήγα καθάλα στο Μπουά, άνάμεσα σε κομψότερες άμαζόνες και σε πολυτελέστατα αυτοκίνητα. Ήταν πολύ πρωί. Τό έλαφρό άρώμα με μεθούσε σαν ένα ναρκωτικό. Ξεκίνησα απ' γement. Έννοείται ότι δέν είχα καμιά πρόθεση να δεχθώ, γιατί διαβόμουν να ξαναγυρίσω στην Αθήνα.

Τά βράδια, πήγαινα στα θέατρα. Πήγα στην «Κομεντι-Φονσαί» και είδα τό «Poli-chinelle» Ήθελα πολύ να δώ στο «Καλνιόν ντέ Παρί» τη Μιστεγκέτ, εκείνη όμως την έποχη, έλειπε στη Νέα-Υόρκη. Ο Chevalier έπρόκειτο να κάνει τό ντεμπούτο του σ' ένα μισή μίνα. Θάημασα τη revue του «Φολι-Μπερζέ», τον πλούτο των κοστουμιών και των σκηνογραφιών, τά άρμονικά χορευτικά ensembles, της πολυτιμης τουαλέτες που φηγογράφαν τά διάφορα θεωρία και στην πλατεία.

Μετά τό θέατρο, ξενυχτούσα πολλές φορές στη Μονμάρτη. Πήγαινα στις διάφορες boites όπου τό γλέντι άρχίζει μετά τά μεσάνυχτα και τελειώνει με την αύγή. Ένα βράδυ, μπήκα στο «Caucasien» όπου χόρευα με κάτι γέροντες Έγγλέζους. Απ' τη στιγμή που πιάς τό πόδι σου στην έλεύθερη δημοκρατία της Μονμάρτης, διώχνεις ένα σωρό κούτες προλήψεις και διασεκέδες χωρίς να παρεξηγήσαι καθόλου. Χορεύεις μ' όποιον θέλεις, κερνάς όποιον γουστάρεις. Είναι απ' τά ήθη και έθιμα της Μονμάρτης.

Άλλη μία βραδιά, μπήκα σ' ένα κέντρο, όπου με περίμενε ή μεγαλειότητα έκαλές! Τραπέζια δέν ήταν μέσα: μονάχα νεοροσέντονα, συμμετρικά τοποθετημένα όλόγυρα, όπου οι θα μόνες καθόνταν κι' έπιναν τά διάφορα ποτά τους! Όλα γύρω σούδιναν την εικόνα του θανάτου. Πένθιμες κουτίνες, νεκροκεφάλες, όλόκληροι σκελετοί. Στά υπόγεια διαμερίσματα του κέντρου, συναντούσε κανείς όλα τά υπόλοιπα έξαστρήματα των κηδεύων, καθώς και τό Χόρο. Τί εικόνα αλγεία, με την χτυπητή αντίθεση! Απ' τό ένα μέρος, τό γλέντι, ή ζωή κι' απ' τό άλλο, ή μελαγχολία, ο θάνατος... και τά δύο μονοιασμένα, άδελφωμένα, σε βαθμό ν' άποτελούν μία και μόνη παρσα!

Όλοι εκεί-μέσα μύθοσαν γιά μαχαίρια θέματα. Κι' ο τίτλος άκόμα του καταγορεύου: «Néant» σήμαινε τό «Χάος», τό «Πούτα», τον έκρηδευσμό!

Όπου κι' άν πήγαινα, με παίρνανε για καμιά Σπανιά, καθώς δε χόρευα διάφορα άρκεντικά ταγκό, που είχα διδαχθώ με τη ροσσία, δέν άμείβαλλε πιά κανείς για την καταγωγή μου. Στά-στά, άρχισα να γίνουμιν γνοστή, όταν έμπαινα σε κανένα κέντρο άκουγα γύρω μου να φωνάζουν: «L'Espagnole!» Όσοις γνώριζα—και δέν χροιάζοντα διατιπώσεις—μιά ν' αντιστήριζε σε μία παρσα, τους μάγευα, καθώς μου λέγανε, με τά μάτια μου!

Είμαι τρεις μήνες περίπου στο Παρίσι. Γύρισα τά μουσεία, έπισκέφθηκα τό πάρκο των Βερσαλλιών, που είναι σε άπόσταση 17 χιλιομέτρων απ' την πρωτεύουσα και διαμίσσα τό περίφημο άνάκτορο. Πήγα στο Λούβρο κι' ή καρδιά μου σάστισε αντίκρίζοντας τό θείο άγαλμα της Αφροδίτης της Μήκον. Έπαξα στις κορρές του Ατένι και του Λουβάν και δέν πέρασα ποτέ μου κανένα όλογο. Έκωνα έκδρομή στις έξοχές, στο Ρουβεντόν, στο Πρε Καλάν, στο Νιγύ. Πήρα βόλτα της ερμηναικής συνοικίας του Παριού, τη Βιλλέτ, τη Μπελβίλ, τό Μενιλοντάν. Χόρεψα και σε bal-musette, μπήκα μέσα σε διάφορα εργοστάσια—τελοπαντών, μαντούς, τούες μίρες, δέν έχασα καθόλου τον καιρό μου!

Κι' όμως, όταν ξαναγύριζα στην Αθήνα, δέν ένοιονθα καμιά γουστάρια, κι' ούτε άπό τότε μου ξανάφθε ή έλπιμία να έπισκεφθώ και πάλι την πρωτεύουσα. Καλλίτερα να διατηρήσιν κανείς μία εύχάριστη έντύπωση, παρά να βαρεθώ μένοντας διαρκώς στον ίδιο τόπο.

(Η συνέχεια εις τό προσεχές)

Τά προηγούμενα.—Η Ζαζά Μπαλάντη διηγείται της επιτυχίες της στην Αθήνα και στα διάφορα τουρνέ, και πως άπεράσισε να πιά το έξοτερο γιά ν' αποκτήσει μία μόρφωση καλλιτεχνική.]

(Η συνέχεια)
ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Με μεγάλη λύπη, εγκατέλειπα τη Βιέννη για να ξαναγυρίσω στην Αθήνα. Στο τέλος του Νοεμβρίου, βρέθηκα και πάλι στο Παριζιάνη, για να κρεάσω την επιτυχία της σαζόν: το «Χορό της Τύχης». Αύτη η όπερττα στάθηκε επιτυχία, ίσως λόγω του τίτλου της κι' έκανε μεγάλες πέννες. Στο θέατρο, τότε, ήταν η Αφροδίτη Λαυρεντί, η Σάσσα Λάμπερ, η Ελένη Πέριον κι' ο κ. Αλέξης Αργάντος. Μετά, ανέβασαμε την «Ωρασιόττα των Γυναικών». Και τον Άρλιλο, δώσαμε, στα Όλνιμα, τη «Ζαγκολέτ».

«Ζαγκολέτ»: Άραγε ήταν ο τίτλος της όπερττας; Αυτή λέγονταν απλόστατα: «Ο Χορός των Χρυσάλλιδων» κι' ήταν επιτυχία του κ. Αργάντος να παχθή με τον καινούριο τίτλο, για να «πάσσει». Στο θέατρο, όπως και στη φιλοσοφία, τα 50 εκατοστά της επιτυχίας εξαπλώνονται απ' τον τίτλο του έργου. Κ' η «Ζαγκολέτ» άρεσε, γιατί είχε τίτλο που υποσχόταν άπαιχτες, καταγνώγια, μαχαίρια, κόκκινα μαντήλια, κτλ. Η επιτυχία αυτής της όπερττας ήταν καταπληκτική. Είχαμε κρεάσει, μαζί με τον κ. Αργάντοφ τον άπαιχτο χορό που ξετσίλωνε την Αθήνα:

«... Άχ έλα, γλυκό μου καμίνε, ο άπαιχς λείει στη Ζαγκολέτ...»

Η επιτυχία μου δέν μου έκαναν πιά εντύπωση. Ήθελα να ξαναβρίξω τά φερέα μου για να πετάξω σε μακρινούς ορίζοντες. Η Δύση: αυτή με τραβούσε με τα μυθικά πλούτη της, τον πολιτισμό της, τη γλέντια της σαν τη φλόγα που παρουσεί ακατανίκητη τη μεθυσμένη πεταλούδα... Τό Παρίσι. Ή από τις πιο φωτός και της ήδονης. Ή νικητότα πάλι των γλεντιέδων, των καλλιτεχνών, των μουσών.

Τον Ιούνιο, βρισκόμουν στο Παρίσι. Σε όλη τη διάρκεια του ταξιδιού (Πειραιεύς—Μασσαλία με διαπόρι, Μασσαλία—Παρίσι με σιδηροδρομ) ένοιονθα μία μεγάλη χαρά και μία έσηρη περιέργεια. Κι' όσο πλησίαζα προς τό τέμα, γινόμουν πό νευρική, διαβόμουν να γνωρίσω τη μαγική πρωτεύουσα.

Απ' το σταθμό της Λυών, πήρα ένα ταξί κι' έβουκα την διεθνή της άβενν ντέ λ' Όπερ, όπου μου είχαν συστήσει κάποια πασιόν που νοκούσε πολλά άπαιχτιά. Πέρασα διαδοχικά τη ού ντέ Λυών, την πλάς ντέ λ' Μπασιγ, τη ού Σαιντ-Αντουάν, τη ού ντέ Ριβολί (όπου είναι το Δημοκαείο) και τό ταξί έστρεψε στη γωνιά του Παλα-Ρουαυάλ. Τό άπαρτιάν ήταν πολύ καλό, μολονότι δέν έβλεπε στην άβενν ντέ λ' Όπερ, αλλά σ' ένα δρομάκι. Άποτελούνταν από μία κορβετακιόμαρα, ένα σαλόν, ένα boudoir και μία salle de bain. Και στοίχιζε τόσο φτηνά: σαράντα φράγκα την ήμερα.

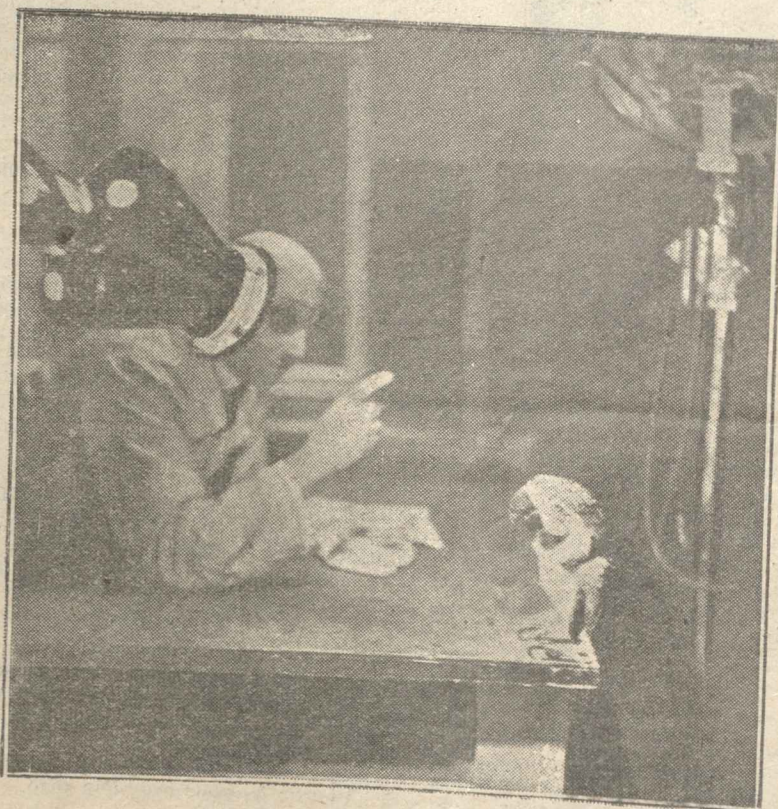
Απ' το σταθμό της Λυών, πήρα ένα ταξί κι' έβουκα την διεθνή της άβενν ντέ λ' Όπερ, όπου μου είχαν συστήσει κάποια πασιόν που νοκούσε πολλά άπαιχτιά. Πέρασα διαδοχικά τη ού ντέ Λυών, την πλάς ντέ λ' Μπασιγ, τη ού Σαιντ-Αντουάν, τη ού ντέ Ριβολί (όπου είναι το Δημοκαείο) και τό ταξί έστρεψε στη γωνιά του Παλα-Ρουαυάλ. Τό άπαρτιάν ήταν πολύ καλό, μολονότι δέν έβλεπε στην άβενν ντέ λ' Όπερ, αλλά σ' ένα δρομάκι. Άποτελούνταν από μία κορβετακιόμαρα, ένα σαλόν, ένα boudoir και μία salle de bain. Και στοίχιζε τόσο φτηνά: σαράντα φράγκα την ήμερα.

Απ' το σταθμό της Λυών, πήρα ένα ταξί κι' έβουκα την διεθνή της άβενν ντέ λ' Όπερ, όπου μου είχαν συστήσει κάποια πασιόν που νοκούσε πολλά άπαιχτιά. Πέρασα διαδοχικά τη ού ντέ Λυών, την πλάς ντέ λ' Μπασιγ, τη ού Σαιντ-Αντουάν, τη ού ντέ Ριβολί (όπου είναι το Δημοκαείο) και τό ταξί έστρεψε στη γωνιά του Παλα-Ρουαυάλ. Τό άπαρτιάν ήταν πολύ καλό, μολονότι δέν έβλεπε στην άβενν ντέ λ' Όπερ, αλλά σ' ένα δρομάκι. Άποτελούνταν από μία κορβετακιόμαρα, ένα σαλόν, ένα boudoir και μία salle de bain. Και στοίχιζε τόσο φτηνά: σαράντα φράγκα την ήμερα.

Τό Παρίσι, μ' έλα τό θέλητρόα του, δέν μου άρεσε όσο η Βιέννη. Ένας οφάνος συνήθως γαλός, σκετινός, συννεφιασμένος, ή άσφαλτος των δρόμων λεκασιμένη από της λαδιές των αυτοκινήτων, καπνά που σε μουντζούφανε αν έβγαινες περίπατο, τά δρομερά και σκούρα πιά του Σηκουάνα, όλα αυτά δέν μπορούσαν δέναν να ένθουσιάζουν τον έπισκέπτη.

Ἡ Ζὼν Μπέννεντ εἶναι υἱὰ ἀπὸ τῆς νεώτερας ἡθοποιούσας τοῦ κινηματογράφου, μόλις 17 ἐτῶν. Ἀντιπαθεῖ τὸν τύπο τοῦ μοντέρνου κοριτοῦ καὶ περὶ τὸν καιρὸ ποὺ εἶναι ἐλεύθερη σὲ οικιακὰς ἀσχολίας.

Στὸ Βερολίνο [1913] καὶ μὴ σχολῇ... Παταγδῶν! Ἐκεῖ οἱ νεα-

Ἡ Μις Ἑλλάδες τοῦ . . . 1911

Ἀπὸ τὸν «Παρνασσό» τοῦ 1911 παραλαμβάνομεν τῆς εἰκόνες αὐτῆς τῶν βασιλισσῶν τῆς ἑλληνικῆς καλλονῆς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

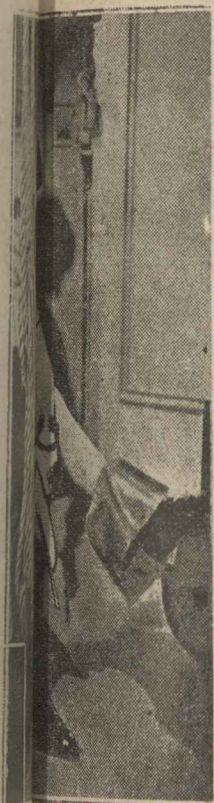
Ἀνω: Δις Ρίτσον.

Μέσον: Κἄ Μαγ. Σακερτάδου.

Κατω: Κἄ Αἰμιλ. Παπαλιονορέδου

ὅ οἱ παπαγάλοι μαθαίνουν νὰ λένε διάφορες «ἐξυπνες» φράσεις, καὶ νὰ διασκεδαζοῦν τοὺς κυρίους των μετὰ ἀστεία ποὺ ἔμαθαν σὲ σχολεῖο. Ὁ κ. καθηγητὴς διδάσκει ἓνα νέο «μαθητὴ»...

ΚΟΣΜΟΥ

Ἡ παρρησία ἦνκε σ' ἓνα Χόλνγουντ, παρρησίας.

Ἡ τῶν πάγων ἀπόψεις τῆς κινηματογραφικῆς...

Ἡ Μαίρη Νολάν, στὴν «Λαίδη τῆς Σαγκῆς». Εἶναι ἀπὸ τοὺς δυνατώτερους τύπους τῆς «μοιρασίας γυναικῆς» στὸν κινηματογράφον, ἡ ζωὴ ἀντίθετος τῆς Ζὼν Μπέννεντ.

Μία περίεργη φωτογραφία τῆς πριγκίπισσας Ἰλεάνας τῆς Ρουμανίας, τῆς ὁποίας οἱ ἀρραβῶνες μετὰ τὸν πρίγκηπα τοῦ Χόμπεντσαϊντ διελύθησαν. Ἡ Ἰλεάνα εἶναι μετρημένη σὲ βασίλισσα τοῦ παραμυθιοῦ.

Ὁ βασιλεὺς τοῦ πετρελαίου, ὁ περίφημος δισκατομνηστικός Τζῶν Ρόκφελλερ, ἐφάρμοξε πρὸς τὴν μερῶν τὴν θῆν ἐπέτιον τῶν γενεθλίων του! Παρὰ τὴν ἡλικίαν του, παίζει καὶ πρῶτ' ἐπὶ μίαν ὥρην τὸ ἀγαπημένο του παιχνίδι, τὸ γκολφ.

ΕΝΑΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

Λοὺ γαστρονόμῳ δυνάτῃ, ὁ Τζέιμου Μπάρλεϋ, ἐκλείδωσε τὴν ἐξωτερικὴν πόρταν τοῦ ἀποσταλίου τοῦ καὶ μῆλκε μέσα. Ἀναψὲ τὸ φῶς. Ἐξέφυγαν τὰ μάτια τοῦ πέσαντος πάνω στὴν πόρταν τῆς ντουλάπας τοῦ. Ὁ Τζέιμου θυμώθηκε καλὰ ὅτι τὴν εἶχε ἀνοίξει γιὰ νὰ πάρῃ τὸ σμάκιν τοῦ περὶ ὀλίγων ὥρων καὶ βιάζεταν τόσο πολὺ γιὰ νὰ φύγῃ, πού τὴν ἀφῆσε ἀνοικτὴ. Τόσα τὴν ἐδῶκε κλεισμένη.

Φοβήθηκε. Ἦθελε νὰ φωνάξῃ. Ἴσως ἡ κυκαρία νὰ τὴν ἐκλείσει, σκέφθηκε. Πῆγε κοντὰ στὴν ντουλάπα καὶ τὴν ἀνοίξε. Ἦμεινε ἐκπληκτός. Μέσα στὴν γκαρνταρόμπα, μισοκρυμμένο μέσα στὰ ρούχα, ἦταν ἓνα κορίτσι, ἓνα ὁμορρο γλυμὸ κορίτσι. Πού τὸν κύτταξε παρακλητικὰ, μὲ τὰ ὁμορφα γαλανά του μάτια.

Ὁ Τζέιμου ἐπανεκίνησε τὴν ψυχραμὴ του. Ὡραία, ὦραία, ψυθούρισε, ἓνας θηλυκὸς κλέφτης. Ὦχι, ὄχι, φώναξε σχεδὸν πρὸ κορίτσι, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν ντουλάπα. Νομίζετε ὅτι εἶμαι κλέφτης; Ὁ!

Ἀκούμπησε τὸ κάτασπρον χεράκι τῆς στὸν ὦμο τοῦ Τζέιμου, μὰ ἐκείνος τὴν ἐσπρώξε. Δὲν ὑπάχει φόβος! τῆς εἶπε ἀπότομα. Μὴν περιμένεις ὅτι θὰ τὰ καταφέρῃς μ' αὐτὸν τὸν τόπο! Στάσου νὰ δῶ μὴν πῆρες τίποτα...

Πῆγε κοντὰ στὸ κρεβάτι. Ἐσκήωσε μὴ εἰκόνα πού ἦταν κρεμασμένη στὸν τοῖχο ἀπὸ κάτου ἦταν μὴ πορτίτσα. Ἐπίσης ἓνα μικρὸ κουμπί, πούταν κρυμμένο σχεδὸν σὴ δεξιὰ γωνία καὶ ἡ πορτίτσα ἀνοίξε. Μέσα ἦταν μὴ μικρὴ κασίτσα. Ὁ Τζέιμου τὴν ἀνοίξε καὶ τὰ κοσμήματα τῶν Μπάρλεϋ, μὴ ἀκτινοβολούσαν μάζα ἀπὸ διαμάντια, μποιγιάντια, σμαράγδια καὶ σαρφαίρους, ἐλαψάν σὰν ἀστέρια.

Εὐχαριστήμενος ἐκλείσει τὴν πορτίτσα καὶ ἐστρέψε τὸ κουμπί. Ἐβλεπε τὴν εἰκόνα σὴ θέσι τῆς καὶ γύρισε σὴν ἐπισκέπτριά του. Μὲ νομίζετε γιὰ μὴ κλέφτης κορημύτων, ψυθούρισε τὸ κορίτσι.

Μὰ τί διάβολο θέλανε, στῆς δύο ἡ ὥρα τὸ πού ἐδῶ μέσα; Λέγωμαι, εἶπε, Πατρικία Χάνλεϋ. Εἶμαι ἰδιαιτέρως γαμψατεὺς τοῦ κ. Φόρχλιν Μάγρουελ.

Ὁ Τζέιμου ἐκίνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι του. Ἦξερε τὸν κ. Μάγρουελ. Ἦταν ἓνας δευτεροβάθμιος πού ἔμεινε κοντὰ στὸ πάρο. Ἦν κ. Μάγρουελ, ἐξηκολούθησε τὸ κορίτσι, εἶπε πᾶσι γιὰ ἐξοχὴ κοντὰ στὸ Χάννινγκτον. Στὴ μὴ τὸ μεσημέρι σήμερα ἡ κ. Μάγρουελ μὲ τηλεφώνησε νὰ τῆς πᾶω τὰ κοσμήματα τῆς. Στὸ δρόμο ὅμως μὲ παρακολούθησαν δύο ἄγνωστοι. Κατάλαβα ὅτι ἤθελαν νὰ μὲ κλέψουν τὰ κοσμήματα. Ἄδικα προσπάθησα νὰ τοὺς ξεγελάσω καὶ νὰ φύγω. Μὲ παρακολούθησαν βῆμα πρὸς βῆμα. Τί νὰ κάνω; Ἐβλεπα τὴν κασίτσα μὲ τὰ διαμαντικὰ καὶ ἀπὸ τῆς καίετα μου καὶ τῶρα στὰ πόδια. Σὲ λίγο γύρισα καὶ κύτταξα πίσω μου, εἶδα τοὺς δύο ἀνδρες νὰ μὲ παρακολουθοῦν. Ἦμουν τόση φοβισμένη πού μὲ ἦταν ἀδύνατο νὰ φωνάξω. Καὶ ἐτρεχα, ἐτρεχα. Εἶχα λαχρινάσει. Τὰ πόδια μου δὲ μὲ βαστοῦσαν πιά. Τότε πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ κτεριο εἶδα μὴ μικρὴ δεινροστομική καὶ στὸ βάθος τὴν ἔξοδο κινδύνου. Ἐτρεξα καὶ ἀνέβηκα τὴ μικρὴ σκαλίτσα. Στὸ τέταστο πάτωμα εἶδα τὸ παράθυρο τῆς κρεβατοκάμαρας σὰς ἀνοικτὴ καὶ πῆ- ὄσα μέσα. Δὲν ἔδλεπα ν' ἀνάψω τὸ φῶς, ἐ- προχώρησα λίγο στὰ σκοτεινὰ, ὥσπου ῥῆξα τὴν γκαρνταρόμπα σας. Μοῖς φάνηκε ὅτι ἦ- ταν ἡ καλλίτερη θέσις γιὰ νὰ κρυφῶ. Μπή- κα καὶ κἀθησα μέσα ὡς τὴν ὥρα πού μὲ βοή- κατε.

Ὁ Τζέιμου ἔμεινε γιὰ λίγο σιωπηλός. Δὲν μπορούσε νὰ χωνέψῃ τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Ἦταν δισταχτικὸς ἂν θὰ ἐπρεπε

ἢ ὄχι νὰ τὴν πιστέψῃ. Τὰ κοσμήματα τῆς κ. Μάγρουελ βρέ- σκονται ἐν τάξει; ὥσπερ.

Τὸ κορίτσι ἐδίστασε γιὰ μὴ στιγμὴ. Ἐ- πεῖτα ἔδωλε τὸ χερί τῆς κάτω ἀπὸ τὴν καίε- τα τῆς καὶ ἀνέσυρε μὴ κόκκινη δερματίνη θήκη, τὴν ἀνοίξε καὶ ἐφάνηκαν τὰ διαμα- ντικὰ. Καὶ ἡ τελευταία ὑπόψη τοῦ Τζέιμου διελύθη.

Τώρα τί πρέπει νὰ κάνουμε; εἶπε ὁ Τζέιμου. Εἶνε πολὺ ἀργά γιὰ νὰ προλάβετε τὸ πρᾶιν ὥρα.

Ἐβλεπα σὴν πόρταν τοῦ πλαϊνοῦ δωματίου ἀκούστηκε ἦχος κλειδιῶν.

Εἶνε αὐτοί, ψυθούρισε τὸ κορίτσι ὡχι-

Στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο ἀκούστηκε ἦχος κλει- διῶν. —Εἶναι αὐτοί! ἐπιθύρῃσε τὸ κορίτσι.

ὄντας. Εἶδαν πὺς μῆλκε ἐδῶ! —Θὰ πᾶω νὰ τοὺς ὑποδεχθῶ ὥπως πρέπει. Πέρασε στὸ ἄλλο δωμάτιο, ἐπῆρε τὸ περί- στροφό του, ἐδῶσε τὸ φῶς καὶ στάνηκε πίσω ἀπὸ τὴν πόρταν. Τὰ δευτεροβάθμια τοῦ φάνη- καν ἀτέλειωτα. Ἀκουσε νὰ δοκιμάζουν προ- σεχτικὰ κλειδιὰ σὴν κλειδαριὰ. Ἐπειτα ἀ- πὸ μερικὲς δοκιμὲς ἡ πόρταν ἀνοίξε.

Ὁ Τζέιμου ἔβλεπε κοντὰ στὸν τοῖχο. Εἶδε δύο ζευγάρια μάτια νὰ κυττάζουν γύρω στὸ δωμάτιο. Μῆλκε μέσα καὶ ἔκλεισαν τὴν πόρ- ταν. Τότε ὁ Τζέιμου ἐστρέψε τὸ κουμπί τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ φῶς πρὸ ἐπλημύρῃσε τὸ δω- μάτιο, θάμνωσε τὰ μάτια τῶν δύο παρείσα- κτων.

Καλὸς ὦριστε, τοὺς εἶπε ὁ Τζέιμου. Ἐ! ἐπᾶνω τὰ χεράκι!... Τοὺς ἀνάγκασε μὲ τὸ περιστροφὸ στὸ χερί νὰ καθίσουν στῆς καρέκλες, μὲ τὰ χερία ψηλά.

Ἀκούστε, θέλησε νὰ πῇ ὁ ἓνας, ὁ πῶς ψηλὸς ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους. Μπορεῖτε... Σιωπὴ! Πρέπει νὰ μὲ ἐπιτρέψετε πρῶ- ταν νὰ τηλεφωνήσω. εἶπε ὁ Τζέιμου καὶ ἔδωλε τὸ ἀκουστικὸ σὴν αὐτὴν τὸν.

«Ἀστυνομία 3-1-0-9 παρακαλῶ. Ἀλλοί! Ὁ κ. Ἀστυνόμος; Ἐδῶ ὁ κ. Μπάρλεϋ, Μά- γρουελ. Βαστῶ δύο κλέφτες στὸ δωμα- τίο μου. Στείλτε μου κανένα γυροφύλακα.

Ἄσπιν». Σὲ λίγο ἡ πόρταν κύπησε καὶ δύο το- λᾶκες μὲ τῆς ὑπὲρ τοὺς στήλες ἔμει- ναν. —Κάρεσον, Μπάρ, τί συμβαίνει; ἀν- νῶς ἀπὸ τοὺς ἀστυφύλακες, αὐτοὶ ἀνέ- νῶς συνῆλθον ἀπὸ τὴν ἐκπληξή.

Ὁ Τζέιμου κατέβηκε τὸ πῶς. —Δὲν εἶνε κλέφτες; ὥσπερ.

—Κλέφτες; εἶπε ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς το- λᾶτες. Πῆστε σ' αὐτὸν τὸν τοῖλον τοῦ Πα- μαστε. Πάρετε, εἶπε δειγνόντας τὸν Πα- μαστε.

—Εἶνε ὁ Κάρεσον καὶ ὁ Μπάρ, εἶπε καὶ ὁ Τζέιμου.

—Μὴ χάνουμε καιρὸ, λέγει ὁ Κάρε- son, εἶπε ἓνα ἔδω.

Οἱ τέσσερες πόλιστα, γοῶς νὰ γρη- θοῦν, ἀνοίξαν τὸ διπλὸν δωματίο. Τὸ ἦ- ταν σῶστο καὶ τὸ δωματίο κενόν.

—Πῶς ἐφυγε; ὥσπερ ὁ Κάρεσον. Ὁ Τζέιμου, πού εἶχε ἀκολουθεῖ τοὺς πό- ρες, εἶδε τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο, κρυμ- μένο κάτω ἀπὸ βαρεῖς κουρτίτσες.

σκόταν κοντὰ σὲ μὴ μικρὴ σκαλίτσα, πρὸς δια ἀκρίτως πού εἶχε ἀκολουθεῖ καὶ τὸ μῆλκε στὸ δωματίο, τὸ κορίτσι.

—Ὅτε ἴχνος, ἀνέφερε ὁ Κάρεσον. Ὁ Τζέιμου κατάρωσε νὰ μῆλκε.

—Πᾶστε μου, ποῖ ἦταν; περῆκατε. Ὁ Κάρεσον τὸν ἀντιόχευε, ἀλλὰ μὲ δέχτηκε νὰ τὸν ἀπαντήσῃ.

—Εἶνε ἡ Πάτ ἡ Τεμπόνια; τῆς εἶπε αὐτὸ τὸ ὄνομα γιὰτὶ τσαμπουνάει παρὰ ἱστορία, ὅταν δῇ τὰ σκούρα καὶ ἡ Πάτ αὐτὴ φαίνεται τόσο ἀληθινή πού κατὰ πᾶντα νὰ γλυτώνῃ. Εἶνε μὴ ἀπὸ τῆς πνότερες λιποδύστες κορημύτων, ὡς τὴν Εὐρώπη. Μὴ βρομάει φῆγας νὰ τὴν καὶ κατὰρῶσιν νὰ τὴν ἀνακλῶνται ἀπὸ τῆς ὥρα πού ἐφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κ. Μάγρουελ. Ἀ; εἶπε... Εἶνε ὁμορρο, ὡς πᾶς σὰς πόνεσε λιγάκι τὸ δοντὶ σὴν σκεστὲ ἐν τάξει;

—Ἐγὼ βρισκομαι ἐν τάξει, εἶπε γρη- λώντας λυπημένα ὁ Τζέιμου ὅτι ἦταν τὰ κοσμήματα τῶν Μπάρλεϋ.

—Τί ἐνοεῖτε; ὥσπερ ὁ Κάρεσον. Ὁ Τζέιμου εἶδε τὴν ἀνοικτὴ πορτίτσαν μὴ μικρὸς κρύπτης. Ἦ κασίτσα μὲ τὰ κο- σμήματα εἶχε κάνει σπέρ.

—Νὰ μᾶς τὰ περιγράψετε, εἶπε ὁ Κάρε- son καὶ θὰ προσπαθήσουμε νὰ σὰς τὰ βροῦν σὰς ὑποσχεόμεθα ὅμως.

—Εὐχαριστῶ πολὺ, εἶπε ὁ Τζέιμου πρὸς νῶντας ὡς τὴν πόρταν τοὺς ἐπισκέπτες τοῦ.

Ὅταν ἐκλείσει τὴν πόρταν, ἓνα πᾶν μῆλκε ἀνέβηκε στὰ γείλη του. Δὴτ ἦταν εὐγνωμοσύνη τῆς. Καὶ ὅλα τοὺς ὅρους μὴ φίλι, γιὰ ἓνα σύνδεσμο μετὰ ἀπὸ τὴν ἱστορία! Καλὰ νὰ τὴν πᾶν, γιὰ νὰ μὴ ἄλλοτε πῶς ἐπιφυλακτικὸς. Ἐστὶ παρὰ ὅταν ἐπροχώρησε γιὰ νὰ κλείσῃ τὴν πόρ- ταν κρύπτης. Βῆκε ἓνα χαρτίκι ἀπὸ τὸν μαστὸ. Τὸ ἀνοίξε καὶ διάβηκε:

«Ἀγαπημένε μου ἱππότη τοῦ 20ο αἰῶ- νος! Τὴν κούτ παιδί πού εἰσάστε, νὰ ἀνέ- δείξετε τὸ κυστικόν. Ἦταν τόσο ἐκλεπ- τός, πού δὲν ὑπόρεε νὰ ἀνέβῃ στὸν πα- ρασαὺ καὶ τὴν ἀνοίξῃ ὅταν εἶς κἀνεὶς ἐ- τροφία στῶς δύο ἀγαπημένους μου φίλους. Μὰ δὲ μὲ βαστῆς ἡ καρδιά νὰ σὰς πᾶω κοσμήματα σας. Θὰ τὰ βρῆτε πίσω ἀπὸ τὸ μῆλκε σὰς Χάιρετε! Χίλια εὐχαρισ- τία! Προσπαθήστε νὰ μὲ θυμώσετε μὲ καλὸν καμμάτι φῶς.

Μηχανικὰ ὁ Τζέιμου πῆγε κοντὰ στὸν ὅτι καὶ σήκωσε τὸ μῆλκε. Τὰ κοσμή- των Μπάρλεϋ ἦταν οἱ μὴν ὅλα πᾶν στὸν κούβερα καὶ λαμπροκοῦσαν.

ΖΟΖΕΦ ΧΑΡΡΙΓΓΤΟΝ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ἦνας νέος ἐδεχεται σὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ κἀν τὴν στρατιωτικὴν θητεία του. Πε- ριμένοντας τὴν κατάταξί του, ἐνοικιάζει ἓνα δωμάτιο σ' ἓνα σπίτι τῆς ὁδοῦ Ἀχαρ- νῶν. Ἀντίκριν ἀπ' τὸ σπίτι ζοῦν τρία κο- ρίσια. Ἡ Τατιάνα, ἡ Ὀλγα καὶ ἡ Κατε- ρίνα μὲ τὴν μητέρα τοὺς καὶ τὴν γκου- βερνάντα. Γνωρίζονται. Μαθαίνει διάφορα πράγματα γιὰ τὴ ζωὴ τοὺς. Ἐνα πρῶο συ- ναπτὴ τὴν Ὀλγα καὶ πᾶνε μαζὶ περίπατο. Πᾶ μὴ στιγμὴ ὅμως πού αὐτὸς ὀμιλᾷ νὰ τὴν φιλήσῃ, ἡ Ὀλγα τὸν χαριτωμένον μὲ μὴ καρφίτσα σὴν πλάτη.

12. (Ἡ συνέχεια)

Ὅλα χόρευαν γύρω μου. Προχώρησα πρὸς τὴν ἔξοδο. Καθὼς περνοῦσα μπρὸς ἀπ' τὸν ἐπιστή, γύρισε καὶ μὲ κύτταξε περίεργα. Μπορεῖ νὰ τὸν ὀρίσω. Γιατὶ μὲ κυττάσῃ; Τί τοῖμονα ἐγὼ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ; Τί ἔ- δλεπε ἐπάνω μου τὸ παραῤενο;

Μὰ δὲν εἶμαι τίποτε. Ἦταν γέρος. Ντοῦτη- κανὶ τὸν ὀρίσω. Κι' εἶπειτα τί μοιθεῖται αὐτός; Βῆκα στὸ δρόμο καὶ ἄρχισα νὰ κατὰρῶ- ῶ γιὰ τὸ σπίτι μου. Μὰ ὅσοτα σκέφτηκα πῶς ἦταν καλλίτερα νὰ μὴν πῆγα. Πῆρα τὸ πρῶο τραῖν πού θρῆνκε μπροστὰ μου. Κατέ- βηκα στὸ Φάληρο. Τραβῆκα στὸ ἴδιο καφενε- δρὸ πούκα ἔφθαι μὲ τὴν Κατερίνα. Πῆγα καὶ κἀθησα σ' ἓνα ἀπ' τὰ δωμάτια αὐτὰ πού πηγαί- νουν τὰ ξενοαρχαία. Παράγγειλα καὶ μούφε- ραν νὰ φᾶω. Ὑστερα, ἐκλείσει τὴν πόρταν, ἔ- βλεψα πάνω σὲ δύο καρέκλες καὶ κοιμήθηκαν λίγο. Ἦμουν φοβερὸ κορημύμενος. Ἦ πλάτη μου πονοῦσε τώρα πὸ πολὺ...

Σπί μου γύρισα τὸ βράδυ στῆς ἔντεκα. Στὴν τραπεζαρία εἶχε φῶς. Προχώρησα καὶ κύτταξα μέσα ἀπ' τὴν ῥαμμένη πόρταν. Ὁ σπι- τανοκοκῆς μου ἔπαιζε χαρτιά μὲ τὴν γυναῖκα του.

Ἀνὰ καὶ μῆλκε μέσα, καλὴπεριζοῦντάς τοὺς. Αὐτοὶ ἐστρεφαν καὶ μὲ κύτταζαν. Ὁ σπι- τανοκοκῆς μου ἔπαιζε χαρτιά μὲ τὴν γυναῖκα του.

Ἐγὼ προσπάθησα νὰ χαμογελάσω. —Σίγουρα, πρόσθεσε ὁ σπιτανοκοκῆς μου γελώντας σὴν γυναῖκα του, κάποιος φούρκος θὰ γράμῃ σὴν γειτονιά καὶ δὲν τὸ πῆραμε χαρτιά.

—Πῶς ἦταν αὐτὸ τὸ καλὸ καὶ μᾶς θυμῆθη- κατε; εἶπε καὶ ἡ γυναῖκα του.

Ἐγὼ προσπάθησα νὰ χαμογελάσω. —Σίγουρα, πρόσθεσε ὁ σπιτανοκοκῆς μου γελώντας σὴν γυναῖκα του, κάποιος φούρκος θὰ γράμῃ σὴν γειτονιά καὶ δὲν τὸ πῆραμε χαρτιά.

Γελάσαμε καὶ οἱ τρεῖς γιὰ τὸ ἀστεῖο. Ὑστε- ρα καθίσαμε γύρω ἀπ' τὸ τραπέζι. Μοῖς πρόσ- τοῦ καὶ μῆλκε μέσα ἀπ' τὴν ῥαμμένη πόρταν. Ὁ σπι- τανοκοκῆς μου ἔπαιζε χαρτιά μὲ τὴν γυναῖκα του.

Ἐγὼ ὅμως δὲν πρόσεχα στὸ παιχνίδι μου. Ἦμουν ἀνησυχμένος. Ἐχῶνα ἔξακολουθητικὰ. Τὴν πλάτη μου πονοῦσε, μὰ δὲν ἔλεγα τίποτε. Δοῦναι φορὲς τῶσκα μου τὸν σπιτανοκοκῆ μου καὶ μὲ κύτταξε προσεκτικὰ. Προσπαθούσα νὰ μὲ πῶ τίποτε, νὰ γελάσω. Καταλάβαινα πῶς ὁ ἀνθρώπος ἐκείνος εἶχε παρατηρήσει τὴν ταχυαὶ καὶ τὴν ἀνησυχία μου καὶ γύρισε νὰ μαντεῖν τὴν αἰτία. Φοβόμουν νὰ τὸν ἀντικού- σω σὴν μῆλκε. Ἐσθῆκα τὸ κεφάλι μου πὸ πολὺ πάνω στὰ χαρτιά πού κρατοῦσα, καὶ ἄναβα ἔξακολουθητικὰ ταχάνα. Προσπαθούσα νὰ συγ- κεντρωθῶ στὸ παιχνίδι μου: ἦταν καὶ ἀδύνα- το. Κάθε τόσο μὲ γυρᾶνταν πῶς τὰ χαρτιά πού κρατοῦσα δὲν ἦταν τὰ συνηθισμένα χαρ- τὰ τῆς τραπέζιας. Ὅχι, δὲν κρατοῦσα χαρτιά μὴ φωτογραφίες, πολλὲς φωτογραφίες ἐπον τοῖς κεφαλαῖα ἀλλὰ καὶ ἔξακολουθητικὰ θέσι.

Μὰ πῶς ἔβλεπα τὴν Κατερίνα, τὴν Ὀλγα, τὴν Τατιάνα...

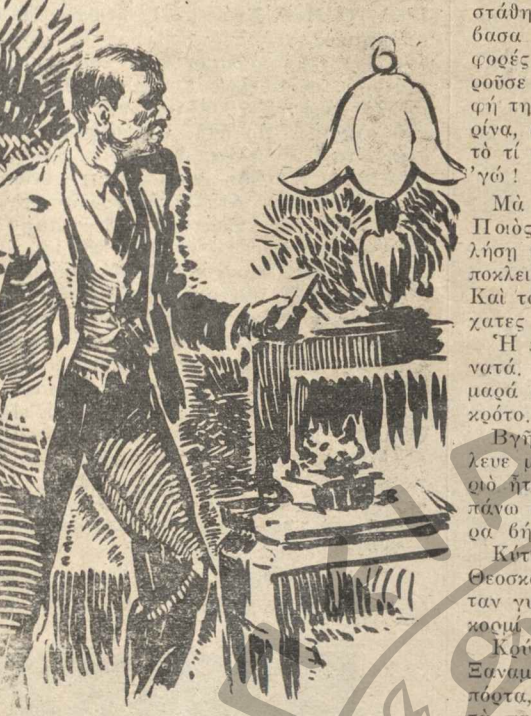
Ἡ Κατερίνα σάρκαζε, θαρρεῖς μὲ κοροῖδενε, τὸ πρῶο σπῆς Ὀλγας ἦταν κόκκινο καὶ τὰ

μάτια τῆς πετοῦσαν φλόγες. Ὅσο γιὰ τὴν Τα- τιάνα, αὐτὴ ἦταν χλωμὴ, θλιμμένη, σὰν ἄρρω- στη...

Δὲν θυμᾶμαι πᾶ τί εἶπαμε σ' ὅλο τὸ παιχνί- δι. Ὁ σπιτανοκοκῆς μου ἔπαιζε χαρτὲς νὰ μῆλκε. Ἡ γυναῖκα του ὅλο καὶ κατὶ ἔλεγε. Ἐγὼ μασσοῦσα μέσ' στὰ δόντια μου μονοσύλλαβες ἀπαντήσεις. Ὅταν τελειώσαμε, ἔχῶνα πενήντα δραχμὲς—ποῦ ἐξαίρετικά μεγάλο γιὰ τὴν πό- στα πού παῖζαμε. Σηκώθηκα, τοὺς εὐχῆθηκα καλὴνύχτα, καὶ ἄρχισα ν' ἀνεβαίνω τὴ σκαλί. Ἀνοίξα καὶ ἔκλεισα ἀνὰ-ἀνὰ τὴν πόρταν τῆς κἀμαρας μου. Φοβόμουν νὰ κάνω καὶ τὸν πα- ραμῆρὸ κρότο.

Ἀναψα τὸ φῶς. Ἐμεινα λίγο ἀλάνητος σὴν θέσῃ μου, καὶ κύτταξα γύρω μου. Δὲν ἔξω γιὰτὶ μούρε κολλᾷ σὸ μναλὸ μου ἡ ἰδέα πῶς κατὶ μέσα ἐκεῖ θάβρισκα ἀλλοπαῖνο.

Δὲν ἦταν τίποτα: ὅλα τὰ πράγματα μου βρι- σκόνταν σὴν θέση τοὺς. Ἦ πόρταν τῆς βροάν- τας ἦταν ἀνοικτὴ. Τὸ παράθυρο κλειστὸ, καὶ τραβηγμένες ἡ κουρτίτσες του, σὴν ἰδίᾳ ἀνο-

Πλοῖτσα πρὸ φῶς. Διάβασε.

βως θέσῃ πού τῆς εἶχα ἀφῆσει τὸ πρῶο. Τὸ κρεβάτι μου ἦταν στρωμένο καὶ τὰ κανακά μου κομπο γερὰτο νερό. Πάνω στὸ τραπέζι πού μὲ χρῳσῖμενε γιὰ γραφεῖο ἦταν σταβυμέ- να τὰ βιβλία μου. Ἀσυναίσθητα προχώρησα σ' αὐτὸ. Διὰ τὸν τότε ἓνα φακέλλο πού τῶνταν στρεφίς πάνω σὸν μπουκαλά τοῦ μελανοῦ. Τὴν μπουκαλά νάταν τὰ γράμματα αὐτὰ; Πῶς νὰ μὲ τῶσταν; Πῶς τῶς ἀνοικτοῖς ἐκεῖ; Γιατὶ δὲν μὲ μῆλκε γι' αὐτὸ ἡ σπιτανοκοκῆ- ρά μου; Ὅλες αὐτὲς ἡ σκέψεις πᾶσαν ἀπ' τὸ μναλὸ μου γρήγορα-γρήγορα: δὲν μπορού- σα νὰ κατασταλάξω σὲ καμμία.

Ἀλλοῦσα ἀσυναίσθητα τὸ χερί μου, τὸ πῆ- ρα καὶ διάβασα τὸν μὴν πᾶν γράμμενο ἐπᾶ- νον του. Τῶσκα νενικό.

Μὰ θαλασσινὰ χαρτιά πού σὴν ἐπάνω δε- εἶα κόχη τῆς ἦταν τυπωμένο ἓνα μονόγραμμα. Ἐνα κεφαλαῖο Τ. Κύτταξα τὴν ὑπογραφή: Τατιάνα.

Ἦ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπᾷ γρήγορα καὶ ἄτακτα. Αἰσθανόμουν τὸ κεφάλι μου βαρύν.

Πλησίασα στὸ φῶς. Διάβασα. Ἐκθῶς.

Σὰς ἔφθαι σὴν γωνία γιὰ τὴν ἐνὸχληση πού ἴσως σὰς δόσων ἡ παρακάτω γραμμὲς, ἀλλὰ θὰ σὰς παρακαλοῦσα πᾶν νὰ κατετὴν καλὸσπῆ-

νὴ νὰ περάσετε αὐτοὶ τὸ πρῶο, ὅποιαδήποτε ὀ- ρα θελήσετε, ἀπ' τὸ σπίτι. Θὰ σὰς περιμένω. Πρόκειται γιὰ ἓνα λεπτὸ ζήτημα πού σὰς ἀ- φορᾷ.

Ἐὐχαριστώντας ἐκ τῶν προτέρων, σὰς πα- ρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὴν ἐκφραση τῶν πᾶν φιλι- κῶν μου αἰσθημάτων.

Τατιάνα

Ἐμεινα χαρτωμένος σὴν θέσῃ μου. Δὲν μπο- ροῦσα νὰ δόσω καμμία ἀπόλυτα ἐξήγηση στὸ γράμμε αὐτό. Προχώρησα καὶ ἀνοίξα τὴν πόρ- ταν. Ἦθελα νὰ ροῦσω τὴν σπιτανοκοκῆ μου πῶς τῶρε τὸ γράμμε αὐτό, πότε;

Τίποτα. Ὅλο τὸ σπίτι ἦταν θεοσκότεινο. Ἐβλεπα τὰ παπούτσια μου γιὰ νὰ μὴν κάνω θόρυβο καὶ προχώρησα ἴσως τὴν πόρταν τῆς κρεβατοκάμαρας τοὺς. Τὸ φῶς ἦταν σῶστο. Ἐσθῆκα καὶ κόλλησα τ' αὐτὶ μου πάνω σὸ σάνιδι. Ἀφουγκράστηκα. Ἀν ἄκουγα ὁμιλίες θὰ κτυποῦσα καὶ θὰ ροῦσῃσα. Μὰ τίποτα. Εἶ- χαν κοιμηθῇ καὶ οἱ ἄλλοι.

Ξαναγύρισα σὴν κἀμαρά μου. Πῆγα καὶ στάθηκα πάλι κάτω ἀπ' τὸ φῶς καὶ ξαναδιά- βασα τὸ γράμμε. Τὸ διάβασα τρεῖς, τέσσερες φορὲς. Τῶμαθα ἀπ' ὅσο! Αὐτὸ ἦταν, δὲν χω- ροῦσε ἀντίρρηση: Ἦ Ὀλγα θάπε σὴν ἀδελ- φή τῆς ὅσα τῆς δηγηθήκα 'γὼ γιὰ τὴν Κατε- ρίνα, καὶ ἡ Τατιάνα θάθελε νὰ μάθῃ καὶ αὐτὴ τὸ τί στάθηκε. Για πῶς ὅμως λόγο; Σέρω καὶ 'γὼ!

Μὰ ὄχι! μπορούσε νὰ μὴν ἦταν καὶ ἔτσι. Πῶς μὲ τὸν βεβαίωσε; Κι' εἶπειτα γιὰτὶ νὰ μῆ- λση ἡ Ὀλγα γιὰ τὴν Κατερίνα; Σάμπος ἀ- ποκλειόταν νὰ τῆς εἶπε τὸ πρῶο φερόμῳ μου; Καὶ τότε πάλι τί θὰ μούεγε; Τί μπορούσε τά- χυτες νὰ μὲ πῇ; Γιὰ τὴν καρφίτσα μῆλκε;

Ἦ πλάτη μου ἄρχισε πάλι νὰ μὲ πονῇ δι- νατὰ. Περατοῦσα πάνω-κάτω μέσ' σὴν κἀ- μαρά μου, δὲν φοβόμουν καὶ μῆλκε κάνω κρότο. Δὲν μ' ἐνοιάζε.

Βῆκα ἔξω σὴν βροάντα. Στὸν δρόμο βασί- λευε μὴ ἡσυχία πένθιμη. Τὸ ἀντακρὸν μαγε- ρὸ ἦταν κλειστὸ. Κάπου-κάπου ἀντηρῶσαν πάνω στῆς πλάκες τοῦ πεζοδρομίου τὰ γρήγο- ρα δῆματα κανένος ἀγοπορημένου διαβάτη.

Η ταινία αυτή της Έταρείας Σούπερ Φίλμ εικονοθετήθη από τον Ε. Πατόν.

Τους κυριότερους ρόλους παίζουν ο Ίνδρ Νοβέλλο (Φέρι Ντανίλο), η Εβελιν Χόλτ (Μαρί Τότ) και ο Έρνέστ Βερέμπ (Πάβ Στόφρε).

Η υπόθεση έχει ως εξής:

Ο Φέρι Ντανίλο, λοχαγός του συντάγματος των ουσάρων του συνταγματάρχου Στεφάνωφ, είχε περάσει μια νύχτα από της συνηθισμένες του δηλαδή είχε πηλὸν και είχε παίξει χαρτιά πολλές φορές. Στο τέλος της νύχτας, το κεφάλι του ήτανε βαλμένο και το πορτοφόλι του άδειο. Είχε ανάγκη από λεφτά. Και, κατά συμβουλὴν ενός συναδέλφου, πήγε σ' έναν περίφημο τοκογλύφο, ο οποίος είχε την φήμη ότι εξυπηρετούσε νέους καλών οικογενειών με ωραιομένους εγγυήσεις.

Ο Ντανίλο παρουσιάστηκε στο γραφείο του και του ζήτησε, με φωνή συγκαταβατική, να του δώσει κάποιο ποσό άμεσα σημερινό.

— Ειχαρίστος, είπε ο τοκογλύφος, αλλά πρέπει να μου το επιστρέψετε σε λίγο.

— Μά ο μισθός μου δεν είναι πολύ μεγάλος, είπε ο Φέρι.

— Δεν σας ζητώ χρήματα, απάντησε ο τοκογλύφος, φθάνει να υπογράψετε μερικές συναλλαγματικές.

— Αυτό κι' εγώ ζητώ, είπε ο αξιοματικός, ο οποίος ήθελε να τελειώσει μια ώρα αργότερα. Μόλις με γλώσσα άρετα μπερδεμένη, γιατί η συμπάνα δόλωνε της ιδέας του και απαρρούσε την θέλησή του.

Δεν πρόσεξε καθόλου στην συναλλαγματική που συνέταξε ο τοκογλύφος, ο οποίος του είχε χαμογελάσει.

— Πρέπει να μιμηθώ την υπογραφή του συνταγματάρχου σας; αυτό δεν έχει καμιά σημασία, και θα μπορούσε εύκολοτερα να κυκλοφορήσει αυτές τις συναλλαγματικές.

— Έδινε έναν κονδυλοφόρο στο λοχαγό και αυτός, ο οποίος από τη μέθη του νόμιζε ότι έπρεπε για αξιοπρέπεια, υπέγραψε μισούμενος την υπογραφή του συνταγματάρχου Στεφάνωφ.

Την επομένη είχε ξεμεθύσει δόλοτα και ανέφευγε ότι είχε κάνει κάτι χειρότερο από ανοησία, μια πραγματική πλυστογραφία. Και η σκέψη αυτή τον τυραννούσε. Δεν έπρεπε με κανένα λόγο να κυκλοφορήσει μια συναλλαγματική γραμμένη με το χέρι του, και με την υπογραφή του συνταγματάρχου του. Με κάθε θυσία έπρεπε να εμποδίσει τον τοκογλύφο να την χρησιμοποιήσει.

— Έτρεξε στο γραφείο του ο τοκογλύφος τον δέχτηκε μ' ένα μειδίαμα άρετα μακαβελικό.

— Τι συμβαίνει; τον ρώτησε.

— Με αναγκάσατε να κάνω ένα φοβερό παιχνίδι, πρέπει να μου δώσετε πίσω αυτές τις συναλλαγματικές.

— Και τί θα έχω ως αντάλλαγμα; ρώτησε ο τοκογλύφος.

— Θα πρέπει να σου κόψω τ' αυτιά, είπε ο αξιοματικός.

— Αυτό δεν θα μου έδινε τα λεφτά μου, απάντησε ο άνθρωπος.

Και επειδή ο αξιοματικός εξακολουθούσε να είναι απειλητικός, ο τοκογλύφος του έκανε την εξής πρόταση:

— Δεν μπορώ να σας επιστρέψω της συναλλαγματικές αυτές, γιατί είναι για μένα ο μόνος τρόπος να πάρω τα χρήματα που έδωσα. Έχετε μια δόξαληξη μέρα για να αποφασίσετε. Αν άποψε δεν μου επιστρέψετε τα λεφτά μου πού σας δάνεισα, ή συναλλαγματικές σας θα δοθούν στον συνταγματάρχη.

— Παληάνθρωπε! φώναξε ο λοχαγός.

— Έχετε διορία ως της δεκάτης, είπε ο τοκογλύφος.

Ο Φέρι βγήκε, καταφοβισμένος, και έτρεξε στο τηλεγραφείο για να στείλει ένα τηλεγράφημα στον πατέρα του στη Βουδαπέστη, παρακαλώντας τον να έλθει.

Ο κ. Ντανίλο πήρε το πρώτο τραίνο, μαζί με την κόρη του Λένα. Και ο γιός του του είπε τα συμβάντα. 'Αλλ' ο κ. Ντανίλο δεν ήξερε πώς να βοηθήσει τα άναγκαία χρήματα.

— Είμαι χαμένος, είπε ο Φέρι.

Αλλά εκείνη τη στιγμή, ήθελε ο Πάβ Στόφρε, ένας πλούσιος κτηματίας, ο οποίος έδωκε και δυο χρόνια έκανε κόρτε στη Λένα, χωρίς να το λησθή να ζητήσει το χέρι της: ο Πάβ ήταν φίλος του Φέρι και αυτός, βλέποντας τον χωρικό, είδε ότι σώθηκε.

— Ήτανε μοναδική ευκαιρία να εβρη τα λεφτά που χρειαζόταν. Τού ήρθε μια ιδέα, την οποία εξέτελεσε άμεσα. "Όταν έμεινε μόνος με τη Λένα, της ζήτησε το χέρι της εξ' ονόματος του Πάβ. Ο Πάβ Στόφρε δεν ήτανε καθόλου αντιπαθητικός στη νέα έβλεπε της φιλοφρονήσεως του χωρίς δυσάρεσκεια και δέχτηκε την πρόταση του αδελφού της. Ο Πάβ ήτανε τρελλός από τη χαρά του, και δε σκέφτηκε ούτε στιγμή ν' άσνηθή το ποσό που του ζήτησε ο κ. Ντανίλο. 'Αλλά, δυστυχώς! ήτανε παραπολύ άγρια και ήδη μια από της συναλλαγματικές δρισκότανε στα χέρια του συνταγματάρχου. Αυτός δεν χωράτασε με την τιμή, και ειδοποίησε τον Φέρι να έλθει να τον ιδεί άμεσα.

Ο λοχαγός έπαιρ' άστρη τον κίνδυνο και πήρε μαζί τον πατέρα του. Μια θλιβερή εξέγησης έγινε στον συνταγματάρχη, 'αλλ' αυτός δεν άκουσε ούτε τα παρακάλια του πατέρα, ούτε τα παρακάλια του γιού.

— Θα ζητήσω από τον διοικητή του σώματος την άποψή σας από τον στρατό, είπε στον Φέρι. Να μη ξαναφανήτε πιά μπροστά μου.

Ο Φέρι, μη μπορώντας να πη τιποτέ, έφυγε από τον συνταγματάρχη, τελείως άτελ' ομένος. 'Ως ότου εβρη μια θέση, αποφάσισε να πάει να ξεκουρασθή για λίγο καιρό στο κτήμα του Πάβ Στόφρε.

Αλλά σ' άνθρωπο νέο και λίγο έλαφρόμυαλο, όπως ήτανε ο Φέρι, ή λύπες δεν βαστούν.

— Είχα να σας πληροφωρήσω λοχαγε, ή άδεια σας τελείωσε.

— Δεν είχα πάρει άδεια, κύριε συνταγματάρχα.

— Να, εξήγησε ο αρχηγός του, δεν έχω την άποψή σας, ζήτησα απλώς άδεια.

— Φθίρα δ', το μάθημα αυτό σας έβγαλε.

— Ήτανε κατενθουσιασμένος και πήγε να πε την καλή είδηση στους συναδέλφους.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

Πήγε και πήρε τον διευθυντή της άρρωστης και του είπε, ότι ήθελε να τον πάρη μαζί του να πάνε στην πόλη.

Αυτοί τον συνεχάρησαν και συμπρόσπεσαν να γιορτάσουν το εντιχές γεγονός στο ίδιο σπίτι.

Καθώς έμπαινε, ή δοχότορα είχε άρρωστο παιδί το ερωτικό βάλ' και ή άναμνηστική ερωτά του είχαν πλημμυρίσει την καρδιά του Φέρι.

Συλλογόντατε τη Μαρί, και άμέσως του είδε μια ιδέα, μια από της τρελλές εκείνης που έχουν οι ερωτευμένοι.

ΜΥΧΑΛΗΛΑ ΖΕΙΒΑΚΟ

ΓΙΖΕΛΛΑ

ΠΟΛΥΤΕΛΕΣΤΕΡΟ ΙΟΝΙΟΦΗΚΩ ΜΑΥΡΩΣΤΟΡΗΜΙΑ

ὀλίγον ἀπέθετε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Μαριὸν τὸ σῶμα ἐκεῖνο.

Ἡ Μαριὸν ἐγονάτισεν, ἔθεσε τὸ χεῖρ τῆς ἐπάνω στὴν καρδιά καὶ κατόπιν ἀνέγερθη ἡσυχῇ.

Ζῆ! εἶπε. Θὰ ζήσῃ!

Καὶ στραφεῖσα ἀποτόμως πρὸς τὸν Μπελ-φεγκό, εἶπε:

— Πῶς θὰ ἐξέλθωμεν ἀπ' ἐδῶ; Τὸ μέγαρον εἶνε γεμάτο κόσμο.

Ὁ μαῦρος ἔκλινε πρὸς τὴν ὡραίαν γυναῖκα καὶ μὲ φωνὴν στὴν ὁποίαν ἔβαζε ὅλην τὴν ψυχὴν του, εἶπε:

— Θὰ γίνῃς δική μου;

— Ναί!

— Σὲ τί μοῦ τὸ δοκίμωσα;

Ἡ Μαριὸν ἀπλόωσε τὸ χεῖρ τῆς ἐπάνω στὸ χλωμὸ κεφάλι τοῦ Καπετάν, καὶ μὲ φωνὴν ἐπίσημη, εἶπε:

— Στὸ κεφάλι ἐκείνου, στὸν ὁποῖον ἔδωσα τὴν καρδιά μου, δοκίμωσα νὰ σοῦ δώσω τὸ σῶμα μου!

Ἐλαβε τὴν ἀγκαλιά του τὸ σῶμα τοῦ Καπετάν καὶ ἔφερε αὐτὸ μέχρι τῆς μικρᾶς αἰλῆς. Μετ' ὀλίγον ἦσαν ἔξω, μακριὰν τοῦ μεγάρου.

Τὴν ὥραν ἐκείνην περὶ τοῦ Ἑλεονώρα Γαλιγιά ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὴν βασίλισσαν καὶ τὸν Κοσίνη καθήχοντο στὰ ὑπόγεια τοῦ μεγάρου διὰ νὰ ἴδουν τὴν Γιζέλλα καὶ τὸν Καπετάν.

Ἐλθοντο ἐπὶ τὸν φτωχὸν Κογολίνον ἐξ ὁλοκλήρου ἀρρωστωμένον στὴν περιπέτειαν τοῦ κυρίου του.

Ὁ Κογολίνος ἐν τούτοις ἔζη καὶ ἐφιλοσόφει ἐπὶ τῆς ματαότητος τῶν ἀνθρωπίνων. Πλησιάζας τὸν μαστορο-Λουδοῦ μετ' ἐλπίδα διὰ θὰ ἐκέρδιζε κανένα γένημα, αὐτὸς ἐκ περιέργου σφοδρῶς Κογολίνος, ὅχι μόνον δὲν ἀνεγνωρίσθη ἀλλὰ καὶ ἐξυλοκατήθη ἀνηλεῶς ὡς ἀπατεῶν.

Μάταια ἐζητήσε κατόπιν νὰ δελείσῃ τὸν Λαντερό. Ὁ κύριος δὲ Λαντερό εἶχεν ἐπωφεληθῇ τοῦ μαθητάτος, τὸ ὅποιον ἐβιάσθη τὸσον νὰ τοῦ δώσῃ ὁ Κογολίνος.

Καὶ ἐκτενὲς ὁ δικτύος Κογολίνος τὰ δῆματά του πεινώντας καὶ ζητιανεύοντας στοὺς Παρισίους μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ συντηρήθη μετ' αὐτὸν περὶ τρεῖς ἀνθρώπων. Τὸν Τουργο-λίνον, τὸν Γκωκὲ Γκάρουζι καὶ τὸν Γκρό-Γκωζιόμι.

Ἦσαν τρεῖς ἡθοιοὶ καὶ εἶχαν ἀνάγκην ἐνὸς ὑπηρετοῦ, τὸν ὁποῖον νὰ ἐξυλοκρίνουν ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἐκτὸς αὐτῆς.

Ὁ Κογολίνος προσεφέρθη ν' ἀναλάβῃ τὸν ρόλον τοῦ ὑπηρετοῦ, ἀρκεσθεὶς, ἀντὶ καθὲς ἄλλης ἀμοιβῆς στὴν καθημερινὴν τροφὴν του.

Ὁ Κογολίνος ἔφθεν ἐπὶ τέλους ἐπαγγελίαν.

XXXI Ο ΦΤΕΡΟΠΟΔΗΣ

Ὁ ἱπότης Καπετάν εἶχε χάσει τῆς αἰσθη-σεως τὸν τὴν στιγμὴν ποὺ προσηλωμένος ἐπὶ τῆς σανίδας καθήχοντο πρὸς τὴν σκοτεινὴν ἄβυσσον. Ἐλπιούμην τὴν στιγμὴν, ποὺ ὁ νοῦς του ἄρχισε νὰ ζυγίζεται καὶ ἡ παράφορή του ἐλπίδα νὰ γένηται καλὸ κρεββάτι. Ἐστρεψε τὸν βλέμμα γύρω καὶ εἶδεν ὅτι τὸ δωμάτιον ἦταν ὅλος ἐκ πλούτου, ἀλλὰ χωρὶς γούστο, ὅπως εἶνε τὰ καλὰ δωμάτια τῶν ξενοδοχείων.

Ἀπὸ τὸ ἕνα παράθυρον μὲ ἀντὶς ἡλίου εἰσέρ-χοντο διὰ μέσον τῶν περπατησμάτων.

Ὁ ἱπότης τὴν παρετήρησε μὲ συγκίνησιν καὶ ἐκπληξιν συγχρόνως.

— Μὰ! εἶπε. Ὁ ἥλιος!

Αὐτὲς ἦσαν αἱ πρώτες του λέξεις καὶ ἡ πρώτη του ἐντύπωση. Παρετήρησε μὲ χαρὰν τὸν ἥλιον χωρὶς νὰ φαντάζεται ἀπὸ ποῦ εἰσερχεται ἐκεῖ μέ-μεσα.

Ἐξω ἤκούοντο φωνὲς καὶ θόρυβος κόσμου.

— Τί ὡραία ἡμέρα! Θὰ κάμω θαυμάσιον πε-ρίπαιον μετ' αὐτὸν ἀνθρώπον.

Ὁ ἱατρός ἐξερε πρὸς τὴν πόρτα.

— Ποῖοι εἰσθε; εἶπεν ὁ ἱπότης. Πῶς σκωμιά; Ποῖος μ' ἔφερεν ἐδῶ;

— Σοῦ! εἶπεν ὁ μαυροκρινὴς λαμπρὸν χεῖρ του.

— Σιωπὴ! ἐπηύθυνεν ὁ ἄλλος φέρων ἑνὶ μὲ βλέμματι πρὸς τὴν πόρτα.

Ἐ! Ἐ! Φρονοκομῶμεν εἰς ἐδῶ; εἶπε Καπετάν. Ποῖος εἰσὶν οὗ ποῦ μαζὶ μετ' αὐτοῦ;

Καὶ προσέθεσεν κατόπιν ἀπὸ μερικῶν φημιῶν:

— Σὺ μὲ τὰ μούτρα τὰ κοκκαλιάρη καὶ τὰς μὲ μύθῃ!

Ὁ κύριος ἀνέκτισε τὰς αἰσθη-σεως σοβαρῶς ὁ μαυροκρινὴς κύριος.

Ἐμὲν δωδεκάδα ἀφαιμάζεαι ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν θά εἶνε καλὰ. Ὁ πνευτὸς φέρει...

Ὁ πνευτὸς νὰ σὲ γάγῃ ἐπὶ, ποῦ εἶπε ὁ ἱπότης. Τόλημος λοιπὸν νὰ σοῦ κάμω μᾶται!

Ἄ! ἄθλιε! Τώρα ἐννοῶ φαντασίαν! Ἄ! ἄθλιε! Τώρα ἐννοῶ φαντασίαν! Ἄ! ἄθλιε! Τώρα ἐννοῶ φαντασίαν!

Ἄ! ἄθλιε! Τώρα ἐννοῶ φαντασίαν! Ἄ! ἄθλιε! Τώρα ἐννοῶ φαντασίαν! Ἄ! ἄθλιε! Τώρα ἐννοῶ φαντασίαν!

Ἄ! ἄθλιε! Τώρα ἐννοῶ φαντασίαν! Ἄ! ἄθλιε! Τώρα ἐννοῶ φαντασίαν! Ἄ! ἄθλιε! Τώρα ἐννοῶ φαντασίαν!

Ἄ! ἄθλιε! Τώρα ἐννοῶ φαντασίαν! Ἄ! ἄθλιε! Τώρα ἐννοῶ φαντασίαν! Ἄ! ἄθλιε! Τώρα ἐννοῶ φαντασίαν!

Ἄ! ἄθλιε! Τώρα ἐννοῶ φαντασίαν! Ἄ! ἄθλιε! Τώρα ἐννοῶ φαντασίαν! Ἄ! ἄθλιε! Τώρα ἐννοῶ φαντασίαν!

ἔξελθῃ ἐστράφη ἀπειλητικῶς.

— Θὰ σοῦ κάμω ἀφαιμάξιν, θέλεις δὲν θέ-λεις. Δώδεκα ἀφαιμάξεις! Ἐκοσι ἀφαιμάξεις!

— Ἀστεῖ! θὰ σὲ πῶσιν ὅταν κοτόπουλο, ἂν τοῖμην νὰ ξαναγῇς ἐμπρὸς μου.

Ὁ λευκοκρινὴς ἐλάλησε τότε μὲ σεβα-σμιὰν τὸν ἱπότην.

— Ὁμολογεῖτε διὰ κοτόπουλο, ἐπαιτήριδα μου! Μήπως θέλετε νὰ δοκιμάσῃτε κανένα ἀπὸ τὰ κατόπια μᾶς; ...

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! Αὐτὴ εἶνε ὁμολογία ὅπως ποτεῖται. Ἀλλὰ ποῖος ἦταν αὐτός, ποῦ ἤθελε νὰ μὲ δοκιμάσῃ;

— Ἄ! Πολὺ μεγάλος ἱατρός!

— Ναί! Ἀλλὰ δὲν θὰ τὸν ἀφήσω δι' αὐτὸ νὰ μὲ δοκιμῇ! Καὶ σὲς ἀγαπητέ, ποῖος εἶσθε;

— Στάς διαταγὰς σας! Ὁ μαστορ Γκωρ-ζοῦ διενθνήθη τῷ ξενοδοχείῳ τῶν «Τριῶν Μοναρχῶν».

— Μακάρι! Αὐτὸ εἶνε ἐπαγγελία ὅπως ποτεῖται. Μάλιστα φέρεται κύριε Γκωρζοῦ. Δέχομαι ποὺ εὐχαρίστως ἕνα κατόπιν σας ψιμένον καλὰ, ἀρκεῖ νὰ συνοδεύεται μὲ δύο φιάλας κρασιῶν ἄλκυ.

Ὁ ξενοδόχος ἐξῆλθε ταχέως καὶ σὲ λίγο ἐπανῆλθε μὲ τὸ τραπέζι ἑτοιμο. Ἐκλείσθη τὴν πόρτα καὶ ἄρχισε νὰ ὑπηρετῇ αὐτοπροσώπως τὸν ἱπότην.

— Αὐτὸ μοῦ ἐνθυμῆται τὸ μαγικὸν γένημα τῆς ἐπαύριος τοῦ Μεδόν! ἐσκέπτετο ὁ Καπετάν.

Ἡ ἀνταρσία ὅμως αὐτὴ τὸν ἔκαμε νὰ ἐν-θυμῇ τὴν Γιζέλλα καὶ τὸ κοτόπουλον ποὺ ἐκράτει ἐπὶ τὰ χεῖρα του.

— Θέει μοῦ! ἀνέκραξεν ὁ ξενοδόχος! ὁ πνευ-τὸς πόλιν;

— Ὁχι, ἀπήντησεν ὁ Καπετάν καταπνίγων ἕνα στεναγμόν. Ἀλλὰ διηδῶ!

Ὁ μαστορ Γκωρζοῦ ἐγένετο ἕνα ποτήρι κρα-σί, τὸ ὅποιον ὁ ἱπότης ἤπιεν ἀνευστί.

Ἐξηκολούθησε κατόπιν νὰ τρώγῃ καὶ ἐφ' ὅσον τὸ κατόπιν καὶ τὸ κρασί ἐτελείωνεν ἡ δυ-νάμις καὶ ἡ εὐθυμία ἐπανήρχοντο.

Στὸ τέλος ἐξηκολούθη σὲ μὲ μαλακὴν πολυ-θυμίαν καὶ ἐστράφη πρὸς τὸν ξενοδόχον.

— Δὲν μοῦ λέγετε, ἀγαπητέ μου, πῶς εὐρέ-θη ἐδῶ καὶ ἀπὸ ποῦ; Πῶς ὑπάρχει ἐκεῖ ἕνα θαυμάσιον κοτόπουλο καὶ ἕνα σπαθί, τὸ ὅποιον δὲν ἦλθε κατ' εὐθὺν ἀπὸ τοῦ Μιλάνου; πῶς μένει σ' ἐνὰ ἀπὸ τὰ πλουσιωτέρη ξενοδοχεῖα τῶν Παρισίων;

— Καὶ νὰ γίνω! Ἐ;

— Ἐστο! Ἀλλὰ πῶς συνέβη αὐτό;

— Κύριε, ἤλθετε ἡ μάλλον σὰς ἔφεραν ἐ-δῶ, πρὸ ἐπὶ ἡμερῶν. Τὰς πέντε πρώτας ἡ-μέρας εἶσθε ἀναισθητός. Τὴν ἑκτὴν ὁ πνευτὸς παρήλθε. Τέλος τώρα μπορεῖτε νὰ σηκωθῆτε, νὰ φάγετε...

— Καὶ νὰ γίνω! Ἐ;

— Ὁ Κύριε... Τὸ διαμέρισμα ἔχει προκλη-ροῦν δι' ἕνα μῆνα μὲ τὴν τροφὴν καὶ μὲ τὸν ἱατρόν...

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ποῖος ἄγγελος ἡ διάβο-λος μὲ ἔφερεν ἐδῶ;

— Ἐνὰς σὰς ἔφεραν ἐπὶ τῶν ὤμων του. Ποῖον δυνατόν ἄνθρωπον!

— Μήπως ἦταν ἕνας ἀράτης;

— Δὲν παρετήρησα τὸ χροῖμα του.

— Καὶ ποῖος ἐπληρώσεν; Αὐτός;

— Ὁχι. Μία κυρία, τὴν ὁποίαν... δὲν γνω-ρίζω. Μοῦ ἀφῆκε διαταγὰς καὶ μοῦ εἶπε, διὰ νὰ τὴν παρακοῖσω σὲ κατὰ θὰ μὲ κρεμάσῃ. Ἐφρ-νε ὅμως καὶ αὐτὴ χωρὶς νὰ μοῦ πῇ ποῖα εἶνε...

— Ἀλλὰ γὰρ πῆς μου. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πνευτὸς δὲν εἶχα παραμυθίσματα; Δὲν ἔ-λεγα γὰρ ἕνα πηγάδι, μίαν σανίδα;

— Ναί, κύριε. Γι' αὐτὰ τὰ πράγματα μολού-σατε διαρκῶς.

— Θὰ ἦταν ἐπιλήθης δεβαίος! ἐσκέφθη ὁ Καπετάν. Μοῦ ἔδωκαν τὸ ναρκωτικὸν διὰ νὰ μὲ μεταφέρουν ἐδῶ. Ὅλα τὰ ἄλλα ἦσαν ὁ-πλοῦς.

Κατόπιν ἀπειθυνόμενος πάλιν πρὸς τὸν ξε-νοδόχον.

— Ὅτε καθὼς μοῦ εἶπατε, μπορῶ νὰ μείνω ἐκτενέστερον ἡμέρας ἐδῶ χωρὶς ν' ἀνοί-ξω τὸ παγγί μου, πράγμα ἄλλωστε, ποὺ θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατον, διὰ τὸν ἀπλοῦστατο λόγον διὰ νὰ μοῦ πάρῃς τοὐλάχιστον μίαν ἀντι-μασίαν! Ἀλλὰ κακοῦργε, τὸ αἷμα ἐνὸς Τραπε-ζοῦ δὲ Καπετάν ἀξίζει μίαν πιστόλαν ἡ σταυρὸν ἀντιπρωτέρου.

Ὁ ἱατρός ἐν τούτοις ἔβγαλε τὸ πιστόλι καὶ τὸν ἱπότην ἔσφαξε ἕνα προσκεφάλινον τοῦ τὸ ἔσφαξε κατὰ κεφαλῆς.

Ὁ ἱατρός ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα, ἀλλὰ...

— Ἀλλ' ἡ οἰκογένειά μου, κύριε, ἔχει οἰκό-σημα, τὰ ὁποῖα ἀξίζουν δὲν τὴν παραγκυαλῶν.

— Δὲν ἀμείβω, κύριε. Λοιπὸν ἐπὶ 23 ἡ-μέρας...

Μὴν ἀνησυχῆς, φίλε μου! εἶπε γελώντας ὁ ἱπότης. Ἡ 23 ἡμέρες θὰ εἶνε τὸ ποικιλοπλοῦν διὰ τῆς περιπετειῶς σου.

— Ἄ! κύριε, ἀνέκραξε ὁ Γκωρζοῦ. Δὲν γνω-ρίζω, ἂν ἔχετε οἰκίσματα παράγκυα, ἀλλ' ἡ γενναϊότητα σας εἶνε παραγκυακή... Ταπεινό-τατος δούλος σας...

— Δὲν πρόκειται περὶ γενναϊότητας, φίλε μου. Ἐνὰς Τραπεζοῦ δὲν δέχεται τὴν φιλο-ξενίαν μᾶς ἀγνώστου θεληματικῶς. Ἐφ' ὅσον ἡμῶν ἀναίσθητος, τὸ πρᾶγμα ἐπετρέπετο. Τώρα ὅμως...

— Ὅποτε θὰ μ' ἀφήσετε, κύριε;

— Σήμερον μάλιστα!

Ὁ Γκωρζοῦ φαινόταν ὅταν νὰ εἶχε κάποια ἐ-σωτερικὴ ἀνησυχία. Στὸ τέλος ὅμως ἔλαβε μίαν ἀπόφασιν.

— Ἐν τῇ αὐτῇ περιπετῶσει, κύριε, ἡ ἀγνω-στος κυρία μοῦ ἄρσεν αὐτὸ νὰ σὰς δώσω τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς σας.

Καὶ ὁ Γκωρζοῦ ἄρσεν ἐπὶ τὸν τραπέζιν ἕνα χρυσοῦ πορτοφῶλον. Ὁ ἱπότης τὸ ἀδείασε. Περιεῖχε ἐκτὸς πατόλας. Σκέφθηκε λίγο καὶ ἀπὸ ἐξῆλθε τὸ πορτοφῶλον ἀδειανὸν στὴν τσέτη του, εἶπε στὸν ξενοδόχον.

— Κρατῶ τὸ πορτοφῶλον. Τὰ χρήματα εἶνε δικὰ σου!

— Κύριε, εἶπε κατωχρός ὁ ξενοδόχος, ἡ κυ-ρία ἐπαινοῦσε δι' αὐτό. Θὰ μὲ κλείσῃ στὴν Βα-στίλιν.

— Τότε δόσε τα στὸν ἱατρό διὰ τὰς ἀφαιμά-ξεις, ποὺ δὲν ἐπρόφθασε νὰ μοῦ κάμῃ. Ὅσον δι' αὐτὰς ποὺ μοῦ ἔκαμε, ἐπαυριόσμου νὰ τοῦ δώσω ἐκτὸς κλωστοῦς στὰ ὀπίσθια μόλις ἐπα-νέλθῃ. Χαῖρε, φίλε μου.

Καὶ ὁ Καπετάν ἀφῶν ἔβρασε τὸ ξύριον του γύρισε ἀπὸ τὸ δωμάτιον μέσα στὸ ὅποιον ὁ ξε-νοδόχος ἔμενε σὺν κεραινοπλῆκτος.

— Ἀς ἴδωμεν πρῶτα τί εἶνε ὁ Φτεροπόδης μου! εἶπε ὁ Καπετάν μόλις γύρισε. Χωρὶς αὐ-τὸν εἶμαι μόνος ἀνθρώπος.

Ὁ Καπετάν θυμήθηκε διὰ τὸ Φτεροπόδης μὲ μὲ τὸ ἄλλο του Κογολίνον εἶχαν τοπο-θετηθῇ στὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Καλῆς Συναντή-σεως» στὴν ὁδὸ Βωζιάρ, καὶ διενθνήθη πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Διὰ νὰ μὴ περάσῃ ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ μέγαρον τοῦ Κοσίνη μποροῦσε νὰ κάμῃ μικρὸ γύρο διὰ τῆς ὁδοῦ Περιστερεῶν. Αὐτὸ ἦταν καὶ τὸ φρο-νιμώτερον. Ἀλλ' ὁ Καπετάν δοκίμησε τὴν πρό-φασιν ὅτι τὰ πόδια του ἦσαν ἀδύνατα ἀκόμη καὶ πέρασε πρὸ τοῦ τρομεροῦ μεγάρου στὸ ὅ-ποιον δὲν ἤξευρε διὰ πέρασε ἕνα μῆνα τρομε-ρῆς ἀγωνίας.

Καὶ μόλις εἶχε περάσει ἀπὸ τὴν μεγάλην πόρ-τα, δύο εὐπατρίδια ἐξερχόμενοι τοῦ μεγάρου τὸν εἶδαν.

— Διάβολε! Αὐτὸς εἶνε! εἶπε ὁ Μπαζοῦς.

— Ὁ Καπετάνος! ἀνέκραξε ὁ Σαλῆμπος.

Καὶ οἱ δύο ὄντας. Κατόπιν ἀντήλθαν ὀλίγες λέξεις καὶ ὁ μὲν Μπαζοῦς εἰσῆλθε πάλιν στὸ μέγαρον, ὁ δὲ Σαλῆμπος ἄρχισε ν' ἀ-κολοθεῖ ἀπὸ μακριὰν τὸν ἱπότην.

Ὁ ἱπότης δὲν εἶχε διὰ τίποτε. Καὶ ἂν ἔ-βλεπε ὅμως, δὲν ἐταράσσοντο. Δὲν διέκρινε τὸν κίνδυνον παρὰ μετὰ τὴν μάχην. Εἶχε ὅμως καὶ ἕνα ἐλάττωμα. Ἐφανερώθηκε μὲ πολλὰς χειρωνακ-τῆς γενναϊότητά του καὶ τὴν ἀρεδίαν του. Πέ-ρσεν ἀπὸ τὸ μέγαρον τοῦ Κοσίνη μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ κινώντας τὰ χεῖρα σὺν νὰ ἐπικρα-λοῦσε γῇ καὶ οὐρανῷ. Ἦσαν ἱκανοὶ νὰ εἰσέλ-θῃ μέσα στὴν αἰλὴ καὶ νὰ προκαλέσῃ αὐτὸν τὸν στρατάρχην.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές

Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές

ΣΤΟΙΧΙΣΕ ΑΚΡΙΒΑ!

Ἐπισκέπτης.—Αὐτὸ εἶναι λοιπὸν τὸ πε-ρίφημον πᾶνον ποὺ ἀγοράσατε γιὰ τὴν κυρία σας... Καὶ τί σὰς στοίχισε;

Ὁ οἰκοδόμος.—(ἀναστενάζοντας).—Τὴν οἰκογενειακὴν μου γαλήνην, ἀγαπητέ μου φίλε!

ΣΥΣΤΗΜΑ

— Γιατρε, πῶς τὰ καταφέρνετε καὶ σὰς ἀ-γαπᾷ τόσο πολὺν

ΔΡΑΜΑ ΜΕ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Η τραγική ιστορία που θα διηγηθούμε, συνέβη όταν οι Άγγλοι έβαζαν στην Αυστραλία, τον θαλάσσιο τηλεγράφο που ενώνει το λιμάνι του Δαρβίνου με την Αδελαΐδα.

Η τοποθέτηση του τηλεγραφικού σύματος, που εξετεινέτο σε 700 χιλιόμετρα περίπου, είχε τελειώσει. Κατά μήκος της γραμμής είχαν εγκατασταθεί 15 σταθμοί, που απέχουν μεταξύ τους από 90 ως 120 μίλια.

Σε κάθε σταθμό υπήρχε ένα συνεργείο από 5-6 ανθρώπους για να επανωρθώνη της βλάβες: Έναν άρχηγό, δύο μηχανικούς και δύο τρεις εργάτες.

Αν οι ιδιοκτήτες που ζούνε στις απεραντούς εκτάσεις της Κεντρικής Αυστραλίας, της εμπορεύσεως, δεν ένοχλοσαν κάθε τόσο τα συνεργεία της τηλεγραφικής γραμμής θα λειτουργούσε από την πρώτη στιγμή τελεία. Η εμπορεύσεως είναι δασοδείς έφημοι άγριες, όπου δεν κατοικούν παρά μόνον μερικές φυλές ιθαγενών που μισούν θανάσιμα τους λευκούς. Όταν δεν μπορούν να τους σκοτώσουν πολεμώντας τους σε ανοικτά, τους σκοτώνουν με ποικιλία και χωρίς να διατάζουν καθόλου.

Σε μία λοιπόν από τις πιο έρημες αυτές εκτάσεις, σε 800 χιλιόμετρα περίπου απόσταση από το λιμάνι του Δαρβίνου και της Αδελαΐδας, είχε εγκατασταθεί το συνεργείο του ογδόου σταθμού. Άρχηγός ήταν κάποιος Άγγλος της Αυστραλίας, ο Στάπλετον, ο οποίος είχε υπό τας διαταγές του δύο μηχανικούς και τρεις εργάτες.

Ένα βράδυ ενώ καθόντων ξένοιαστοι στην σκηνή τους, είδαν έξω από την σκηνή, συνοδευόμενοι από τους μηχανικούς και τους εργάτες, Μόλις έκαναν λίγα βήματα και οι μηχανικοί και οι εργάτες έπεσαν, θανάσιμα χτυπημένοι από τους ιθαγενείς που παραισέλευσαν και που είχαν βάσει την φωτιά. Το δόλο με το οποίο τους χτύπησαν είναι το ακόλουθο: Ένα σκληρό και βαρύ ξύλο, μήκους 50 ως 60 εκατοστών του μέτρου, σούβλερο και απ' της δύο άκρες.

Όσο για τον Στάπλετον, μολοντί πολύ βαρύνει πληγωμένος, όσοςο κατώρθωσε να σωθεί έρποντας σε κάτι πυκνούς θάμνους απ' όπου δεν βγήκε παρά μόνον όταν βεβαιώθηκε ότι οι άγριοι είχαν φύγει.

Καταβάλλοντας τότε υπεράνθρωπη προσπάθεια, σύσθηκε ως το τηλεγραφικό μηχανήμα που με άσκητη χαρά είδε ότι το είχαν αφήσει ανέπαφο οι άγριοι.

Αδράχοντας με τα συνεσπασμένα απ' την άγνοια δάχτυλά του το μηχανήμα, κουνούσε με κτυπήματα βιαστικά, λαχανιασμένα, και ζήτησε να τον συνδέσουν με τον άκραιο σταθμό της Αδελαΐδας.

Στο κάλεσμά του έλαβε άμέσως απάντηση. Τον ρωτούσαν τί συμβαίνει.

— Τόκ-τόκ, τόκ-τόκ-τόκ... Πεθαίνω...

Καλέστε άμέσως την γυναίκα μου και τα παιδιά μου... Βρίσκονται στην Αδελαΐδα, Γρήγορα... τρέξτε... Θέλω να τους αποχαιρετήσω πριν πεθάνω.

— Τόκ-τόκ-τόκ-τόκ... Θα καλέσουμε ένα γιατρό... Τού λέτε που είστε πληγωμένος... Τού ξηγήστε... Ισως σωθήτε...

— Τόκ-τόκ... Περίττοι! Δεν υπάρχει καιρός για χάσιμο!... Την γυναίκα μου, τα παιδιά μου! Γρήγορα! γρήγορα!

Ενώ έτρεχαν να ζητήσουν απ' τον σταθμό όπου τηλεγραφούσε ο Στάπλετον, τα πλάσματα που περισσότερο άγαστοσε στον κόσμο, ο τηλεγράφος της Αδελαΐδας μετεβίβαζε στον έβδομο σταθμό—σ' απόσταση 180 περίπου χιλιομέτρων απ' εκεί όπου βρισκόταν ο έτοιμο-θάνατος—την διαταγή της άμεσου άποστολής στο μέρος όπου είχε συμβεί το δράμα όλων των δυνατών βοηθειών, τόσο για την σωτηρία του Στάπλετον, όσο και για το θάνατο των νεκρών.

Από στιγμή σε στιγμή, πένθιμα τόκ-τόκ, άλλα αγωνιώδη και άλλα θλιβεράς παρηγορητικά, έναλλάσσοντο απ' την μία ως την άλλη άκρη του σύματος, με το οποίο ένας έτοιμο-θάνατος μπορούσε να κάνει ν' άκουστούν, λές, οι κτύποι της καρδιάς του σε όσους παρακολουθούσαν από μακριά την άγνοια του, και με τους οποίους τον έχούσε άγρια έρημος 200 περίπου χιλιομέτρων.

Τέλος, η γυναίκα του Στάπλετον έφθασε με ένα άγριο δεκαοκτώ και ένα κορίτσι δεκαέξι χρόνων, στον σταθμό όπου είχε κληθεί επείγοντως. Έχουν ήδη μάθει την τρομερή είδηση, και με λυγμούς, μολίς μπήκαν στον σταθμό, όρμησαν απελευσμένοι προς το τηλεγραφικό μηχανήμα. Λές και θέλουν ν' άποσπάσουν απ' το άηχο μηχανήμα την ζωντανή εικόνα εκείνου που θα τους στείλει τα τελευταία λόγια του, χωρίς όμως να τον άκουνε, χωρίς ν' άκούνη τον άτεράντο λόγο και την άτεράντη άγάπη που θάχουν τα λόγια του!

Και νά! Η μηχανή ξαναρχίζει τα μονότονα της τόκ-τόκ. Οι λυγμοί έξω από σταματούν. Μία βαθιά σιωπή χύνεται παντού. Τα μάτια όλων, τρελλά απ' την άγνοια, πέφτουν στην χάρτινη κορδέλλα που το φως της ξετύλιγμα δείχνει ότι η ζωή δεν άφηκε ακόμη τον Στάπλετον.

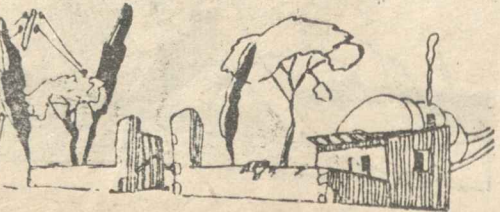
Ο τηλεγραφητής ξηγεί στην οικογένεια της λέξης που η μηχανή χαρρίζει στην κορδέλλα με γαλάζια σημεία.

— Είστε όλοι εκεί; ρωτά ο Στάπλετον. — Ναι, απαντά ο τηλεγραφητής, χωρίς όμως να μπορέση να κάνει τον έτοιμοθάνατο να νοιώσει με τί πόνο είναι αυτό το ένα ή γυναίκα του και τα παιδιά του.

— Άλλ' ο Στάπλετον μαντεύει τον τόνο. Τού φαίνεται ότι άκούει της κλαμμένης ερωτήσεως που η γυναίκα του και τα παιδιά του ίκετεύουν τον τηλεγραφητή της Αδελαΐδας να τους μεταδώσει:

— Πού είσαι πληγωμένος; Φεύγει απ' την πληγή σου πολύ αίμα; Όχι, δεν θα πεθάνω! Θα φύγωμε τώρα-δ άμέσως, θα βρεθούμε γρήγορα κοντά σου, θα σε περιποιηθούμε, θα σε σώσουμε!... Ω Θεέ μου, Θεέ μου, μίλησέ μας!... Μά δει, καλύτερα μη μάς μιλάς! Μη σαλεύεις! Μη χάνεις της δυνάμεις σου! Σαπλώσαν και περμένε μας!

Νά τι άκούει ο Στάπλετον σε ό,τι του μεταβιβάζει ο τηλεγράφος άτακτα, άρρυθμα, άκατάστατα, γιατί οι τηλεγραφητές έλαιομένοι απ' τα κλάματα που άκούνη, τάχουν χαμένα και δεν ξέρουν τί τηλεγραφούν.

Μά ή στιγμές είναι πολλές. Ός τον νοιώθει ότι έγγίζει το τέλος του πριν πεθάνη να στείλη τα στενά λόγια αποχαιρετισμού στα αγαπημένα του πρόσωπα.

Μαζεύοντας τότε όλες τις δυνάμεις του απομένον, χτυπά το κουδούνι του καλού με χτυπήματα βίαια, αδιάκοπα, απ' τον στον σταθμό της Αδελαΐδας καταλάβα ότι θέλει να τον άφήσουν απόν μόνον χωρίς να του άπαντούν.

— Τόκ-τόκ, τόκ-τόκ. Γυναίκα, ε, στιγμές θα είμαι νεκρός. Δε θα σε πείσω. Έτσι το θέλεις ο Θεός! Παιδιά μου, πάτε την μητέρα σας, να την στείλετε να την άκούτε! Ύστερα πολλά μιλώ και πονώ να σας μιλήσω. Τα λόγια χαμένα άφάνη είναι ο καρπός των κινήσεων των βλατών... Έσένα, γκέ μου, σ' έρω, από τη δουλειά σου... Έσύ, κόρη μου, τρεντής σε λίγο και θαφής την άσπρη γάμο. Νοιώθω το κρύο του θανάτου να γόνι... Γονατίζω και προσευχίζομαι μου... Σάν ένας πέλος σκαπτή να μου!...

Στο άκουσμα των στενών αυτών λόγων οι παριστάμενοι στον σταθμό της Αδελαΐδας γονατίζουν έμπρός στο τηλεγραφικό μηχανήμα, σάν να βλέπουν σ' αυτό σαρκομένη λές, την ψυχή που είναι έτοιμη φύγει. Ύστερα, διδόμενα σε μία λεπτή που την κόβουν οι λυγμοί της γυναίκας Στάπλετον και των παιδιών του, σπννται. Ορθοί τώρα πιά άκούνη τα τελευταία, όσο πάν άδυνατούν και άσπννουν, με τους στέλνουν τα τελευταία ψυχραμένα έτοιμοθάνατου...

Και βότερα, τίποτα πιά... Ο Στάπλετον είχε ξεκινήσει χαράματα την τελευταία του πνοή το χαριστικό τηλεγραφικής μηχανής...

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΕΡΕΛ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ

Πώς νοιώθω, δίχως πόνο, δίχως κλάμα, δίχως λυγμούς που είναι ίδιο των δειλών, δλοένα της ψυχής μου κάτω δρόμο να παίζεται—χωρίς αναπαύση.

1922

...Κι όμως, πώς είχα δεινερει ένα όρε ώσαν άπόψε ευδοκίμαζο, κι έτα άνη στού φεγγαριού ή ψυχή μου κάτω από της λήθης νάβρισκε το Μυστικό...

ΓΑΛΗΝΗ

Και νά, το θαύμα που έγινε! που δοξα την ήρεμία και πάλι στη ζωή μου... Πού ή σκέψεις μου ή μαύρες σκαρφαλω έρεβια, στη χαρούμενη ψυχή μου...

1922

Ήταν, αλήθεια, τόσο απελευσμένη ή ψυχή μου, κι ήταν τόσο το σπνντό... Μά έαφνον άντίκρυσα—στιγμή ελλομένη—δύο μάτια που δακρύζαν μέσ' στο δράμα...

Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΑΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΘΥΜΑΣΑΙ ;

Θυμάσαι τάχα την άγνη κι' ερωτική βραδιά, —τόρα που μ' άλλον βρίσκεσαι σε μ' άκαινοφ— πως ήθελες και σ' άγάπησα μ' όλη μου την καρδιά και μ' όλα μου τα νειάτα ;

Ήθελες έσύ κι' άνάτειλε κάποια καινούργια αγγή για μ'α καρδιά που ράγισε, γλυκεία κι' άνοι- ροπλάστορα' ήθελες έσύ κι' άνέδρακα που πάνω από τη γή που να σ'άς μιλήσω. Τά λόγια χαμένα άφάνη είναι ο καρπός των κινήσεων των βλατών...

Ήθελες έσύ κι' επέταξα στα πλάτη τ' ούρανο. άπάνω από τα σύννεφα, με τους άητους άντάμα, κι' έξέλασα, στο γύσσιμα άνελου μακρινού, τον πόνο και το κλάμμα.

Ό! να θυμάσαι την άγνη κι' ερωτική βραδιά, έσύ κι' άν μ' άλλον βρίσκεσαι σε μ' άκαινοφ— πως ήθελες και σ' άγάπησα μ' όλη μου την καρδιά, και μ' όλα μου τα νειάτα !

ΛΑΚΗΣ ΤΣΑΦΙΤΣΑΣ

ΞΕΧΑΣΕ ΜΕ

Θέλεις, δε θέλεις, πρόσθε να ίδης τί θα σου πώ : Πάνε τα χρόνια που σκυφτός ερχόμουναι σιμά σου' δεν ξέχω—άλήθεια!—κ' έτρεξε—μά τώρα δεν μπορώ : Ξενοστήσε ή ποδητή μικρούλα μου άγκαλιά σου.

Μπροστά μου στέκουν άμορφες παρθένες, ζη- λευτές, με μάτια λάγνα, φωτεινά, με πλέρια καλωσύνη' στο νοι μου ζωντανεύουν κάποιες χαρές παλιές σάν στην ψυχή μας άνθίζαν του έρωτος οι κρύ- νοι.

Μά πάλι, άν σένα σκέφτομαι, τί θγαίνει απ' αυτό, άφ' απ' την άγάπη μας τίποτα πιά δεν μένει; Το π'άν προβάλλει γύρω μας οδράνιο ζηλευτό... Έ, έξασέ με και έσύ, γλυκεία μου άγαπημένη. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΠΟΙΑ ΧΑΡΑ

Κάποια χαρά άφειδώλευτη που είδα στο πρό- σωπό σου, σε μ'α στιγμή που γύρισα τα μάτια μου σε σένα με μ'α λαχάρα περ-σση, έγγνώρισα το πόθο που νιωτικά ένα-ένα.

Κάποια χαρά άφειδώλευτη που είδα στο πρό- σωπό σου, μέσα στού δάσους μ'α φορά την θελκτική γα- λήνη, όταν γλυκά απαλόγερα με θέρη στο πλευρό σου άξέχαστη θα μείνη.

Κάποια χαρά άφειδώλευτη που είδα στο πρό- σωπό σου, να φεγγολάμψη θαρρετά, σε κάποιο δειλινό, έμμοιασε στέμια δλόφωτο, χρυσό στο μέτωπό σου σάν άστρο φωτεινό...

Κάποια χαρά άφειδώλευτη που είδα στο πρό- σωπό σου, σ' ένα περβόλι άμφορο, κάποια γλυκεία βραδιά, μ'α πόθοσε το μυστικό, ποιχες κρυφά δ'όκο θαθεί μ'έσ' στην καρδιά.

ΜΑΚΗΣ ΚΙΕΚΑΣ

ΦΙΩΧΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ!...

Ήταν ευτυχισμένη!...

Ζούσε ήσυχη στο χωριούδάκι της, με τον πα- τέρα της και τα μ'αρά άδελφία της, ξένοιαστη απ' όλες της έφημερες σκέψεις και άνησιχίες, γιατί της έφτανε ή άγάπη τους να την κάνει ευτυχισμένη!...

Τότε γνώρισε Έκείνον... Τον γνώρισε μ' άνο έστική, φεγγαρόλου- στη βραδιά, γεμάτη μαγεαία και γλυκά, όταν δεν ταράζει τίποτα τη φύση παρά κάποιο έλαφρό μουρμούρισμα των φύλλων, που ψθυ- ρίζουν άναμεταξύ τους τόσα και τόσα άνείπωτα λόγια στη μυστηριώδη γλώσσα τους... Καί τον άγάπησε μ' όλη τη δύναμη και τη φλόγα των νεανικών της χρόνων, κλάθοντας γι' ας-τόν τα π'ό γλυκά άνείρα! Κι' αυτός, που της έποσχέθηκε τόσα και τόσα, μ'α μέρα την παρά- τρεψε γ'ά να παντρευτή κάποια άλλη με προίκα, άφίροντας πίσω του τη φτωχοπούλα που με τόσα πλάνα λόγια της έλενε την καρδιά της...

Χειμώνα!... Σ' ένα φτωχικό δωμάτιο φωτ σμένο απ' το μοναδικό καντήλι, που καίει μπροστά στο εικόνασμα της Παναγίας είναι έσπλημένη σ' ένα κρεβάτι μ'α φτωχούλα κό- ρη, και βήχει... και βήχει...

Μ'α απ' αυτές της νύχτες ήσαν να ταρά- ζουν την τραγική αυτή γαλήνη μακρινού ήχοι κήδρας που συνδέσαν κάποιο παλιό, ληστο- νημένο τραγούδι... «Καθώς περνούν και χάνο- νται τα τόσα άνείρα μας...»

— Άχ! δνείρα... μουρμούρισε ή άρρωστη... και τα δάκρυα κυλούν άκατάτητα τόρα απ' τα μασοδυμένα μάτια της...

Άνοιξη!... Τα πουλάκια κελαδούν τόσο όραιο και γλυκά στα δέντρα, κι' ή γή είναι στολισμένη με χίλια διά πολύχρωμα λουλούδια... Παντού χαρά, παντού ευτυχία... γέ- λο α, τραγούδια και έσπαντώματα... Κι' ή κόρη πέθανε!... Άνθ σε και μαράθηκε την Άνοιξη... Τα γλυκά κελαδήματα των που- λιών σμίγουν με τους παραχαυούς θρήνους τού πατέρα και τών άδελφών που κλαίνε την άτυχία τους...

Ένας παλός κι' οι δίκοι της την ξεκίνησαν γ'ά να την συνδέψουν στο μακρινό ταξίδι... — Φτωχό λουλούδι!...

ΚΡΥΦΟΙ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΙ

Πολλές φορές γλυκοί συλλογισμοί ασήγα- ζουν μέσα στην ψυχή μου, και σάν μ'α χροστή άχτίδα ή έλπίδα φωτίζει τη σκοτεινιάστη ή- παξή μου, κι' έρχεται ή φαντασία με τ' άρα- χούφανα φτερά της να με φέρη μακριά σε χότους μαγεμένους, και που γαλήνεμένη ή ψυ- χή μου μένει έκστατική γ'ατί γύρω της ξανοί- γονται σάν ξωτικά λουλούδια τα πλάνα άνεί- ρά μου!...

Μά είναι φορικό να ξη κανείς με δνείρα γλυ- κή, γ'ατί ή πραγματικότητα έρχεται τότε π'ό σκληρή κι' άπλόωντας το φοβερό της χέρι με- ρίχνει μέσ' στην σκοτεινιά της πρώτης μονα- χίας μου και τότε μικροί συλλογισμοί πλάκώ- νουν την φτωχή μου σκέψη. Σάν ένα έρημο- κλησι που μέσ' στην γλυκεία μυστοκωπεία που το περβάλλει κανένας δεν το πρόσθεξε, γ'ατί είν' φτωχό κι' άσημαντό. Μ' αυτό μόνον ή υπερήφανο κλείνεται μέσ' στο μυστηριό του! Έτσι κι' ή δόξα μου καρδιά κλε σμένη άπο- τιχητικά μέσ' στον δικό της κόσμο, πλάθει κρυφούς συλλογισμούς...

Μά αιδάναται ή δύστυχη π'ός έρημη και μοναχή παντοεινά θα μείνη σάν το έρημο- κλησι, γ'ατί ποτέ δεν θα βρεθή κανένας να την νοιώσει!... Κι' έτσι σ'γ'α-σ'α γ'ά ούδω ή άχτίδα της έλπίδας που άμυδρά φωτίζει τη σκοτεινιά της δάθη, και θα σβυστή κι' αυτή μέσ' στα σκοτάδια τα δικά της!...

ΕΣΘΗΡ ΛΑΣΚΑΡΗ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΣΙΓΓΑΝΟΥ

Τό δειλί πένθιμ' άπλωσε το κνερό του άδράχτι πάνω απ' τον κάμπο, τα βουνά, τη λίμη τη γα- λλά α... Λουφάζαν τα ματωρόκυλλα... κι' είναι σάν κάπο ο άχτι να σμίγη σ' άναφυλλήτα των λουλουδιών τα νάζια...

Κι' ή νύχτα καθώς έπεφτε στην άπλοτή την τάμπα και σούρνονταν ως τού χωριού την ήλειμ έ- ρημιά, ο θλιβερός άσίγγαφος σε κρύα τρώγλη κά- πο α, έσθινε σάν μ'άν άρια μέσα στη μοναξιά.

«Παίξε σ'ν, παιγγάνε, σ'νε παλιό θ'ολί σου, της ζωής το νύκνειν άσμα. Στην όωρή νύχτα όπου πέφτει, το φτωχό κορίσι σου θάνη της καρδιάς σου προσφορά στενή!»

Κι' ως ή νύχτα έρθε στην φριχτή σου δοφάνε α, κι' ως γ'ά πάντα πάψη να χτυπά ή καρδιά, ή άνυπαρξία μέσα στην άρπνεια, θα σου κλείσει άγάλια την στενή ματιά!... ΑΓΗΣ ΑΣΤΡΑΙΟΣ

ΕΗΜΕΡΩΜΑ

Ή νύχτα σβνείται! χάνεται! Σάν σύννεφο που φεύγει κι' άφίνει κατακάθαρο κι' αλδέρο οδράν! Τ' άστρα, χαθίκαν, κρύφτηκαν, κι' ή πούλια βασιλεύει, και ξεχωρίζει απ' το χωριό, άγνάντια το δουνό.

Ή αήρα της άκρογαλιάς τη φυλλωσ ά χαδεύει, κι' αναγκαλάζει και οινά, ή γερασμένη γή : άγο-επνάνει ή άργατεία, και τη δουλειά γυ- ρεύει.

Φωτιά και φλόγες στο δουνό! Ροδίς! ή χαρ- ανή! Τ' άνδρόνι μέσ' στη βατουλιά άρχίζει το σκοπό του, Καμπάν' άκούει ο φτωχός—και κάνει το σταυ- ρό του.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΕΜ. ΜΗΛΙΑΡΑΚΗΣ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΣΟΥ

Τ' άγαπημένο γράμμα σου κρατώντας, νοσταλ- γώ κάποια στιγμήλα Ιβανικά, χουστή και μαγε- μένη, που κάτω απ' τα φυλλώματα, μικρή μου σ'ν και γ'ά βρεθήκαμε ένα δειλινό σφιχτά άγκαλιασμένοι.

Τ' άγαπημένο γράμμα σου, που μέσα του έχει κλείσει δόκους, φίλια, πόθους, καθμούς και φλόγα πε- ρισσή, στην πανεμένη μου καρδιά άνάβε το μεθύσι κάποιας άτέλειωτης χαράς, άγάπη μου χουστή.

Τι κι' άν ή μοίρα μ' έστειλε να ζώ μακριά στα έξνα; Τι κι' άν ο χρόνος άσπλαχνος τα πάντα μετα- βάλλει;

Τ' άγαπημένο γράμμα σου κρατώντας, δέπω σ'ένα, ξαναγεννιέμαι, ξαναζώ στο παρελθόν και πάλι...

Κι' όταν διαβάω της γραμμής που το λευκό σου χέρι μ' έναν καύμό ερωτικό σκαρφαύσε σε μ'άν άσκη, τα μάτια μου θολώνουνε... Γιατί; ο Θεός το έσσει!...

Και πάνω στο λευκό γαρτί άγογυλιά ένα δάκρυ. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΙΕΚΗΡΑΣ

τίμους αὐτὰς κυρίας.

Α. ΛΕΟΝΤΙΑΔΗΣ

ΚΕΡΚΥΡΑ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Μεγάλην ἐπιτυχίαν ἐσημείωσαν ἐφέτος οἱ διάφοροι χοροὶ. Ὅπως καὶ ἕκαστον ἡ θαυμασία καὶ μοναδικὴ ἐν Ἑλλάδι αἰθουσα τοῦ Δημοτικοῦ μας θεάτρου ἐπανείδεν ἡμέρας παλαιὰς δόξης. Ἐδόθησαν ὁμοίως χοροὶ μὲ πλούσιον κοσμήσιν καὶ μὲ πολλὰς ἀπολαύσεις.

Ἰδίως ὁ χορὸς τοῦ συνδέσμου Ἐφέδρων ἀξιωματῶν ποὺ ἐδόθη τὸ παρελθὼν Σάββατον 22 Φεβρουαρίου εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ θεάτρου Φοινῆς συγκέντρωσε τὴν ἀφρόκρημα τῆς Κερκυραϊκῆς κοινωνίας. Ἡ μετατροπὴ δὲ τοῦ θεάτρου Πιερλὼν εἰς αἴθουσαν χοροῦ συνετέλεσεν ὥστε αἱ λαϊκὰ τάξεις νὰ τὴν πλημμυρίζουν καὶ ἐκεῖναι χορεύουσαι μέχρι πρωγίας.

Ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσαν αἱ ὑπὸ τοῦ θ' αὐτοῦ Δραματικῆς-Τοιγὰρ δευτείας παραστάσεις εἰς τὸ Δημοτικὸν μας θέατρον. Ἀνεβδόθησαν διάφορα ἔργα Ἑλλήνων καὶ ξένων συγγραφέων καὶ ἐν γένει αἱ καταβληθεῖσαι προσπάθειαι πᾶσι δόσαν τὸ κοινόν, καὶ εἶναι ἄξιον ἐπαινοῦν ὅλοι τῶν. Προσεχῶς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ὁς ἂν θ' αὐτοῦ θ' ἔλθῃ Ἱταλικὸν μελόδραμα. Γενικῶς ἡ Κέρκυρα γλεντᾷ ἀπὸ ἀνέκαθεν. Ἀπόδεξις τὸ εὐθυμον καρναβάλι τῆς, οἱ τραγελοχοὶ τῆς καὶ ἡ μουσικὴ τῆς κινήσις.

ΣΠΥΡΟΣ ΚΑΖΙΑΝΗΣ

ΣΑΜΟΣ-ΒΑΘΥ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Γενομένων ἀρχαίων τῶν Φλοτεχνικοῦ δμῶλου Νέων ἐξελέγησαν ποδοδρόμοι ὁ ἀγαπητὸς μας φίλος κ. Στέφανος Σίδερης, ἐκ τῶν καλλιτέρων ποητῶν τῆς Σάμου, ἀντιπρόεδρος ἡ κ. Ε. Στοιματῆς, γραμματεὺς ὁ κ. Π. Σίδερης, ταμίας ὁ κ. Δ. Γεωργιάδης καὶ σύμβουλοι οἱ κ. κ. Καραγιάννης, Παράσχου, Καρῶτου, Καρῶτα καὶ Σπύρου. Μανθάνομεν ἐπίσης δι' ὁ σὺλ' ὅπως οὗτος ἐτοιμάζει τὴν ἐκδοσὶν περὶ τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Μηνεῖα Ἐπιθεώρησις».

Μεταύριον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ τέως Βουλευτηρίου θὰ γίνῃ ὁ ὑπόγειος δῶς καὶ ἕκαστος χορὸς τοῦ Πανσάμου. Κατ' αὐτὸν θὰ ἐκλεγῇ καὶ ἡ ὡρασιότερα Σαμωποπούλα.

ΑΝΘΟΣ ΑΝΕΜΩΝΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δ. Ευδάν, Καρδαμύλην. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Φύλλα ἀποστέλλονται τακτικώτατα, ἀπὸ τοῦ τεύχους 120. Βιβλίον ἐστάλη.—Ε. Κόρτζα, Τρίπολιν. Χρήματα ἐλήφθησαν.—Γ. Δεμπῶν, Μυτιλήνην. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Δύνασθε νὰ πορηθεύητε τὰ βιβλία, ἀποστέλλων 5 δραχ. δι' ἕκαστον τόμον.—Μ. Καζοῦρη, Βούλαν. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Φύλλα ἀποστέλλονται.—Σ. Φορέτον, Γούθειον. Δυστυχῶς ἀδυνατοῦμεν νὰ σὰς δώσωμεν τὴν αἰτουμένην δέξιν σ. ν.—Ι. Καρακωστήν, Καρπενήσι. Χρήματα ἐλήφθησαν. Φύλλα ἐστάλησαν.—Β. Γαλανάκη, Πύλον. Δὲ λόγους λογιτικῆς τάξεως δὲν ἐγγράφομεν συνδρομητὰς πρὶν ἢ οὗτοι ἐμβάσουν τὴν συνδρομὴν τῶν.—Τ. Ἀθητάκη, Ρεθύμλεον. Ἀποστέλλονται. Ἐμβάσατέ μας τὰ ταχυδρομὰ καὶ τέλη.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Π. Δανόπουλον, Νεμέαν. Βιβλία ἐστάλησαν.—Τίτον Λίβον, Ἀμαλῖα. Ἐχομεν ἀντ' ἀπολαύσεων ἐν Ἀμερῇ. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.—Σ. Μαύπουλον, Θεσσαλονίκην. Τὸ ζήτημα τοῦ τί δέον νὰ ἔλαβετε αὐτοπροσώπως.—Σ. Τσαναῖαν, Σάτυσαν. Δύνασθε νὰ ἀποστείλετε δηγήματα μεγάλα πρὸς κρίσιν, διὰ πρὸς δημοσίευσιν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' ἐνεργείας σας.—Α. Ζαχαρίου, Βαθύ. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ἀποστέλλετε μίαν φωτογραφίαν.—Σ. Καζιάνην, Κέρκυραν. Φωτογραφίας τοιαύτων δὲν δημοσιεύομεν. Ἡ ἀνταπόκρισις δημοσιεύεται. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.—Α. Μαρκόγιαννην, Πύλον. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς μέχρι τοῦδε ἐνεργείας σας.—Α. Λεοτῆδην, Κωνσταντῖνον. Μ. Ἀνάκην, Σέρον. Χ. Μπιστογιάννην, Ἀμαλῖα. Δελτίον καὶ σκετικὰ ὁδηγία ἀποστέλλονται.—Τ. Σέριπτον, Καβάλλον. Α. Μπαρτισμάνην, Κομοτηνήν. Σ. Μαϊόπουλον, Θεσσαλονίκην. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

Κάθε ἀνάνυστος τῆς «Γεωμετρίας» δικαιοῦται νὰ ἔλθῃ δι' ἐπιστολῆς ἀπευθυνομένης εἰς τὰ γραφεῖα καὶ μετὰ τὴν σημείωσιν : «Διὰ τὸν ἰατρὸν», οἰκονομῶν ἰατρικὴν συμβουλὴν.

Παραγγέλλεται δυνάμει διὰ νὰ εἶναι σαφέστερος καὶ νὰ μὴ νοσηροποιῶμεν εἰς ἐρωταποκρίσεις νὰ περὶ τῆς λεπτομεροῦς τῆς ἐκδηλώσεως (συμπτώματα) τοῦ νοσήματός του, τὸ χρονικὸν δῆγμα τῆς ἐμφανισθεῖσας τῶν, τὸ εἶδος τῆς θερμότητος ἢ τοῦ ἔκτακτου καὶ ἐάν προηγήθησαν ἄλλα νοσήματα.

Προσέτι νὰ σημειώσῃ τὴν ἡλικίαν του, ἐάν εἶναι ἐγγάμος ἢ ὄχι, τὸ ἐπάγγελμά του καὶ ἐάν καμὴ καταχρησιν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν.

Ἀλφάβητος τῆς Γλῶσσας, Γλῶσσα.—Νὰ τρώγετε ζαχαρόδη, ἀμυλώδη καὶ λιπαρά. Τὸ καλοκαίρι θάλασσα λουτροῦ. Ὡς δυναμωτικόν, σὰς συνιστῶ sirop iodure de fer 1 κοχλ. σούπας, μεσημέρι καὶ βράδυ κατὰ τὸ φαγητόν.

Π. Χρῆστοφοράτον, Λειβαθὼ Κεφαλληνίας.—Νὰ μὴ δίδετε ἀφορμὴν. Ἡμεῖς οὐκ ἐσμὲν περὶ τοῦ ὕπνου νὰ πίνετε 1 φλυτζάνι τίλλιο καὶ νὰ κοιμηθεῖτε ἀνὰ καὶ σὲ στρώμα σκληρό. Τὸ καλοκαίρι ν' ἀρχίσετε ψυχρολουσίαν.

Ζῶναι Ἐλαστικά-
maillots
Κορσέδες Claverie
Ζῶναι ἰατρικὰ διὰ
Κυρίους καὶ Κυρίας
Κάλτσαι ἐλαστικά
Claverie
Προσωπίδες Καλλονῆς
Κηλεπίδεςμοι
Εἰδικὸν Καταστήμα
ΛΥΚΟΥ ΓΟΥ 15α.
Πλησίον Σταθμοῦ Ὀμενείας

Α. Δ. ΓΙΑΝΝΗΠΟΥΛΟΥ

χρολοσίαν.

Παίδι τῆς σκαρτείνης.—Ἐδόθη δέξιον ὅτι ἔχετε ἐκτετακτικὸν πνεύματι πειραμένον χειρουργοῦ, ἵνα μὴ διακινδυνεύετε τοὺς κινδύνους. Προσπαθῶν νὰ ἐκτελέσῃ τὰς ἐνδοφρενίους καὶ ὑποφρενίους καὶ ἐκτελέσῃ, κατὰ περιόδον.

Τζένικαν, Θεσσαλονίκην.—Ἡμέρας πρὸ τῆς ἐποχῆς, ποίπει νὰ εἰσθε δυσκοιλία, λαμβάνουσα ἐκ τῆς θέρσεως καὶ κάμνουσα ἡμικρανία. Ἡ ἐμφανισθεῖσα ἀνάπαυσις νῆς, κατὰ πλάσιν ἐπὶ τῆς κάτω γαστρικῆς καὶ ἐν ὅσῃ ἰσχυρὸν πόνον αἰσθάνηται πρῶτον καὶ ἐσπέραν.

Τὸ συντελεῖν ἐνδυνάμει εἰς μεγάλαν Διηγήτριον Ευδάν, Καρδαμύλην. Δέν περιγράφεται καλῶς ἡ δυσκολοσύνη νὰ διαγνώσῃ. Γράφεται ποῖον σημείον τοῦ ποδὸς σας ἐκτετακτικὸν μέρος δυσκοιλιότητος νὰ κινήσῃ νὰ ὅτι οὐτε ὁ ὀλίγος ἄριστος οὐκ ἐστὶν ὡρὴν τοῦ φαγητοῦ, οὐτε κατὰ τὴν τῶδες σιγαρόττον μποροῦν νὰ διαβῇ.

Κρητικὸν ποῦλο, Ἡράκλειον.—Ταχὺς εἰς ὀφθαλμολόγον. Ἐλπιμὴν τὴν Καρδιάν, Ἀθήναι.—Ἐξακολουθεῖτε τὴν ἐν δυνάμει ναστικὴν διὰ τῆς ἀνοψέως καὶ πρὸς τῶν χειρῶν, ἥτις δὲν ἐπὶ τὴν ἐπὶ τοῦ στομάχου. Τὰ θεμέλια λουτροῦ εἰς ὅλον τὸν θώρακα—πλὴν τῶν κατωτέρων, ἐπίσης ὑποβιβασθῇ. Τὸ εἶδος τῆς σῆς σας ἐκτετακτικὸν ἐκ τῆς σκαρτείνης καταστάσεως. Νὰ προσέτι δυνάμει τὰς ὁδῶν, τὰ ἀμυλώδη καὶ τὰ λιπαρά.

Γεωργίου Νίκανδρον.—Ἡ ἀναγορευμένη κακὴ συνήθεια σας νὰ καλῇ τὰς ἐνοχλήσεις καὶ δυνάμει νὰ νοσηρῶτε φυσιολογικῶς. Ποίπει νὰ λάβετε ἀογὰς καθάρσιον, καὶ ἐπὶ ὀλίγας καμῆτε δίαιταν ἀογότερα, κατὰ τὴν καμῆτε ψυχρολουσίαν.

Ἀρχαδιανήν, Γορτυνίαν.—Ἐν δυνάμει τῶν πνευμάτων φωτίζονται καὶ τῆς ἀκτινοσκοπῆσεως, οἱ πνευματοσκόποι γὰρ εἶναι ἐλαττωμένοι. Ἐπειναι πρὸς δὲν παρουσιάσῃ οὐτε διὰ καὶ ἀπὸ τῆς πάρουν, δὲν δύναται νὰ παραβῇ τὸ παρόν, ὅτι ποδεῖται περὶ φυσιολογικῶς ποδεῖται τὰς ἄλλας παρ' ἐπὶ τῆς συνήθῃ παθολογικῆς ἐπεξεργασίαν καὶ ὁσέως, τῆς ὁποίας ἡ ὑλὴν τῆς ἐπεξεργασίας ἐκ τῶν γεινναζόντων τῆς πρὸς δένων. Ὡς ἐκ τούτου νὰ μὴ ἀννοήσῃ τὴν ἐπεξεργασίαν οὐτε νὰ ἀποβῇ τῆς ἐπεξεργασίας. Ὅσον ἀογὰς τὰς δυνάμεις καὶ λ. π. σάμακα, καλὸν ἔστι νὰ ἀποφύγετε. Προσέτι τὴν ἀποφύγετε πείαν μακρὰν κοινότητος, ἐλάττωσιν τῶν πῶν τοῦ ἐπαγγέλματός σας, περὶ τῶν δένων, ἀμυγδαλῶν κλπ. προσέτι τὴν γοιτιπώδους μολύνσεως ἐκτετακτικὴν ἐπεξεργασίαν: sirop iodotannique 14 κοχλ. σούπας, μεσημέρι καὶ βράδυ κατὰ τὸ φαγητόν.

Φοιτητὴν Ἑυπ. Σχολῆς Ἐκτετακτικῶν.—Πιθανόν νὰ μὴ εἶναι καλὸν ταῦτα, ἐπεὶ δὲν πεινῶνται σὰς ἐπὶ τὰς εἰς νὰ συμβουλευθῇ ἰατρὸν καὶ ἐπὶ τῶν περὶ κήλης, νὰ ὑποστῇ τὸ ἐκτετακτικὸν ἐγγεῖρησιν, διότι εἶναι τὸ μόνον μέσον νὰ παλαγγίσῃται ταχέως καὶ εὐχέλως.

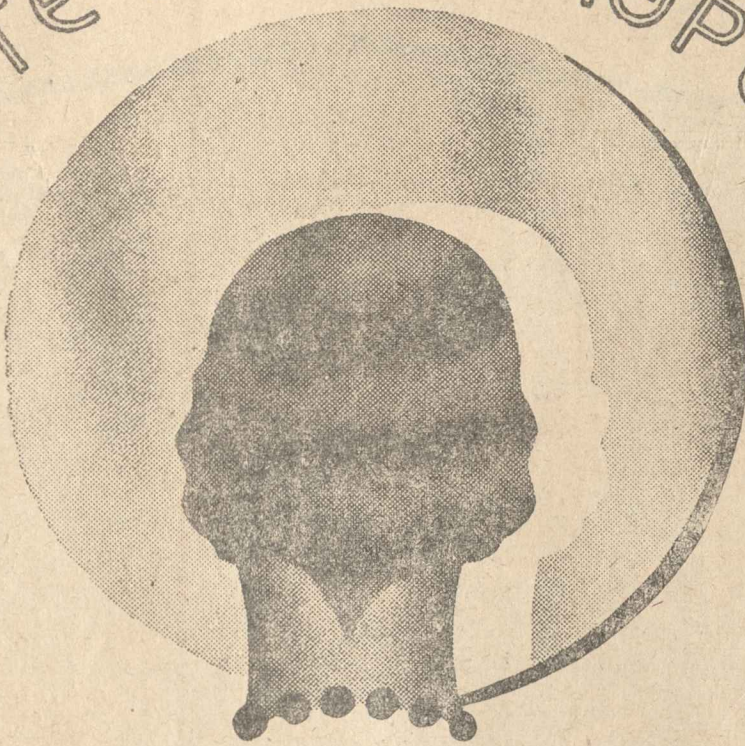
Ντιτσόβαν, Σάμον.—Ἀποφύγετε τὴν ἀνάληψιν τῶν ὀδόντων, γὰρ ἐπὶ τὸν ὅσον εἶναι τακτικὴ καὶ ἐπὶ τὸν λυσεθε εἰς τὴν ὁδόν.

Βελουχίω τοποδῶν, Καρδαμύλην.—Ἀποτανήτε εἰς ὀφθαλμολόγον.

Φίλαθλιν, Ἐνταῖα.—Ἡ μακρὰ κινήσις ἀπὸ τῶν 37, πιθανόν νὰ γένηται ἐκ μολύνσεως γαστροεντερικῆς ἀναπνευστικῶν συστήματος, οὐδέποτε ἔστι ἀπλῆς ἀδυναμία. Ἐν καθέστω καὶ ἡμερῶν διαίτα ἐξοκοῦν. Αἱ ἀντιπροσωπεύσεις δὲν εἶναι κατάλληλοι εἰς τὴν περὶ αὐτὴν καὶ νὰ τὰς ἀποφύγετε.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑ

ΚΥΤΤΑΞΕΤΕ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΠΤΗ ΣΑΣ

Τὰ υαλλυντιυά

δὲν ἐπαναφέρουν στὸ δέρμα τὴν ζωρότητα
ποῦ ἔχασε ἀπὸ διάφορα δηλητήρια

Δέρμα χωρίς ζωὴ σὺν ζῆρῳ ἢ
σὺν μωρῳ, ἀνάδοξη ζωὴ σὺν
ζῶνι μάγουρα εἶναι ὅρα σημαία

τοὺς ὁρμητικὸν σας
ἔχουν μαγευθῇ σὺν ζῶνι
δηλητήρια. Μὴν ἀρίστετε
τὴν ἐσωτερικὴν αὐτὴν
τάσασιν νὰ ἐξαπολυθῇ
σὺν ζῶνι. Ἀρχίσατε νὰ σὺν
τε ἀπὸ αἰῶνος τὸ σὺν

Eno's "Fruit Salt" τὸ Eno, τὸ
ὁσοῖον εἶναι τὸ ἀσφαφέστερον καὶ
τὸ ὅριον τὸ ὁρμητικὸν σὺν ζῶνι

τῆς δυνάμει, νὰ
ὅριον τὸ ὁρμητικὸν σὺν ζῶνι
ἐπὶ τὴν ζωὴν νὰ
ἐπὶ τὴν ζωὴν νὰ
ἐπὶ τὴν ζωὴν νὰ
ἐπὶ τὴν ζωὴν νὰ

ENO'S "FRUIT SALT"

Ὅπως σταματᾶτε ἐν' ἀρηνιασμένο ἄλογο, ἐπειοφεί-
μετε νὰ προλαμβάνετε τὰς ἀσθενείας τοῦ στο-
μάχου σας μεταχειριζόμενοι τὴν

ΜΑΓΝΗΣΙΑ

Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Τὸν Βασμεία τῶν καθαρτικῶν

Ἀντιπρόσωποι δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα: ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ, Εὐριπίδου 6 Ἀθήναι

